Έτος Ε'

Τεῦχος 108ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΠΕΤΡΟΣ, Μηχανικὸς–Τοπογράφος
ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Διευθυντὴς Β'
ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ, Ἰατρὸς
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Διευθυντὴς Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΒΛΥΣΙΔΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ, Ὑφηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΛΑΝΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΙΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, τ. Ἐφέτης–Συγγραφεὺς
ΓΑΒΑΛΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Εἰσαγγελεὺς
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΝΑ, Λογοτέχνις
ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΤΣΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΨΑΣΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἰατροδικαστὴς
ΚΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου Ἑλληνικοῦ
ΚΛΕΙΣΙΟΥΝΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Ἱστορικὸς
ΚΙΝΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β'
ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΚΡΟΚΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΛΑΣΚΑΡΗΣ ΚΙΜΩΝ, Ἀρχιτέκτων
ΛΕΜΟΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Σύμβουλος Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου–Δ/τωρ Δικαίου
ΜΩΡΑΪΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ψυχίατρος
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ ΜΑΡΙΑ, Διευθύντρια Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΜΟΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Α'
ΝΤΖΙΩΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΝΙΑΣΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Διευθυντὴς Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους
ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἐγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς
ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, Καθηγητὴς Δικαστικῆς Γραφολογίας
ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ ΘΑΛΕΙΑ, Ἰατρὸς
ΠΑΤΣΟΥΡΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΠΑΓΙΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΠΗΛΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Ἀρχιφύλαξ
ΡΑΪΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ, Καθηγητὴς Παντείου–Σύμβουλος Ἐπικρατείας
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΣΜΠΑΡΟΥΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, Καθηγητὴς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς
ΣΚΟΥΖΕΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Πρόεδρος Συλλόγου Ἀθηναίων
ΣΑΓΙΑΣ ΗΛΙΑΣ, Τμηματάρχης Ε.Ι.Ρ.
ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ, Ἀρχιφύλαξ
ΤΟΥΣΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, Ἀντεισαγγελεὺς Ἀρείου Πάγου
ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
ΤΣΙΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β'
ΤΟΥΖΕΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνόμος Α'
ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τ. Γυμνασιάρχης

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΤΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1957 | ΤΕΥΧΟΣ 108ΟΝ

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Σκληρὴ ἦταν πάντα ἡ Μοῖρα γιὰ τὴ ζωὴ τῆς Ἑλλάδος... Βουτηγμένο στὸν ἱδρῶτα καὶ στὸ αἷμα τρώει, αἰῶνες καὶ αἰῶνες τώρα, ὁ Ἕλληνας τὸ ψωμί του... Πόλεμοι καὶ ἀνέχειες, θεομηνίες καὶ συμφορὲς ἔπληξαν κατὰ καιροὺς τὸν μικρὸ ἐτοῦτο τόπο, πάνω στὸν ὁποῖον γεννήθηκαν τὰ ὑψηλότερα ἰδανικὰ τῆς Γῆς...

Κι' ὅμως...Ὁ δαιμόνιος αὐτὸς λαὸς κατάφερε χίλιες φορὲς νὰ ἀνατρέψῃ τὰ ὑλικὰ δεδομένα, καί, παντοτεινὰ ρωμαλέος καὶ αἰσιόδοξος, νὰ διεκδικήσῃ μὲ πεῖσμα τὴν πρωτοπορία στὴν ἱστορία τοῦ πανανθρώπινου πολιτισμοῦ...

Καὶ αὐτὸ γιατὶ ἀμέτρητες εἶναι οἱ ἀρετὲς καὶ ἀνεξάντλητες οἱ ψυχικὲς δυνάμεις του, ἀλλὰ καὶ γιατὶ εὐτύχησε, κατὰ καιρούς, νὰ ἔχῃ ἐμπνευσμένους ὁδηγοὺς στὴν ἀνηφορικὴ πορεία τῆς ζωῆς του.

Ἂς μὴν πᾶμε μακρυά, στοὺς παληοὺς Ἄρχοντες τῆς Ἀθήνας, τῆς Σπάρτης, τῆς Μακεδονίας, τῶν νησιῶν μας καὶ τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων...Ἂς σταθοῦμε στὰ δικά μας χρόνια, στὴ γενεὰ τοῦ αἰῶνος μας...

Στὴ νεώτερη Ἱστορία μας, ὅπου ὑπάρχει ἕνας θρίαμβος, ὑπάρχει μαζὶ καὶ τ' ὄνομα ἑνὸς Βασιληᾶ...Ὅπου ὑπάρχει μιὰ Νίκη, ὑπάρχει δίπλα καὶ μιὰ Βασιλικὴ ὑπογραφή...Ὅπου ὑπάρχει μιὰ μεγάλη στιγμή, τὴν διαδέχεται ἕνα Βασιλικὸ Διάγγελμα...

Πότε ὁ συνετὸς **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Α'** ..., πότε ὁ γενναῖος Στρατηλάτης **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ**... πότε ὁ μάρτυρας **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ Β'**... καὶ πότε πάλι ὁ ὑπέροχος **ΠΑΥΛΟΣ**...Εἶναι ὀνόματα αὐτὰ φορτωμένα ἐθνικὸ μεγαλεῖο, εἶναι μορφὲς γεμᾶτες πίστη στὸΘεό, ἀγάπη στὸ Λαὸ καὶ ὑποταγὴ στὸ Ὑπέρτατο Καθῆκον, εἶναι ψυχὲς ξεχειλισμένες Φιλοπατρία κι' εὐγένεια...Κι' εἶναι μαζὶ Σύμβολα Ἑνότητος, Ἡρωϊσμοῦ, Αὐτοθυσίας καὶ Δόξας...

Οἱ πόλεμοι τοὺς βρῆκαν στὸ μέτωπο, οἱ συμφορὲς στὸ χαράκωμα, οἱ θεομηνίες ἀνάμεσα στοὺς δυστυχισμένους...Καὶ ὁ λαὸς τοὺς ἀντάμωσε πάντα σιμά του, προστάτες καὶ πολύτιμους βοηθούς, στοργικοὺς κι' ἀγαπημένους φίλους...

Ὦ! Ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια τῆς Ἑλλάδος!!!.. Σκεφθήκατε ποτὲ πόσα τῆς ὀφείλουμε;...Ἀναλογισθήκατε ποτὲ πόσες ὑπηρεσίες προσέφερε στὴν Ἑλληνικὴ Πατρίδα;...

Ὅταν μᾶς κυκλώνει μιὰ συμφορὰ γυρίζουμε ἀνήσυχα τὰ βλέμματά μας κατὰ τὸ Παλάτι...Ἀπὸ ἐκεῖ περιμένουμε τὴν Ἐλπίδα καὶ τὴ Δύναμη...Ἀπὸ ἐκεῖ μάθαμε ν' ἀντλοῦμε τὴν Παρηγοριὰ καὶ τὴν Αἰσιοδοξία...

Θυμᾶμαι τὸν ἀνήσυχο καιρὸ τοῦ Ἀλβανικοῦ Πολέμου...τὸν Μάρτυρα Βασιληᾶ τοῦ ἱστορικοῦ «**ΟΧΙ**»...τὸ φωτισμένο παραθύρι Του, μέσα στῆς Νύχτας τὴ σιγαλιά... τὴν εὐλάβεια τῆς προσευχῆς Του μέσα στοὺς Ναούς...τὴν Πίστη Του στὸ Θεὸ καὶ στὴ Νίκη...Κι' ὕστερα τὴν τελευταία μάχη Του στὰ ἀδούλωτα Κρητικὰ βουνὰ...καὶ ἀκόμα ὕστερα τοὺς πονεμένους λόγους Του...τὴν ἐγκαρτέρησή Του...τὴ φιλοπατρία Του.. τὴν ὑποταγή Του στὴ θέληση τοῦ Λαοῦ Του...

Εἶναι μιὰ ὁλάκαιρη ἱστορία, ποὺ τὴν ἔζησα μὲ δακρυσμένα μάτια, παιδὶ σχεδὸν...μιὰ ἱστορία θυσίας καὶ Ἀγάπης, ποὺ μοιάζει μὲ παραμύθι...

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὄμορφα καὶ τὰ πιὸ τίμια κεφάλαια τῆς ἔνδοξης καὶ λαμπρῆς ἱστορίας τοῦ σημερινοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου τῆς Ἑλλάδας...

Μοιάζει μὲ θρῦλο ἐτούτη ἡ ἱστορία τῶν Βασιλέων μας...μ' ἕνα πανέμορφο θρῦλο, ποὺ τὸν πρωτάκουσα νήπιο ἀκόμα, κοντὰ τεσσάρων χρόνων, ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ πατέρα μου, κάποιες ἀξέχαστες χειμωνιάτικες νύχτες, πλάϊ στὴ φωτιὰ ποὺ κοκκίνιζε τὰ μάγουλά μου, καὶ τὰ ξύλα στὸ τζάκι, ποὖχανε στήσει ἕνα παράξενο κουβεντολόϊ μὲ τὴ φλόγα...

Δὲν χόρταινα ν' ἀκούω γιὰ τὸ Μπιζάνι καὶ γιὰ τὸν **Στρατηλάτη Κωνσταντῖνο**, ποὺ καβάλλα στὸ ὑψηλόσωμο ἄτι του, ὡδηγοῦσε ἀσυγκράτητος τὸ Στρατό μας στὴ Νίκη...

«...Τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου, μπαμπά, τὸν βασιλέα;
ἢ μήπως σοῦ ἐφάνηκε σὰν ὄνειρο νὰ ποῦμε;
σὰν παραμύθι τάχα;...».

.....

Ναί! Ὁ Βασιλικὸς Οἶκος τῆς Πατρίδας μας κλείνει μέσα του τὸ χτὲς καὶ τὸ Αὔριο τῆς Φυλῆς μας. Ἐνσαρκώνει ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ ὄνειρα καὶ τοὺς πόθους μας... Γι' αὐτὸ καὶ φέτος, μέσα στὴ διεθνῆ ἀνησυχία μιᾶς ταραγμένης ἐποχῆς, πρὸς τὸ Παλάτι ξαναστρέψαμε τὰ βλέμματα, καθὼς γιορτάζαμε τὴ Μεγάλη Ἐθνική μας Ἐπέτειο **τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1940.**

Κυκλωμένοι ἀπὸ ἀπορίες, φόβους καὶ ἀγωνία, σταθήκαμε ἄντικρυ ἀπὸ τὸν Βασιληᾶ **ΠΑΥΛΟ**, γιὰ νὰ ἀντλήσουμε τὴ δύναμη καὶ τὴν αἰσιοδοξία ποὺ ποθούσαμε.

Κι' ὁ Μεγαλειότατος, τὸ Σάββατο τῆς 26ης Ὀκτωβρίου, μιλῶντας στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Θεσσαλονίκης, γιὰ τὴν ἐπέτειο τῆς Ἀπελευθερώσεως τῆς Μακεδονικῆς Πρωτευούσης, μᾶς ἔδωσε τὴν ἀπάντηση ποὺ προσμέναμε... Ἔκλεινε μέσα του ὅλα τὰ αἰτήματα τῶν καιρῶν ὁ Βασιλικὸς Λόγος... Κι' ἦταν ἕνα κήρυγμα Ἀγάπης καὶ Πίστεως στὴν Αἰώνια Ἑλλάδα...

Ἐτοῦτος ὁ Βασιλικὸς Λόγος θἄπρεπε νὰ διδαχτῆ σ' ὅλα τὰ σχολεῖα καὶ νὰ γίνῃ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως ὅλων τῶν Ἑλλήνων...Γιατὶ περιεῖχε ἀκατάλυτες Ἀλήθειες, μὲ τὶς ὁποῖες μονάχα ἡ Ἑλλὰς θὰ μεγαλουργήσῃ...

Ὅλος ὁ Βασιλικὸς Λόγος ἦταν ἕνα λογοτεχνικὸ κομψοτέχνημα, ἀλλὰ καὶ μιὰ ρεαλιστικὴ καὶ τίμια ἐκτίμησι τῆς σημερινῆς πραγματικότητας...Ὅμως ὑπάρχουν φράσεις, ποὺ ἔχουν ξεχωριστή, βαρύνουσα μᾶλλον, σημασία γιὰ τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐποχῆς μας...Καὶ αὐτὲς θἄπρεπε ἰδιαιτέρως νὰ ὑπογραμμισθοῦν πρὸς κάθε κατεύθυνση.

Ἐτόνισεν ὁ Βασιλεύς, ὅτι ὁ Λαὸς εἶναι σήμερα «ἀπολύτως ὁμοιογενής, ἡνω-» μένος, δημοκρατικὸς καὶ ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὰς προπολεμικὰς πολιτικὰς ὀξύτητας, » μὲ παραδειγματικὴν ἐσωτερικὴν ἀσφάλειαν» καὶ ὅτι «προχωρεῖ σταθερῶς τὸν » δρόμον τῆς προόδου...».

Εἶναι μιὰ ἀξιομνημόνευτη περικοπὴ αὐτὴ τοῦ Βασιλικοῦ Λόγου, ποὺ περιέχει πολλὲς εὐχάριστες διαπιστώσεις καὶ ἐπιτρέπει πολλὴ αἰσιοδοξία γιὰ τὸ μέλλον. Ναί! Δὲν εἶναι ψέμμα... Ἰδέτε ὁλόγυρα...Παντοῦ ἔργα, παντοῦ ἄνοδος...Ὁ λαὸς ἐργάζεται, ὁ λαὸς προχωρεῖ, ὁ λαὸς βαδίζει σταθερὰ τὸ δρόμο τῆς προόδου. Ἡ ἐσωτερικὴ ἀσφάλεια εἶναι παραδειγματική. Καὶ, ἐν συγκρίσει μὲ ἄλλες χῶρες, ἡ Ἑλλὰς βρίσκεται σὲ πολὺ ψηλότερο σημεῖο προόδου καὶ οἰκονομικῆς σταθερότητας.

Βέβαια οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι. Ποιὸς ἀντιλέγει; Ὅμως τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ βελτίωση τῆς θέσεως τῆς Ἑλλάδος εἶναι αἰσθητή, καὶ τὸ μέλλον προβέλνει μπροστά μας αἰσιόδοξο.

Μὴν ἀκοῦτε λοιπὸν τὶς ὕποπτες φωνὲς ἀπαισιοδοξίας καὶ τὶς μεμψιμοιρίες, ἐκείνων, ποὺ δὲν θέλουν νὰ προοδεύσῃ ἡ Ἑλλάς. Αὐτοὶ ἐξυπηρετοῦν ξένα συμφέροντα. Ἐμεῖς ἂς ἐργαζώμαστε καὶ ἂς πιστεύουμε στὶς δυνάμεις τῆς Φυλῆς μας. Κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Ἀλλὰ ἂς μὴν ἐπαναπαυώμεθα εἰς τὰ ἐπιτεύγματά μας. Ἡ δυστυχία δὲν ξεριζώθηκε ὁλότελα ἀπὸ τὸν τόπο μας. Ἔχουμε πολλὰ ἀκόμα νὰ ἐπιτελέσουμε. Τὸ εἶπεν ὁ Βασιλεύς:

«...Τὸ κύριον ἐσωτε-
» ρικόν μας μέλημα σήμερον
» εἶναι ἡ ἀνύψωσις τοῦ βι-
» οτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ Ἑλ-
» ληνικοῦ λαοῦ, μὲ ἰδιαιτέ-
» ραν στοργὴν καὶ προσο-
» χὴν διὰ τὰς ἀπορωτέρας τάξεις...».

Ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια ἐνῷ ἀποχωρεῖ ἐκ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης, μετὰ τὴν καθιερωμένην Δοξολογίαν, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Μακεδονικῆς Πρωτευούσης, ὑπὸ τὰς θερμὰς ἐπευφημίας τοῦ πλήθους.

Ὅλοι ἂς βοηθήσουμε πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση. Ἂς γίνῃ μιὰ Σταυροφορία γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῶν ἀπόρων. Ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ὁ πτωχὸς γιὰ τὸν πλούσιο. Κι' ὅλοι μαζὶ γιὰ τὴν Πατρίδα. Μονάχα ἔτσι θὰ εὐημερήσουμε. Μονάχα ἔτσι θὰ ἀποδείξουμε στὴν Οἰκουμένη ποιοὶ εἴμαστε καὶ πόσο ἀξίζουμε.

Ἂς δώσουμε τὰ χέρια σ' αὐτὸν τὸν ἀνήφορο. Καὶ ἂς βαδίσουμε ἑνωμένοι κι' ἀγαπημένοι σὰν ἕνας Ἄνθρωπος, σὰν ἕνας Ἕλληνας, γιὰ νὰ ξαναφτειάξουμε τὴν Ἑλλάδα μας σὰν πρίν. Μεγάλη ἰσχυρὴ κι' εὐτυχισμένη.

Τότε μονάχα μὲ τὴν ἕνωση καὶ τὴν σύμπνοια, θὰ καταφέρουμε νὰ λύσουμε ὅλα μας τὰ ἐθνικὰ προβλήματα. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸ μέγα θέμα τῆς Κύπρου μας,

γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς ὁποίας τόσο σκληρὰ ἐπολεμήσαμε καὶ πολεμᾶμε, καὶ γιὰ τὴν ὁποία ἐτόνισεν ὁ Βασιλεύς:

«...Ἐξ ἄλλου τὸ μέγα Ἐθνικόν μας μέλημα στρέφεται περὶ τὴν ὑπερήφανον μεγαλόνησον Κύπρον, τῆς ὁποίας ἡ ἡμέρα τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ ἡ ἐπίτευξις τῆς αὐτοδιαθέσεως πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ εἶναι μακράν...».

Ἀγωνίζεται ἡ Ἑλλὰς σήμερα γιὰ τὴν Κύπρον μας, πιὸ σκληρὰ καὶ πιὸ ἀποφασιστικὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Τὸ ἐπίσημο Κράτος δὲν παρέλειψεν εὐκαιρία ἀπὸ τοῦ νὰ δώσῃ μάχες γύρω ἀπὸ τὴν ἱερὴ αὐτὴ ὑπόθεση. Καὶ τὸ θέμα προωθήθηκε κάτι πάρα πάνω ἀπὸ ἱκανοποιητικά. Ὑψώσαμε τὴ φωνή μας, ὅσο μᾶς ἐπιτρέπουν οἱ δυνάμεις μας, διαφωτίσαμε τὸν κόσμο, καταθέσαμε προσφυγές, σταθήκαμε παντοῦ καὶ πάντα κοντὰ στοὺς ἀδελφούς μας τῆς Κύπρου καὶ γενικὰ κάναμε ἀκέραιον τὸ καθῆκον μας, ἀπέναντι τῆς ἡρωϊκῆς Μεγαλονήσου μας. Ἡ ἐγωϊστικὴ ἄρνηση κάμπτεται σιγὰ -σιγά. Ἡ μέρα τῆς Μεγάλης Νίκης ἐγγίζει.

Ἀλλά, ἐκ παραλλήλου, ἂς μὴ λησμονοῦμε καὶ ἕνα ἄλλο μεγάλο καθῆκον, ἐπιτακτικὸ καὶ ὑψίστης σημασίας γιὰ τὴν ἐθνική μας ἀνεξαρτησία. Καὶ αὐτὸ εἶναι— ὅπως ὑπεγράμμισεν ὁ Μεγαλειότατος—«...ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ διεθνοῦς κομμουνι-» σμοῦ, τοῦ καιροφυλακτοῦντος διὰ νὰ ὑπονομεύσῃ τὰς δυνάμεις τοῦ Ἔθνους. Οὐ-» δεὶς λόγος ὑπάρχει ἀνησυχίας, ἐφ' ὅσον δὲν παρασυρόμεθα ἐπιπολαίως εἰς τὸ νὰ » ἐφησυχάζωμεν καὶ νὰ λησμονῶμεν τὸν κίνδυνον...».

Ναί! Ὁ κομμουνιστικὸς κίνδυνος!!! Χίλιες φορὲς νικήθηκεν ὁ κομμουνισμὸς στὴν Ἑλλάδα, μὰ ἄλλες τόσες προσπάθησε νὰ τὴν βλάψῃ. Εἶναι δύσκολη ἡ ἀντιμετώπισή του. Γιατὶ συνεχῶς ἀλλάζει μορφές, συνεχῶς καμουφλάρεται, συνεχῶς ὑποβάλλεται σὲ πλαστικὲς ἐγχειρήσεις καὶ μᾶς παρουσιάζεται μὲ καινούργια πρόσωπα. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέχουμε. Ὅλοι στὴν Ἑλλάδα μισοῦμε θανάσιμα τὸν κομμουνισμό. Μά, καμμιὰ φορά, δὲν καταφέρνουμε νὰ τὸν γνωρίσουμε καὶ παρασυρόμαστε. Γιατὶ μᾶς παρουσιάζεται σὰν ἀθῷος ὑπερασπιστὴς τῶν δικαίων μας. Μιλᾷ γιὰ τὸ ψωμὶ μας, γιὰ τὴ δουλειά μας καὶ μᾶς πλανεύει.

Προσέχετε! Ἕλληνες προσέχετε! Εἴτε ἔτσι λέγεται, εἴτε ἀλλοιῶς ὁ κομμουνισμὸς εἶναι πάντα ὁ ἴδιος. Ἀπαίσιος, στυγνὸς καὶ ἄνανδρος δολοφόνος. Εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ποὺ τὸν ἀπαίσιο ἐκεῖνο Δεκέμβρη τοῦ 1944 μᾶς κατέσφαξε καὶ ρήμαξε τὸν τόπο μας.

Μὴν παρασύρεσθε. Ὁ κίνδυνος δὲν παρῆλθε. Πάντα ἡ κόκκινη τίγρις μαίνεται. Πάντα τὴν κεφαλὴ τῆς ἐλευθερίας μας ζητεῖ ἐπὶ πίνακι.

Τότες σὲ μᾶς...φέτος στὴ Βουδαπέστη...αὔριο ἀλλοῦ...Εἶναι πάντα τὸ ἴδιο σαρκοβόρο θηρίο ποὺ τρέφεται μόνο μὲ ἀνθρώπινες σάρκες καὶ πίνει μονάχα ἀνθρώπινο αἷμα. Τὸν γνωρίσαμε ἐμεῖς τὸν καταραμένο κομμουνισμό, τὸν παραγνωρίσαμε μάλιστα. Δὲν ἄφησε σπιτικὸ ποὺ νὰ μὴν τὸ μαυροντύσῃ. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ξαναπάθουμε τὰ ἴδια. Χτυπῆστε ἀλύπητα τὰ βρωμερὰ φίδια τῆς κομμούνας, ὅπου τὰ συναντήσετε. Μὴν τὰ ζεστάνετε. Θὰ σᾶς δαγκώσουν. Κλεῖστε τ' αὐτιὰ στὶς ἁμαρτωλὲς σειρῆνες τῆς καταραμένης Στέππας τοῦ Βορρᾶ. Δὲν ἀντέχει ἡ ζεστὴ ρωμέϊκη ψυχή μας σὲ τόση παγωνιά. Εἴμαστε φτωχοί, εἴμαστε καυγατζῆδες, εἴμαστε ὅ,τι θέλετε. Ἀλλὰ δολοφόνοι δὲν εἴμαστε. Καὶ κομμουνιστὲς ποτὲ δὲν θὰ γίνουμε. Μᾶς ἔστειλαν τὸν τεχνητὸ δορυφόρο τους γιὰ νὰ θαυμάσουμε τὴν πρόοδό τους. Μὰ δὲν χρειαζότανε. Εἴχαμε πολλοὺς δορυφόρους τους νὰ θαυμάσουμε...λαοὺς ξυπόλητους καὶ πεινασμένους, ψωριασμένους κατσαπλιάδες, ποὺ περιφέρονται γύρω ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸ παράδεισο ἐλεεινοὶ καὶ ἀξιοθρήνητοι. Ἐδῶ ὑπάρχει ὁ Παρθενώνας. Ἐδῶ γεννήθηκεν ἡ Ἐλευθερία. Ἐδῶ ἐδίδαξαν οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου τούτου τὶς μεγαλύτερες ἀνθρώπινες ἀλήθειες. Δὲν μᾶς χρειάζονται ἐμᾶς τὰ ματωμένα σφυροδρέπανα. Γιὰ τὶς ὧρες τοῦ πόνου μας καὶ τῶν ἠθικῶν δοκιμασιῶν μας ἔχουμε τὶς Ἐκκλησίες μας...Ἐκεῖ πλάϊ στὶς χλωμὲς μορφὲς τῶν ἁγίων καὶ τ' ἁγιοκέρια τῆς πίστης μας, κατοικεῖ ἡ δική μας

ψυχή. Ἐμεῖς δὲν τοὺς ἐνοχλοῦμε. Κανένα δὲν ἐνοχλοῦμε. Αὐτοὶ γιατὶ τόσο πολὺ ἐπιθυμοῦν νὰ μᾶς...ἐλευθερώσουν ἀπὸ τὸ...«μοναρχοφασιστικὸ ζυγό;...» Ποιὸς τοὺς διώρισε προστάτες μας; Ποιὸς τοὺς ἀνακήρυξε Μεσίες μας; Ἂς κυττάξουν τὴν κακομοιριὰ τῶν ἀνθρώπων τους κι' ἂς μᾶς ἀφήσουν ἥσυχους. Ἔχουμε Βασιληᾶ, ἔχουμε Κράτος, ἔχουμε φιλότιμο, ἔχουμε συνείδηση. Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ἔχουμε παραδόσεις, καὶ τάφους μαρτύρων, ἐκκλησίες καὶ ἱστορία...Καὶ ἀγαπᾶμε τὸν τόπο μας, ὅσο φτωχὸς καὶ νάναι..."Ας μᾶς ἀφήσουν λοιπὸν ἥσυχους...Μὰ ἂν τυχὸν καὶ ἐπιμένουν, ἂς κοπιάσουν, ὅπως κόπιασαν τὸ Δεκέμβρη. Καὶ τότε θὰ καταλάβουν ὅτι οἱ Ἕλληνες ποτὲ δὲν ἔπαψαν νὰ μισοῦν τοὺς βρωμεροὺς ἐχθροὺς τῆς θρησκείας, τῆς πατρίδας καὶ τῆς Οἰκογενείας τους.

Ἂς μὴν ξεχνᾶμε λοιπὸν ποτὲ τὸν ὕπουλο κομμουνιστικὸ κίνδυνο, ποὺ παραμονεύει τριγύρω μας μὲ χίλιες δυὸ σατανικὲς μάσκες. Εἶναι ὁ πιὸ φοβερὸς κίνδυνος γιὰ τὴν πατρίδα μας, ποὺ θέλει νὰ ἀφανίσῃ τὴ φυλή μας.

Δὲν ἀνησυχοῦμε πάντως γιὰ τὸν ἔνοπλο κομμουνιστικὸ κίνδυνο, γιατὶ δὲν εἴμαστε μόνοι. Ἑκατομμύρια ἄνθρωποι στὴ Γῆ μισοῦν τὴν κομμουνιστικὴ πανούκλα, ὅπως ἐμεῖς. Ὅλα τὰ Κράτη τῆς Δυτικῆς παρατάξεως εἶναι κοντά μας. Καὶ ὅπως παραστατικώτατα εἶπεν ὁ Βασιλεύς:

«...Μετὰ τῶν ἄλλων Κρατῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου ἀποτελοῦμε ἰσχυρότατον, » συμπαγὲς σύνολον, συνδεόμενον ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας καὶ τῆς ἀποφάσεως ὅλων τῶν » μετεχόντων ἐθνῶν ὅπως ζήσωμεν ὁπωσδήποτε ἐλεύθεροι...».

Ὅλος ὁ ἐλεύθερος κόσμος εἶναι κοντά μας. Καὶ ὅλοι μαζὶ ἀποτελοῦμεν μιὰ πανίσχυρη δύναμη, ἱκανὴ νὰ συντρίψῃ τὸν κομμουνιστικὸ κίνδυνο ὅπου καὶ ὅποτε ἐκδηλωθῇ δυναμικά. Μᾶς λένε οἱ ὕποπτοι εἰρηνόφιλοι καὶ οἱ δῆθεν οὐδέτεροι ὅτι καὶ τὰ Κράτη τῆς Δύσεως ἔχουν κι' αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά τους. Ποιὸς τὸ ἀρνιέται, ποιὸς ὑποστήριξε ὅτι εἶναι ἀναμάρτητα; Μονάχα ὁ Θεὸς εἶναι ἀναμάρτητος... Μά, ὅσα ἐλαττώματα κι' ἂν ἔχουν, ἔχουν πάντως ἀρχές, ἔχουν ἰδανικὰ σὰν τὰ δικά μας. Ἐνῶ τὰ Κράτη τοῦ σοβιετικοῦ μπλὸκ δὲν ἔχουν ἰδανικά, δὲν πιστεύουν πουθενὰ ἀλλοῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἔγκλημα. Ἐκεῖ ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ δὲν ἔχει ἀξία. Ὁ ἄνθρωπος μετατρέπεται σὲ ἀριθμό. Δὲν ἔχει ψυχή. Ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἐξαφανίζεται. Ἐλευθερία δὲν ὑπάρχει. Ἀντιπολίτευσις δὲν ὑπάρχει. Ἡ Θρησκεία εἶναι τὸ ὄπιο τοῦ λαοῦ, καὶ ἡ παρθενικότης τῶν γυναικῶν εἶναι μοναρχοφασιστικὴ ἐπινόηση.

Τὰ Κράτη τῆς Δύσεως πιστεύουν. Εἶναι ἐλεύθερα. Ἔχουν πολιτισμόν. Ἔχουν παραδόσεις. Ἔχουν οἰκογενειακὲς ἀρχές. Ἔχουν πραγματικὰ δημοκρατικὰ πολιτεύματα. Κοντά τους εἶναι ἡ θέσις μας. Καὶ ὡραιότατα διεκήρυξεν ὁ Ἄναξ:

«...Ἡ πραγματικὴ δρᾶσις τῆς Ἑλλάδος, ἡ μελλοντική της δόξα, εὑρίσκονται » εἰς τὴν δημιουργόν της προσπάθειαν, ἐντὸς τοῦ Κόσμου τοῦ Δυτικοῦ Πολιτισμοῦ...»

Ἐκεῖ εἶναι ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν ὁποίαν προσέθεσεν ὁ Βασιλεύς:

«...Ἡ ἔνδοξος Ἑλλάς, ἡ εὐλογημένη αὐτὴ χώρα, προώρισται νὰ συμβάλῃ » ἀποφασιστικῶς εἰς τὸ νὰ βαδίσῃ ἡ ἀνθρωπότης πρὸς τὰς ἀνωτέρας μορφὰς ζωῆς » πρὸς τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν...».

Καὶ ἡ πραγματικὴ αὐτὴ εὐτυχία εὑρίσκεται—ὅπως τονίζει ὁ Ἄναξ—«εἰς τὰς » ἀρχὰς τοῦ Δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ » Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ...». Ἐκεῖ εὑρίσκεται ἡ πραγματικὴ εὐτυχία: Εἰς τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν Πολιτισμόν.

Ὦ! Ποιὸς Βασιλεὺς τοῦ Κόσμου εἶπε ποτὲ τέτοια λόγια πρὸς τὸν λαόν του.;.. Πιστεύει ὁ Βασιλεὺς **ΠΑΥΛΟΣ**. Καὶ πιστεύει πολύ. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς εἶναι κοντά Του καὶ Τὸν προστατεύει. Γι' αὐτὸ ἡ Ἑλλάς, ἐπὶ τῆς Βασιλείας Του, θὰ μεγαλουργήσῃ καὶ θὰ δοξασθῇ.

Τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεύς, περὶ τὸ τέλος τοῦ λόγου του: «...Τὸ Ἑλληνικὸν » Ἔθνος θὰ λάβῃ καὶ πάλιν μίαν ἡγετικὴν θέσιν εἰς τὸν κόσμον. Ἀρκεῖ νὰ προσα- » νατολίσωμεν τὴν ψυχήν μας καὶ νὰ ἐφαρμόσωμεν πραγματικὰ εἰς τὴν ζωήν μας τὰς

» χριστιανικὰς ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν συγχρόνως τὴν βάσιν τοῦ δημοκρατικοῦ » ἡμῶν πολιτεύματος...».

Καὶ πῶς ὄχι; Μονάχα μὲ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ θὰ φτειάξουμε τὴ ζωή μας καλύτερη, δικαιότερη, ὁμορφότερη. Μονάχα τὰ λόγια Του εἶναι ἡ συνταγὴ τῆς ἀληθινῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου, τὰ ὑπέροχα λόγια τοῦ Θεανθρώπου, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔγραφε κάποτε ὁ Γκαῖτε: «Ἂς προάγεται ἡ παιδεία, ἂς εὑρύνεται ὁ κύκλος τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν, ἂς βαίνῃ ὅπου θέλει τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Οὐδέποτε θὰ ὑπερβῇ τὸ ἀπαστράπτον καὶ φεγγοβολοῦν ὕψος τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ...».

«Γνώσεσθε τὴν Ἀλήθειαν» εἶπεν ὁ Χριστὸς «καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσῃ ἡμᾶς».

Τὴν ἀλήθεια κηρύσσει καὶ ὁ Βασιλεὺς **ΠΑΥΛΟΣ**, δίνοντας ἔτσι κι' ἕνα δεῖγμα τοῦ μεγαλείου τῆς ψυχῆς Του.

Τὴν ἀλήθεια κηρύσσει ὅταν διαπιστώνει τὴν ἔλλειψη «ἱκανοποιητικῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς» τῶν Ἑλλήνων, κι' ὅταν συνιστᾷ νὰ τὸν βοηθήσουν ὅλοι, ὥστε νὰ λείψῃ αὐτὸ τὸ μειονέκτημα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ποὺ-ὅπως εἶπεν—εἶναι ἐπίκτητο, καὶ «ὀφείλεται εἰς τὰς ἱστορικὰς περιπετείας τῆς φυλῆς, κατὰ τὰς τελευταίας ἑκατονταε- » τίας».

Μὲ τὸν Χριστὸν λοιπὸν ὁδηγὸν θὰ βαδίσουμε σταθερὰ τὸν δρόμο τῆς προόδου. Μὲ τὶς ἐντολές Του ἐμπράκτως ἐφαρμοζόμενες στὴ ζωή μας, θὰ βροῦν ὅλα τὰ αἰτήματά μας τὴν λύση τους καὶ ἡ ζωή μας θ' ἀλλάξῃ.

Μὲ τὸν Χριστὸν καὶ μὲ τὸ δημοκρατικό μας πολίτευμα, μέσα στὸ ὁποῖο εἶναι ὅλοι ἴσοι ἀπέναντι τῶν νόμων καὶ οἱ ἄρχοντες εἶναι ὑπηρέτες τῶν ἀρχομένων.

Τὴν πίστη Του αὐτὴ τὴν διακηρύσσει ὁ Βασιλεὺς μ' ἐτοῦτα τὰ ἁπλᾶ λόγια:

«...Εἴμεθα ὑπηρέται τοῦ κυριάρχου λαοῦ...».

Ὁ λαὸς εἶναι κυρίαρχος καὶ οἱ ἄρχοντες ὑπηρέτες του...Ποιὸ λοιπὸν ἄλλο πολιτικὸ σύστημα μπορεῖ νὰ ἐπιδείξῃ τέτοια καὶ τόση κοινωνικὴ ὁμορφιὰ καὶ δικαιοσύνη ὅσην τὸ δικό μας δημοκρατικὸ καθεστώς;

Ὁ Βασιλεὺς δηλώνει ὅτι εἶναι ὑπηρέτης τοῦ κυριάρχου λαοῦ. Καὶ ὁ «μοναρχοφασισμὸς;» καὶ οἱ «δικτατορίες;» καὶ τ' ἄλλα παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς; Αὐτὰ γεννιῶνται στὰ νοσηρὰ μυαλὰ τῶν ἐνστρουχτόρων. Ἐμεῖς διοικούμεθα μὲ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ: «...Ὅς ἂν θέλῃ μέγας γενέσθαι ἐν ὑμῖν, ἔσται διάκονος ὑμῶν· καὶ ὃς ἂν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος».

Αὐτὴ τὴν ἀρχὴ διακηρύσσει ὁ Βασιλεύς. Νὰ γιατὶ εἶπα πάρα πάνω ὅτι ἡ Ἑλλὰς εὐτύχησε κατὰ καιροὺς νὰ ἔχῃ ἐμπνευσμένους ὁδηγοὺς στὴν ἀνηφορικὴ πορεία τῆς ζωῆς της. Ὁ Βασιλεὺς **ΠΑΥΛΟΣ** εἶναι ἕνας Ἐκλεκτὸς Ἡγέτης, ἕνας Καλὸς Χριστιανός, ἕνας ἁγνὸς πατριώτης, ἕνας νομοταγὴς πολίτης, ὁ στοργικὸς πατέρας τοῦ Ἔθνους μας. Πρὸς Αὐτὸν ἀποβλέπει τὸ Ἔθνος μας μ' ἐμπιστοσύνη. Εἰς Αὐτὸν ἀναθέτει τὶς ἐλπίδες καὶ τοὺς πόθους του. Τὸν ἀκολουθεῖ μὲ πίστην καὶ εὐγνωμοσύνη. Καὶ θὰ θυμᾶται πάντα τοὺς ὑπέροχους λόγους του:

«...Εἰς αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδον δύναται ἡ Ἑλλὰς νὰ καταστῇ ὁδηγὸς καὶ σωτήρ. Ἡ » Ἑλλὰς μὲ τὸν εὐγενῆ, εὐφυᾶ, ἐργατικὸν καὶ ὑπερήφανον λαόν της, μὲ τὴν μοναδι- » κὴν μακραίωνα παράδοσιν καὶ τὴν συναίσθησιν τῆς ἱστορικῆς εὐθύνης της, μὲ τὴν » ὡραιοτάτην, γραφικήν, πολύμορφον χώραν καὶ τὰς Ἑλληνικὰς νήσους, μὲ τὸ μο- » ναδικὸν κλῖμα, τὸ προσεγγίζον ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ τοπίου τὸν ἄνθρωπον πρὸς » τὸν Θεόν, μὲ τὴν ἀγνότητα τοῦ λαοῦ της, ὁ ὁποῖος ἐτοποθέτησε πάντοτε τὴν ἰδέαν » ὑπεράνω τῆς ὕλης, ἡ Ἑλλὰς μὲ λαὸν ἐκ φύσεως βαθέως δημοκρατικόν, μὲ ριζω- » μένας εἰς τὴν ψυχήν της τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἑλληνοχρστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἔχει ἤδη » προσφέρει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν πρώτην μεγάλην ὑπηρεσίαν.

« Εἴμεθα λαὸς ὁ ὁποῖος μεταπολεμικῶς, παρὰ τὰς δυσχερεστάτας συνθήκας, » ἀπεδείξαμεν ἐμπράκτως τὸ ἀνόητον, ἀβάσιμον καὶ βεβιασμένον τῶν κομμουνιστικῶν » ἰδεῶν καὶ κατεφέραμεν τὸ πρῶτον ἀποφασιστικὸν πλῆγμα κατὰ τῆς προσωρινῆς

» αὐτῆς μολυσματικῆς νόσου. Λόγῳ τῆς ἡρωϊκῆς ἀντιστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ » ἐξήλθομεν τῆς κατοχῆς τελείως κατεστραμμένοι καὶ μὲ ἐθνικὸν καὶ ἀτομικὸν » εἰσόδημα ἐκμηδενισμένα. Ἡ κατάστασίς μας ἦτο τοιαύτη ὥστε, ὅπως ἀπέδειξε » καὶ ἡ διεθνὴς πεῖρα, ἀποτελοῦμεν εὔκολον λείαν τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν » ἠγνόησε τὴν εὐκαιρίαν, καὶ ἐπέπεσε πάνοπλος, ἅρπαξ καὶ ἀπάνθρωπος. Παρὰ » ταῦτα, ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐφάνη ἀντάξιος τῆς κληρονομίας του, καὶ διαψεύδων, » οὐχὶ διὰ πρώτην φοράν, τὴν διεθνῆ πεῖραν, ἀνέτρεψε τὴν ὁρμὴν τοῦ καταστρεπτι- » κοῦ κύματος. Δὲν λησμονεῖ δὲ ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, οὐδὲ θὰ λησμονήσῃ ποτέ, τὴν » κατὰ τὰς δυσκόλους ἐκείνας στιγμὰς βοήθειαν τῶν φίλων μας, οἱ ὁποῖοι ὥπλισαν » τὰς γυμνὰς Ἑλληνικὰς χεῖρας, γυμνάς, διότι εἶχον ἤδη προσφέρει τὰ πάντα διὰ τὴν » ἐλευθερίαν τῆς Ἀνθρωπότητος...».

Ναί! Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη φωνὴ τῆς Ἀληθείας, μέσα στὴ σύγχυση τῶν καιρῶν μας.

Ὁ Βασιλεὺς **ΠΑΥΛΟΣ** μᾶς ἐδίδαξε πολλά.

Ὁ Βασιλεὺς **ΠΑΥΛΟΣ** εἶναι τὸ καύχημα καὶ ἡ ἐλπίδα ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

Σ. Π.

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

«Πρὸ 17 ἀκριβῶς ἐτῶν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ἀμυνόμενον τοῦ πατρίου ἐδάφους, ἀνέλαβεν ἀπέλπιδα ἀγῶνα, ἐναντίον πανισχύρων ἐχθρῶν. Συνεχίζον παράδοσιν πολλῶν γενεῶν προσέφερε τὴν ὑπερτάτην θυσίαν διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας του.

Ὅσον παρέρχεται ὁ χρόνος, καθίσταται ἀνάγλυφος, ἡ βαθυτέρα σημασία τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ. Δὲν ἐπρόκειτο ἁπλῶς περὶ πολέμου ἑνὸς μικροῦ λαοῦ ἐναντίον ἰσχυρῶν ἀντιπάλων. Ἐπρόκειτο περὶ συγκρούσεως δύο κοσμοθεωριῶν, συγκρούσεως τῆς ὕλης πρὸς τὴν ἰδέαν.

Ἡ Ἑλλὰς ὅπως πάντοτε εἰς τὴν ἱστορίαν της, ἐγένετο καὶ τότε πρόμαχος τῆς ἰδέας τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰδέας τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Αὐτὸ ἦτο τὸ νόημα τῶν μαχῶν τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς Σαλαμῖνος. Αὐτὸ ἦτο τὸ νόημα τῶν μαχῶν γύρω ἀπὸ τὴν Βασιλεύουσαν. Αὐτὸ ἦτο τὸ νόημα τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821. Αὐτὸ ἦτο τὸ νόημα καὶ ὅλων τῶν μεταγενεστέρων ἐθνικῶν μας ἀγώνων μέχρι καὶ τῆς μάχης τῆς Ἀλβανίας. Αὐτὸ εἶναι, τέλος, καὶ τὸ νόημα τοῦ ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον σήμερον ὑπὸ ἄλλην μορφὴν καὶ ὑπὸ ἄλλας συνθήκας διεξάγει ὁλόκληρον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν ἀδελφῶν Κυπρίων καὶ διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ περὶ αὐτοδιαθέσεως ἱεροῦ αὐτῶν δικαιώματος.

Κατὰ τὴν σημερινὴν ἐπέτειον οἱ Ἕλληνες στρέφομεν μὲ συγκίνησιν τὴν σκέψιν μας πρὸς τοὺς ἥρωας τῆς Ἀλβανίας, τοὺς νεκρούς, τοὺς ἀναπήρους καὶ τοὺς τραυματίας, πρὸς ὅλους τοὺς δοκιμασθέντας διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ ἡ Ἑλλὰς τὸ ἱστορικόν της χρέος.

Αἱ θυσίαι καὶ τὰ κατορθώματα ἐκείνων θὰ πρέπει ν' ἀποτελοῦν παράδειγμα, τὸ ὁποῖον θὰ φωτίζῃ τὴν παροῦσαν καὶ τὰς ἐπερχομένας γενεὰς καὶ θὰ τὰς καθιστᾷ ἀνταξίας καὶ ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους».

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως

Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ (ΔΗΜ. ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ)

κ. ΝΙΚ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

«Τὸ Πανελλήνιον συγκλονίζεται καὶ πάλιν σήμερον ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἐπετείῳ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου καὶ αἱ σάλπιγγες διαλαλοῦσιν εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Ἡ 28η Ὀτωβρίου ἀποτελεῖ Σταθμὸν εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, διότι συμβολίζει τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἠθικῆς ἐπὶ τῆς βίας καὶ ἀποτελεῖ ὕμνον πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ἀνδρείαν καὶ τηλαυγῆ φάρον διὰ τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

Ὅταν τὴν χαραυγὴν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 μία σιδηρόφρακτος καὶ πάνοπλος αὐτοκρατορία ἐπετίθετο κατὰ τῆς μικρᾶς εἰς ἔκτασιν πλουσίας ὅμως εἰς ἠθικὰς ἀρχὰς Ἑλλάδος, αὕτη ἀδιστάκτως, διὰ τοῦ στόματος τοῦ Πρωθυπουργοῦ της, εἶπε τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνο **ΟΧΙ.**

Ἡ καταπτοημένη καὶ ἔντρομος γηραιὰ Εὐρώπη ἔμεινεν ἐνεὸς πρὸ τοῦ ὑπερόχου καὶ μοναδικοῦ παραδείγματος τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἑλλὰς πιστὴ εἰς τὰς συμμαχίας της καὶ μὲ πίστιν ἐπὶ τὴν νίκην ἐδέχθη τὴν ἐπίθεσιν. Τὰ ἐπακολουθήσαντα γνωστὰ πολεμικὰ γεγονότα ἀπέδειξαν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Φυλὴ εἶναι πιστὴ εἰς τὰς ἱστορικὰς παραδόσεις της.

Αἱ ἠθικαὶ ἀξίαι ἐπεβλήθησαν τῆς ὕλης.

Οἱ Ἕλληνες ἔδωσαν διδάγματα ὑπερηφανείας καὶ ἀξιοπρεπείας καὶ παραδείγματα πρὸς μίμησιν.

Ἡ δόξα ἐθεωρήθη ταὐτόσημος μὲ τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐδίδαξαν τὴν ἀνθρωπότητα, ὅτι, ἡ Ἐλευθερία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, κτᾶται καὶ ἐξασφαλίζεται μόνον μὲ ἐξαίρετον θάρρος, ἀσυνήθη γενναιότητα καὶ ἔφεσιν πρὸς αὐτοθυσίαν.

Ἂς στρέψωμεν ἐπὶ τῇ σημερινῇ Ἐπετείῳ εὐγνωμόνως τὴν σκέψιν μας πρὸς τοὺς νεκροὺς καὶ ἀναπήρους καὶ ἃς κλίνωμεν εὐλαβικὰ τὸ γόνυ μας πρὸ τῶν σκιῶν των.

Ἀπὸ τὸ ὑπέροχον παράδειγμα τῆς αὐτοθυσίας των ἃς παραδειγματιζώμεθα καὶ ἃς ἀντλῶμεν ἐσαεὶ θάρρος διὰ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας».

Ἀνῆναι τῇ 28ῃ Ὀκτωβρίου 1957

Ὁ Ὑφυπουργὸς

ΝΙΚΟΣ Β. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Ὁρκωμοσία Ὑπαστυνόμων τῆς ΙΒ' Ἐκπαιδευτικῆς Περιόδου

«...Ἡ ἀποστολή σας, νέοι Ὑπαστυνόμοι, ἡ ἀποστολὴ ὅλων μας, πρέπει νὰ ξεπερνάῃ τὰ ὅρια τῆς συνηθισμένης ὑπαλληλικῆς δράσεως, πρέπει νὰ παίρνῃ πλουσιώτερο κοινωτικὸ περιεχόμενο, ἔτσι, πού, ὅταν χρειάζεται, νὰ ἐκδηλώνεται αὐθόρμητα, ἡ αὐταπάρνησι, ἡ αὐτοθυσία, ἡ ἔξαρσι πάνω ἀπὸ τὰ γήϊνα.

Τότε ἀκριβῶς ὁ ἀστυνομικὸς παύει νὰ εἶναι ἄνθρωπος, γίνεται ὁ προστάτης ἄγγελος τῆς κοινωνίας...»

(Ἀπὸ τὴν ὁμιλία τοῦ Δ/ντοῦ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου)

31 Ὀκτωβρίου 1957.

Εἶναι νύχτα...νύχτα βαθειά, σιωπηλή, προχωρημένη...

Λάμπουν τὰ νερὰ στοὺς δρόμους, κάτω ἀπὸ τὸ ὠχρὸ φεγγάρι, πού στέκει σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ Οὐρανοῦ ἀδύνατο, χλωμό, παραπονεμένο...

Νεκρὴ εἶναι ἡ φύση ὁλόγυρα...Οὔτε ἀγέρας, οὔτε φωνὴ καμμιά, ἐκτὸς ἀπ' τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων, πού κάπου-κάπου ἐπαναλαμβάνουν τὸ ἴδιο νυχτερινὸ ρεφραίν... Ἡ μυρουδιὰ τῆς ὑγρῆς γῆς βαραίνει πάνω στὴν ἀτμόσφαιρα, ἔντονα, τόσο ποὺ σοῦ δίνει τὴν ἐντύπωση πὼς βρίσκεσαι σὲ μιὰ ἀκροθαλασσιά...

Σκιὲς ξετρυπώνουν ἀπὸ παντοῦ...Κυκλώνουν τὰ σπίτια, καιροφυλακτοῦν στοὺς δρόμους, σκαρφαλώνουν στὰ δέντρα, ἁπλώνονται μακριά, παντοῦ ὅπου μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὸ βλέμμα σου...

Δροσερὰ ὅλα τριγύρω, βουβά, παγωμένα...ἐνῷ τὰ κιτρινισμένα φύλλα στρώνουν τὸ μικρὸ μονοπάτι, στὴν ἄκρη τῆς γειτονιᾶς μου...

Μέσα στῆς Νύχτας τ' ἀπέραντο τοῦτο σκοτάδι τὰ δέντρα στὸ λόφο, πέρα στὸ βάθος, φαντάζουν σὰν γίγαντες, σὰν πελώρια ξωτικά...

Κι' ὕστερα ὅλα ἀγριεύουν...Μέσα στὴν κουφάλα τοῦ ἀντικρυνοῦ δέντρου ἕνα ἀλλόκοτο πλάσμα, μικρούτσικο κι' ἀόρατο, δίνει θαρρεῖς, μὲ τὸ μονότονο βογγητό του, τὸ σύνθημα..."Ενας ἀγέρας σηκώνεται ξαφνικά...Θρηνοῦσε στὴν ἀρχή, λυσσομανοῦσε πιὸ ἔπειτα, οὐρλιάζει τώρα κι' ἁρπάζει μὲ κακία τὰ πεταγμένα φύλλα τῶν δέντρων καὶ τὰ στριφογυρίζει καὶ τὰ τυραννᾷ...

Τότες ἀνοίγω τὸ μικρούτσικο θαλασσὶ πορτατὶφ τῆς καμαρούλας μου, ἀνάβω ἕνα τσιγάρο, κι' ἀνοίγω γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὸ φτωχό μου ἡμερολόγιο.

Τὸ λιγοστὸ φῶς μπαίνει δειλό, διστακτικό, στὴν κάμαρή μου, γυρνᾷ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κι' ὕστερα κάθεται ἥσυχα πλάϊ μου, φωτίζοντας τὰ κάδρα, τὰ λίγα ἔπιπλα, κι' ἐτοῦτο τὸ τραπέζι, πάνω στὸ ὁποῖο εἶναι ἀνοιχτὸ ἀκόμα ἕνα γράμμα, σταλμένο ἀπὸ τὸν Καναδᾶ...Εἶναι τοῦ ἀδελφοῦ μου...

Εἶχα πολὺ καιρὸ νὰ λάβω γράμμα του, κι' εἶχα ἀνησυχήσει...Μὰ σήμερα τὸ πρωΐ, νὰ ὁ ταχυδρόμος μὲ τὸ σιὲλ παραλληλόγραμμο φάκελλο... «Πηλός. Γράμμα...» φώναξε τῆς γυναίκας μου ρίχνοντας στὸ κατώφλι τὸ γράμμα...

Κάτι μὲ ρωτᾷ καὶ κάτι μοῦ προτείνει λοιπὸν τ' ἀδερφάκι μου...Καὶ θἄθελα νὰ τοῦ ἀπαντήσω ἐτούτη τὴ στιγμή, καθὼς βρίσκομαι κυκλωμένος ἀπ' τὴν ἀνάμνηση τῆς πρωϊνῆς εὐτυχίας ποὖνοιωσα νὰ μὲ συγκλονίζῃ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, μέσα στὴ Σχολή...

Ἄλλο ἕνα τσιγάρο, καὶ:

«'Αγαπημένε μου ἀδελφὲ

Εἶναι νύχτα, καθὼς σοῦ γράφω...Κι' ὅξω ὁ ἀγέρας ἔχει πέσει ἐπάνω στὴν κοιμισμένη πόλη μὲ μιὰ μανία καταστροφῆς...

"Ακου!!! Παράθυρα καὶ τσίγγοι ἔχουν συνθέσει μιὰ παράξενη συναυλία... Μοιάζει μὲ ρυθμὸ τσὰ-τσὰ-τσά...

Μοντέρνα λοιπὸν ἡ φύση...Χορεύει ἔξαλλα καὶ τραγουδᾷ...

Μά, ἂς τὴν ξεχάσουμε γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ἂς κουβεντιάσουμε λιγάκι καὶ γιὰ μᾶς τοὺς δυό, ὅπως μοῦ γράφεις...

Μὲ ρώτησες πολλὲς φορὲς (κι' ἀκόμα μὲ ρωτᾷς) τί εἶναι αὐτὸ ποὺ μὲ δένει τόσο σφιχτὰ πάνω στὴν 'Αστυνομία...Κι' ἦρθε λοιπὸν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου νὰ σοῦ ἀπαντήσω εἰλικρινὰ—ὅπως σοῦ κουβέντιαζα πάντοτε ἐσένα...

Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ μὲ δένει τόσο σφιχτὰ ἐπάνω στὴν 'Αστυνομία...Τί εἶν' αὐτό. 'Ετούτη ἡ φράση σου μοῦ θυμίζει τὸ τραγουδάκι ἑνὸς "Ελληνα συνθέτη... «Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ τὸ λένε ἀγάπη; Τί εἶν' αὐτό;...»

"Ακου λοιπόν...

Σὰν βγαίνω ἔξω στοὺς δρόμους καὶ στέκουμαι μπροστὰ στὶς πλούσιες βιτρίνες, κι' ἀνταμώνω τὸν κόσμο νὰ πηγαινοέρχεται βιαστικός, καὶ βλέπω πάρα κάτω τὰ σφιχταγκαλιασμένα ζευγαράκια νὰ φιλιοῦνται καὶ συναντῶ τοὺς ἐργάτες, τοὺς ἱερωμένους, τοὺς στρατιωτικούς, τοὺς ὑπαλλήλους, τίς γυναῖκες, τοὺς γέρους καὶ τὰ παιδιά, νοιώθω μιὰ χαρὰ πολὺ μεγάλη...Καὶ συλλογίζουμαι: «Πόσο ὄμορφη εἶναι ἡ ζωή!!!». Μὰ ὅταν λίγο ἀργότερα διαβάζω στὶς ἐφημερίδες τὸ 'Αστυνομικὸ Δελτίο, μελαγχολῶ.. Μιὰ κλοπή, ἢ μιὰ ἀπάτη, μιὰ σύγκρουση, ἢ μιὰ δηλητηρίαση, ἕνας τραυματισμὸς ἢ μιὰ αὐτοδικία χαλάει εὔκολα-εὔκολα τὴν ὁμορφιὰ τῆς ζωῆς... τῆς τραβᾷ μιὰ μαύρη πινελλιά, καὶ καταντᾷ ἀποκρουστικὸ τὸν πίνακά της. Τότες, μέσα στὴν μελαγχολία μου, ἀγαπῶ διπλὰ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, καὶ λέω μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ νὰ τοὺς βοηθήσω...

Τὴν ὥρα ἐκείνη περνᾷ ἕνας ἀντυφύλακας κι' ἡ καρδιά μου χτυπᾷ ἤσυχα... «νὰ ἕνας φρουρὸς τῆς κοινωνίας» συλλογίζουμαι μ' ἀνακούφιση... «"Οταν ὑπάρχῃ αὐτός, ἡ κοινωνία εἶναι ὄμορφη κι' ὁ πίνακας τῆς ζωῆς πεντακάθαρος κι' ὁλοφώτεινος...»

"Οταν σκέφτουμαι ἔτσι, νοιώθω μιὰ περηφάνεια...'Εγὼ δὲν εἶμαι οὔτε καλός, οὔτε κακὸς—συλλογίζουμαι—«εἶμαι ἡ ἴδια ἡ Κοινωνία. 'Η θρησκεία της, ἡ Πατρίδα της, ἡ οἰκογένειά της. Δὲν ἔχω λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ποὺ μὲ χρειάζονται. Εἶναι σὰν νὰ τοὺς δολοφονῶ...»

Μέσα στὶς σκέψεις ἐτοῦτες τρυπώνει καὶ ἡ καρδιά μου...'Η καρδιά μου, ποὖχει νοιώσει τόση ζεστασιὰ καὶ τόση ἀγάπη ἀνάμεσα στοὺς συναδέλφους μας, κοντὰ στὶς εὐγενικὲς καρδιές τους καὶ τὶς ὄμορφες πράξεις τους... Καὶ γίνεται ἡ δουλειά μου θρησκεία κι' ὁ ὅρκος ποὔδωσα βγαίνοντας ἀπ' τὴ Σχολὴ πίστη. Αὐτὸ εἶναι ὅλο μὲ δυὸ λόγια.

Βέβαια δὲν σκεφτόμουν πάντοτε ἔτσι. Κάποιο θαυματουργὸ χέρι ὅμως κάποτε (εὐλογημένη ἡ ὥρα ἐκείνη!) ἄναψε τὸ καντῆλι τῆς ψυχῆς μου.Καὶ μέσα στὸ τρεμάμενο φῶς του εἶδα τὸν ἀληθινό μου προορισμό. Βρῆκα τὸ δρόμο μου. Καὶ τὸν ἀκολουθῶ πρόσχαρος—ἔστω κι' ἂν κάπου-κάπου ἀνηφορίζει ἀπότομα ἢ κατηφορίζει ἐπικίνδυνα. Δρόμος εἶναι αὐτός.

Καὶ τὸ καντῆλι τῆς καρδιᾶς μου μένει πάντα ἀναμμένο. Γιατὶ Αὐτὸς ποὺ τὸ ἄναψε δὲν ξεχνᾷ νὰ ρίχνῃ τακτικὰ λίγο λάδι μέσα...Γι' αὐτὸ τὸν ἀγαπῶ. "Ο,τι ἔχω δικά του εἶναι...κι' ὅ,τι μὲ ἀποτελεῖ, τοῦ ἀνήκει...Πολλὲς φορὲς σοῦ μίλησα γιὰ τὸν Διευθυντή μου...Πολλὲς φορὲς βρῆκα μιὰ εὐκαιρία νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ πόσο πολὺ-πολὺ τὸν ἀγάπησα, πόσο πρόθυμα ὑποτάχθηκα στὴ θέλησή του, καὶ πόση εὐγνωμοσύνη νοιώθω γι' Αὐτόν... Μ' ἐδίδαξε τὴν πίστη μου. Καὶ τὸν ἀκολουθῶ ὅπου πηγαίνει.

Μὰ δὲν εἶναι μονάχα ὁ ἐπιδέξιος Κυβερνήτης τῆς καρδιᾶς μου. Εἶναι μαζὶ καὶ τὸ Μεγάλο Παράδειγμά μου. Ὅ,τι φανταστῇς, τὸ ξέρει...Κι' ὅ,τι θελήσῃς θὰ τὸ δῇς ἐπάνω του...

Γράφει καὶ ἀπαγγέλλει, τραγουδᾷ καὶ ραδιοσκηνοθετεῖ, συνθέτει καὶ σκηνοθετεῖ, φτειάχνει αἴθουσες χοροῦ ἀπὸ τὸ τίποτε, δημιουργεῖ θαύματα ἀπὸ τὸ χάος...

Οἱ νέοι 'Υπαστυνόμοι δίδουν τὸν νενομισμένον ὅρκον.

Μὰ πρῶτα ἀπ' ὅλα ἐργάζεται...'Εργάζεται νύχτα καὶ μέρα. Ὅλο ἐργάζεται. Ποτὲ δὲν στέκεται νὰ ξεκουραστῇ.

Ἂν λοιπὸν ζητᾷς νὰ μάθῃς ποιὰ εἶναι ἡ πίστη μου μελέτησε Αὐτόν. Καὶ τότε θὰ τὰ καταλάβῃς ὅλα.

Ὅταν ὀλιγοπιστεῖς Αὐτὸς θὰ σὲ στηρίξῃ...Ὅταν ἀμφιβάλλεις Αὐτὸς θὰ σὲ τονώσῃ...Ὅταν ἔχεις ἀνάγκη βοηθείας θὰ σταθῇ κοντά σου σὰν φίλος...

Οἱ γιορτὲς καὶ τὰ γλέντια, οἱ ὁρκωμοσίες καὶ οἱ ἐκδρομὲς τῆς Σχολῆς εἶναι γιὰ μένα μιὰ τονωτικὴ ἔνεση. Μοῦ δίνουν τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ἀγαπήσω διπλά. Κι' Αὐτὸν καὶ τὴν 'Αστυνομία, ὅπως συνέβη σήμερα τὸ πρωΐ, μὲ τὴν ὁρκωμοσία τῶν νέων 'Υπαστυνόμων τῆς ΙΒ' 'Εκπαιδευτικῆς περιόδου...

Σήμερα τὸ πρωί!!! Ἕνα ἀληθινὰ ἀξέχαστο κι' εὐτυχισμένο πρωϊνὸ ἔζησα σήμερα...Καὶ μιὰ κι' εἶναι σχετικὰ μὲ τὸ θέμα μας ὅσα εἶδα καὶ ὅσα ἄκουσα, θὰ προσπαθήσω νὰ στὰ περιγράψω...

Ἄσε λοιπὸν τὸν ἀγέρα πού λυσσομανᾷ, καὶ τὴν κρύα νύχτα πού μὲ κυκλώνει, κι' ἔλα, μὲ τὴν φαντασία σου, μαζί μου στὴν 'Αστυνομικὴ Σχολή, γιὰ νὰ σοῦ παρουσιάσω τὸ ἑορταστικὸ πρόγραμμα τῆς ὄμορφης αὐτῆς γιορτῆς... Ἕτοιμος ;..'Εμπρὸς λοιπόν...

*

Νὰ ἡ Σχολή...

Πρόσχαρη, μοντέρνα, ντυμένη στὰ γιορτινά της μᾶς ὑποδέχεται...

'Ετοῦτο τὸ κτίριο!!!..Δὲν εἶναι ἕνα ἄψυχο σπίτι...Εἶναι ἡ ἀφετηρία μιᾶς δια-

δρομῆς..."Ενα σωρὸ στρατιῶτες τῆς 'Αστυνομικῆς 'Ιδέας ξεκινοῦν κάθε χρόνο πάνοπλοι γιὰ τὸν Μεγάλο 'Αγῶνα!..

'Ιδές την...πνιγμένη στὰ λουλούδια καὶ στὶς Σημαῖες...Πόσο εἶναι περήφανη γιὰ τὸ ἔργο της!!!

Πρόσεξε τὶς φτηνὲς διακοσμήσεις της, τὰ ἀσήμαντα μπιμπελώ της...Πόση ἀνθρωπιά, πόσο γοῦστο προσδίνουν σ' ὅλο τὸ χῶρο!!! 'Ο Διευθυντής μου ἔφτειαξε ὅ,τι βλέπεις...Τὰ φρόντισε μόνος του ὅλα...'Απὸ πολὺ πρωΐ ἐρχότανε καὶ στρωνότανε στὴ δουλειά...Κι' ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε ἦταν τόσο ἀπαιτητικὸς μὲ τοὺς βοηθούς του, ὥστε καμμιὰ φορὰ σὲ κούραζε, τἄθελε ὅλα τέλεια. Δὲν συγχωροῦσε λάθη σὲ τέτοιες στιγμές, καί...

'Ο 'Υφυπουργὸς 'Εσωτερικῶν κ. 'Αθανασίου, ὁμιλῶν εἰς τοὺς νέους 'Υπαστυνόμους κατὰ τὴν ὁρκωμοσίαν των.

Μὰ...μὰ...ὧρες εἶναι!!! Πώ! πώ!...τὶ κρῖμα!! Πάει ἡ γιορτή, βρέχει... Γέμισε τὸ προαύλιο λάσπες... Βρέχει..."Ελα νὰ χωθοῦμε κάτω ἀπὸ τὸ στολισμένο τουριστικὸ περίπτερο τῆς Σχολῆς, ποὺ κι' αὐτὸ δικό του ἔργο εἶναι...

Καὶ τώρα ;
Πᾶν' οἱ ἐλπίδες
τὰ ὄνειρα σβῆσαν...

Μαντεύω τὸ θυμὸ τοῦ Διευθυντοῦ μου, μόλις ἀντίκρυσε τὶς πρῶτες στάλλες τῆς βροχῆς..."Ετσι δὲν λὲς κι' ἐσύ;...Μά, καλέ, δὲν εἶναι θυμωμένος. Συνομιλεῖ χαμογελαστός, μέσα στὴν Μεγάλη Αἴθουσα τῆς Σχολῆς...Γιὰ πᾶμε κατὰ 'κεῖ κι' ἐμεῖς...

Μά...Τί εἶναι 'τοῦτο πάλι;

Βλέπεις ὅ,τι βλέπω;

Βλέπεις τὰ λουλούδια; τὶς Σημαιοῦλες; τὶς διακοσμήσεις; τὰ μπιμπελώ; Καλά. Πότε τὰ μετέφερε ἀπ' τὸ προαύλιο ἐδῶ μέσα; Γιὰ καμάρωσε σκηνοθεσία!!! Τί ὄμορφο, τί γουστόζικο, τί ἁπλό, μὰ καὶ πόσο ἀρχοντικὸ μαζὶ εἶναι ἐτοῦτο τὸ θέαμα ποὺ παρουσιάζει ἡ Μεγάλη Αἴθουσα τῆς Σχολῆς!!!

Σὰν κεντράκι μοιάζει..."Ολος ὁ χῶρος εἶναι στολισμένος. 'Η κάθε γωνιά του.. Τὰ παράθυρα, ἡ ὀροφή, οἱ πόρτες, οἱ φεγγῖτες, οἱ τοῖχοι, οἱ κολῶνες, τὰ ὑποστηρίγματα, ὅλα στολισμένα... Γιὰ κάτσε λιγάκι νὰ καμαρώσουμε αὐτὴν τὴν ὄμορφη εἰκόνα...

Γιὰ κύττα!!! Κάτω στὸ δάπεδο αὐτὰ τὰ μπλέ, κομψά, ξύλινα ὑπόβαθρα ὁρίζουν τὶς θέσεις τῶν προσκεκλημένων μας...'Εκεῖ ἀριστερὰ ἡ ξύλινη ἐξέδρα γιὰ τοὺς ἱερεῖς...καὶ δίπλα τὸ μικρόφωνο, ἐνῷ ἀπέναντι ὁ ἐνισχυτής, τὸ μαγνητόφωνο καὶ οἱ ἄλλες τεχνικὲς ἐγκαταστάσεις τῆς Σχολῆς.

'Αλλά, ἂς τραβηχτοῦμε τώρα στὴν ἄκρη, γιατὶ ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν οἱ πρῶτοι προσκεκλημένοι μας.

Μέχρι ὅμως νὰ γεμίσῃ ἡ Αἴθουσα ἂς ρίξουμε μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο, νὰ δοῦμε τὶ γίνεται ἔξω στὸ προαύλιο...

Γιὰ κύττα 'κεῖ..."Ενα ἔνοπλο τιμητικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ 20 δοκίμους ἀρχιφύ-

λακες...Θ' ἀποδώση τιμὲς στοὺς ἐπισήμους. Πεντακάθαρες εἶναι οἱ στολές τους, χαρούμενα τὰ πρόσωπά τους, λάμπουν...Εἶναι περήφανοι γι' αὐτὴ τὴν στιγμή...

Καὶ πάρα κάτω, στὸ τουριστικὸ περίπτερο τοῦ προαυλίου, νὰ ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ἡ ὀνομαστὴ Μπάντα, ποὺ διευθύνει ὁ ἐκλεκτὸς καὶ σεβαστὸς Μαέστρος κ. Δουκάκης.

'Ο Διευθυντής μου στὸ προαύλιο ἀναμένει, ὑποδέχεται καὶ συνοδεύει τοὺς ἐπισήμους...

Γιὰ δὲς κόσμος ποὺ ἦρθε...Κορίτσια ὄμορφα καὶ γλυκά, κυρίες εὐγενικὲς καὶ χαριτωμένες, νέοι λεβέντες καὶ πανέμορφοι..."Ενα πολύτιμο ἀνθρώπινο σύνολο... 'Εγέμισεν ἡ Αἴθουσα...

Τιμοῦν τὴν τελετὴ αὐτὴ δεκάδες ἐκλεκτοὶ ἐπίσημοι. Μεταξὺ αὐτῶν οἱ Βουλευταὶ κ.κ. Βρανόπουλος καὶ Γλύκας, ὁ 'Αρχηγὸς τῆς Β. Χωροφυλακῆς κ. Μακρυνιώτης, ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων Ταξίαρχος κ. Παπαγεωργόπουλος, ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς 'Ικάρων Σμήναρχος κ. Μαρμαρᾶς, ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Χωρ/κῆς κ. Μυτιλήνης, ὁ Ταξίαρχος Στρατιωτικῆς Δικαιοσύνης κ. Τζαβέλλας, οἱ τ. 'Αρχηγοὶ 'Αστυνομίας Πόλεων κ.κ. Σπύρου καὶ Σαμπάνης, ὁ Γενικὸς Δ/ντὴς 'Αστυνομίας Πόλεων παρὰ τῷ 'Υπουργείῳ 'Εσωτερικῶν κ. Κόλλιας, οἱ 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταὶ 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς κ.κ. Δασκαλάκης καὶ Κανελλόπουλος, οἱ 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταὶ κ.κ. Νέρης, Ρακιντζῆς, Ζαγκλῆς, Καραμπέτσος, Σπυρόπουλος, Τσίπης, Καθάρειος, Μάργαρης, Μουρούσιας, Νικητάκης, 'Αρχοντουλάκης, Βερελῆς καὶ Νικηφόρος, οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς 'Υπαστυνόμων κ.κ. Κάτσας, Τούσης, Γλυκοφρύδης, Παπαζαχαρίου, Γεωργόπουλος, Κωνσταντινίδης, Καψάσκης, Οἰκονόμου, 'Αργυρίου, Σταύρου, Τσιτσιράγκος, Χατζημάμας, Κουσιάδης, Κουνιάκης καὶ Καμπαφλῆς, ἀντιπροσωπεῖαι μαθητῶν Σχολῶν Εὐελπίδων, Ναυτικῶν Δοκίμων, 'Ικάρων καὶ Χωροφυλακῆς.

'Ο 'Υφυπουργὸς 'Εσωτερικῶν κ. 'Αθανασίου παραδίδει τὰ διπλώματα εἰς τοὺς νέους 'Υπαστυνόμους.

Καὶ οἱ ἐπίσημοι ὁλόενα καταφθάνουν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς φιλαρμονικῆς. 'Ετούτη τὴ στιγμὴ μπαίνει στὴν Αἴθουσα ὁ ἀγαπημένος μας κι' ἀκούραστος 'Αρχηγός μας, ὁ κ. Κόκκινος...

Τώρα ἡ Μπάντα τῆς 'Αστυνομίας εἰδοποιεῖ ὅτι φθάνει ὁ ἐξοχώτατος ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν 'Υφυπουργός, ὁ ἄξιος 'Υπουργός μας κ. Ν. 'Αθανασίου.

'Εν τῷ μεταξὺ ἔχουν προσέλθει καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ Σεβασμιώτατος 'Επίσκοπος Ρωγῶν κ.κ. Διονύσιος, καθὼς καὶ ἡ ἐκλεκτὴ 'Εκκλησιαστικὴ χορῳδία τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς 'Ενώσεως.

"Ετσι ἡ Θεία 'Ακολουθία ἀρχίζει.

"Αρτικρυ ἀπ' τοὺς ἐπισήμους οἱ νέοι 'Υπαστυνόμοι, εὐσταλεῖς, γεροδεμένοι, σοβαροί...Μαντεύω τὴν ζεστή τους συγκίνησι, τὸ τρελλὸ καρδιοχτύπι τους, τὰ γαλάζια ὄνειρά τους...

'Εκλεκτοὶ αὐτοὶ ἀνάμεσα στοὺς ἐκλεκτοὺς ποὺ συναγωνίστηκαν μαζί τους

στὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις, ἀποτελοῦν σήμερα μιὰ πανέμορφη 'Ελπίδα γιὰ τὴν ἔνδοξη ἱστορία τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

Οἱ νέοι 'Αξιωματικοὶ τῆς 'Αστυνομίας!!! Ὤ! Ἂς ἔβρισκα τραγούδια ποὺ δὲν ξανακούστηκαν γιὰ νὰ τοὺς τραγουδήσω... Ἂς εἶχα τὴ δύναμη νὰ τοὺς πῶ ὅσα νοιώθουμε ὅλοι μας, καθὼς στεκόμαστε ἀπέναντί τους....

Ναί!!! πανέμορφα παλληκάρια τῆς 'Αστυνομίας... Πολλὲς καρδιὲς χτυποῦν σήμερα γιὰ σᾶς... Κι' ἀπὸ τοὺς τάφους τους οἱ ἥρωες καὶ οἱ μάρτυρες τῆς 'Αστυνομίας σᾶς στέλνουν τὶς εὐχές τους... Μπροστὰ τραβᾶτε... Πάντα μπροστά. Οἰκοδομῆστε ἕναν καινούργιο κόσμο... Χτίστε καρδιὲς καὶ συνειδήσεις... Δῶστε τὰ πάντα γιὰ τὴν 'Ελλάδα μας, ποὺ τόσο σᾶς χρειάζεται, ξεχωριστὰ αὐτὴν τὴν ἐποχή...

'Ο 'Υπαστυνόμος κ. Ραυτόπουλος καταθέτων στέφανον εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ 'Αγνώστου Στρατιώτου.

Καὶ ἡ Θεία Λειτουργία συνεχίζεται... ὥσπου, σὲ μιὰ στιγμή, τὰ πάντα σωπαίνουν, τὰ πάντα ἀκινητοῦν, καθὼς οἱ νέοι 'Υπαστυνόμοι ὑψώνουν τὴν «δεξιὰν» πρὸς ὁρκωμοσίαν...

«'Ορκίζομαι...»

Στιγμὴ οὐράνια... Ἄγγελοι κατεβαίνουν ἀπ' τὸν Οὐρανό, καὶ πολλὲς καρδιὲς ἀνεβαίνουν πρὸς τὸν Θεό...

Γαλήνη θεία... Μονάχα οἱ καρδιὲς κοντεύουν νὰ σπάσουν...

«...καὶ νὰ διαχειρίζωμαι τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως τὴν ἀνατεθεῖσαν μοι δημοσίαν ὑπηρεσίαν...»

Οἱ νέοι 'Υπαστυνόμοι κατέβασαν τὸ χέρι... Καὶ μιὰ μουσικὴ σκορπίζει μιὰ ἔκσταση ὁλόγυρα...

Παίζει ἡ Μπάντα... Τὴν συνοδεύουν οἱ καρδιές, τὰ μάτια, οἱ ἀναμνήσεις, οἱ ἐλπίδες...

Κι' ὁ 'Εθνικὸς Ὕμνος ὕστερα...

Ξεχνιέσαι καὶ ξεχνᾶς... Ἀλλοῦ ζῆς... μακριὰ ταξειδεύεις... Ποιὸς μπορεῖ νὰ μὴν παραδοθῇ σὲ τέτοιες στιγμές;

Τώρα οἱ νέοι 'Υπαστυνόμοι ἐν ἀναπαύσει...

Δυὸ-τρία λεπτὰ σιγή, καὶ ὁ Δ/ντής μας πλησιάζει στὸ μικρόφωνο...

'Ο Ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ στάθηκε κοντὰ στοὺς νέους 'Υπαστυνόμους ἕνα χρόνο τώρα, πατέρας στοργικὸς κι' ἀγαπημένος, ποὺ ἔδωσε ὅλο του τὸν ἑαυτὸ γιὰ νὰ τοὺς μορφώσῃ, νὰ τοὺς διδάξῃ, νὰ τοὺς κατευθύνῃ, νὰ τοὺς ψυχαγωγήσῃ, νὰ τοὺς δώσῃ ὅσα περισσότερα ἐφόδια μποροῦσε στὴ ζωή, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ ὕφτειαξε αὐτὴν τὴν μεγάλη στιγμή τους ὁμορφη καὶ γαλάζια, μπροστὰ στὸ μικρόφωνο ρίχνει ἕνα βιαστικὸ βλέμμα στοργῆς κι' ἀγάπης στοὺς νέους βλαστοὺς τῆς Οἰκογενείας τῶν 'Αξιωματικῶν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, καὶ μὲ συγκίνηση καὶ μὲ τὴν μυστικὴ ἱκανοποίηση ἐκείνου ποὺ ἐπετέλεσε τὸ καθῆκον του, τοὺς προσφωνεῖ ἀργὰ-ἀργά.

Δὲν εἶπε πολλὰ στοὺς νέους 'Υπαστυνόμους ὁ Δ/ντής μου. Εἶπε λίγα. Μὰ τὰ λόγια του ἦταν ὁλόκληρο Εὐαγγέλιο. Μέσα τους ἔκλεισε ὁλόκληρο τὸ 'Αστυνομικὸ

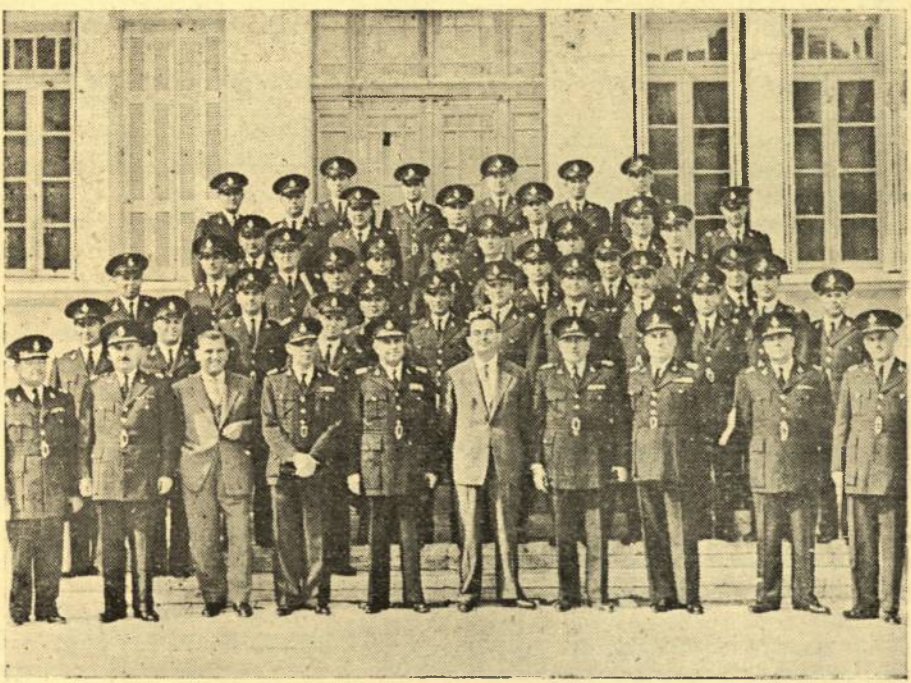
«πιστεύω». Παλαιὸς μαχητὴς στὸ ἀστυνομικὸ χαράκωμα, ἔδωσε στοὺς νέους συμπολεμιστές του, τὶς τελευταῖες του σχολικὲς ὑποθῆκες...

'Η γνώριμη φωνή του, ἡ τόσο ἀγαπημένη μου καὶ σταθερὴ φωνή του, ἀντήχησε ἐλπιδοφόρα μέσα στὴν κατάμεστη αἴθουσα... Ἦταν ἡ τίμια φωνὴ ἑνὸς ἀγωνιστοῦ, ποὺ μόχθησε καὶ πάσχισε γιὰ τὴν ἀστυνομικὴ 'Ιδέα καὶ ποὺ, σὲ μιὰ στιγμὴ Γαλήνης καὶ περισυλλογῆς, κουβέντιασε μὲ τοὺς μαθητές του, μὲ τέτοια ἁπλᾶ λόγια:

«Νέοι 'Υπαστυνόμοι,

«'Από σήμερα θ' ἀναλάβετε τὰ καθήκοντά σας ὡς 'Αξιωματικοὶ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

«Δὲν πρόκειται τώρα νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω τὰ τυπικὰ αὐτὰ καθήκοντα, ποὺ » οἱ νόμοι τῆς Πολιτείας καὶ οἱ Κανονισμοὶ τοῦ Σώματος διαγράφουν. Τὰ ἐδιδάχθητε

Οἱ νέοι 'Υπαστυνόμοι φωτογραφούμενοι μετὰ τοῦ 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν κ. 'Αθανασίου, τοῦ 'Αρχηγοῦ κ. Κοκκίνου, τῶν Διευθυντῶν κ.κ. Κόλλια καὶ Τσίπη, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς κ. 'Αρχιμανδρίτου, τοῦ καθηγητοῦ κ. 'Αργυρίου καὶ 'Αξιωματικῶν τῆς Σχολῆς μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁρκωμοσίας.

» κατὰ κόρον καὶ στὶς τρεῖς περιόδους ὅταν ἔγινε ἡ ἐκπαίδευσίς σας, ὡς ἀστυφυλάκων, ὡς ἀρχιφυλάκων καὶ ὡς 'Υπαστυνόμων.

«Θὰ σᾶς εἴπω ὅμως λίγα λόγια γιὰ τὴν ἰδανικὴ ἔννοια τοῦ καθήκοντος, ποὺ » δὲν πηγάζει ἀπὸ τὴν Κρατικὴ 'Επιταγὴ καὶ ποὺ δὲν ἀντλεῖ τὸ περιεχόμενό του » ἀπὸ τὴν ἐπαγγελματικὴ ὑποχρέωσι, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ψυχικὸ κόσμο, ἀπὸ τὶς συγκρουόμενες ψυχικὲς δυνάμεις, ποὺ παλεύουν μέσα στὸν ἄνθρωπο, γιὰ ν'ἀφήσουν διέξοδο σὲ ὅ,τι τελειότερο ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἀνθρώπινη φύσις: «Τὴν ἀλληλεγγύη καὶ τὸν ἀνθρωπισμό».

«'Εκεῖ πλέον ἡ ἐπαγγελματικὴ τέχνη μαζὶ μὲ μιὰ ὑπέρτερη συνείδησι, σφιχτὰ » ἀγκαλιασμένη, δίνει τὴν αἴσθησι τοῦ τέλειου, τοῦ ἀπόλυτου.

«Φέρνει ἀποτελέσματα ποὺ μιὰ ἀνθρώπινη, μιὰ ἐντελῶς ἀνθρώπινη ὕπαρξι,
» μόνο στὴ φαντασία, σὰν ὄνειρο, μπορεῖ νὰ συλλάβῃ.

«Κι' ὅμως, βεβαιωθῆτε, πὼς ὑπάρχουν ἄπειρα παραδείγματα μέσα στὴν 35
» χρονη ἱστορία τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ποὺ δίνουν τὸ μέτρο τῆς αὐθεντικότητος
» καὶ τῆς ἀληθείας αὐτῆς.

«Εἶναι ζωντανὲς ἱστορίες, ποὺ γράφτηκαν μὲ ἄφθονον ἱδρῶτα καὶ πολὺ αἷμα
» στὶς χρυσὲς σελίδες τοῦ μεγάλου λευκώματος τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

«'Ετσι συνήθως διαγράφεται ἡ ζωὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ, παράδοξη πάντα, μὲ
» μιὰ δική της πνοή, μὲ δικό της ἰδιαίτερο χρῶμα.

«Παρουσιάζει τὶς καλές, μὰ καὶ τὶς κακές της ὄψεις. Τὴ χαρὰ καὶ τὴν ψυ-
» χικὴ ἱκανοποίησι, ὕστερα ἀπὸ μιὰ κεραυνοβόλο ἐνέργεια, μιὰ διάσωσι ἑνὸς ἀτόμου
» ποὺ κινδυνεύει, μιὰ σύλληψι ἑνὸς ἐπικινδύνου κακοποιοῦ, μιὰ πρόληψι τρομεροῦ
» ἐγκλήματος, ἢ τὴν ἀγωνία, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ παλεύει πρὸς τὶς δυνάμεις τοῦ
» σκότους γιὰ νὰ σώσῃ τὸ συνάνθρωπο ποὺ κινδυνεύει.

«Εἶναι ἡ μοῖρα τῶν ἀστυνομικῶν τέτοια, ν' ἀγωνίζωνται καὶ νὰ πολεμοῦν
» συνεχῶς τὶς δυνάμεις τοῦ κακοῦ, ἀποφασιστικά, ἐπίμονα, ἀνοικτίρμονα.

«Παίρνει γι' αὐτὸ ἡ ἀποστολή τους μέσα στὸ κοινωνικὸ σύνολο μιὰ ἀνώτερη
» ἀξία. Παίρνει τὴ θέσι τοῦ στοργικοῦ πατέρα ἢ ἀλλοῦ τοῦ δυναμικοῦ πολεμιστῆ,
» συχνὰ ὅμως καὶ τοῦ θλιβεροῦ συμπαραστάτη, ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένος, εἴτε ἀπὸ
» συμπόνια, εἴτε ἀπὸ ἀνάγκη νὰ χύσῃ ἕνα δάκρυ-βάλσαμο καὶ παρηγοριὰ-στὴν καρ-
» διὰ ποὺ ὑποφέρει, στὸν ἄνθρωπο ποὺ βλέπει πὼς τὸν ἔπληξε ἕνα τραγικὸ δυστύ-
» χημα ἢ ἕνα τρομερὸ ἔγκλημα.

«'Η ἀποστολή σας λοιπόν, νέοι 'Υπαστυνόμοι, ἡ ἀποστολὴ ὅλων μας, πρέπει
» νὰ ξεπερνάῃ τὰ ὅρια τῆς συνηθισμένης ὑπαλληλικῆς δράσεως, πρέπει νὰ παίρνῃ
» πλουσιώτερο κοινωνικὸ περιεχόμενο, ἔτσι, ποὺ ὅταν χρειάζεται, νὰ ἐκδηλώνεται
» αὐθόρμητα, ἡ αὐταπάρνησι, ἡ αὐτοθυσία, ἡ ἔξαρσι πάνω
» ἀπὸ τὰ γήϊνα.

«Τότε ἀκριβῶς ὁ ἀστυνομικὸς παύει νὰ εἶναι ἄνθρωπος, γίνεται ὁ προστά-
» της ἄγγελος τῆς κοινωνίας.

«Πρὸς αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἔννοια τοῦ καθήκοντος ὀφείλετε ν' ἀποβλέπετε καθ'
» ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ὑπηρεσίας σας στὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα, ἂν θέλετε ἡ κοινωνία
» καὶ μεῖς ἀκόμη οἱ παλαιότεροι ἀξιωματικοὶ νὰ σᾶς καμαρώνουμε πάντοτε καὶ νὰ
» σᾶς κρίνουμε ἄξιους συνεχιστὰς τῆς 'Ιστορίας τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

«'Η 'Αστυνομικὴ Σχολή, οἱ Καθηγηταί σας, ἡ ἡγεσία τοῦ Σώματος, ὅλοι ὅσοι
» ἐτίμησαν τὴν ἑορτὴ αὐτή, σᾶς προπέμπουν στὸν ἀστυνομικὸ καὶ κοινωνικὸ στῖβο
» καὶ εὔχονται μὲ τὴν καρδιά τους νὰ γνωρίσετε πάντα τὴ χαρὰ καὶ τὴν ψυχικὴ ἀγαλ-
» λίασι».

'Επῆρε ὕστερα τὸν λόγο ὁ κ. 'Υφυπουργός, ποὺ πλημμυρισμένος θαυμασμὸ
καὶ ἀγάπη γιὰ τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα καὶ τὸ ἔργο του, ἀπηύθυνε στοὺς νέους 'Υπα-
στυνόμους ἕνα σύντομο, μὰ ἐμπνευσμένο, χαιρετισμό, ὑπογραμμίζοντας καὶ ἐξαί-
ροντας τὴν ἱστορία καὶ τὴν δράση τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

Κι' ὕστερα οἱ ἐκλεκτοὶ προσκεκλημένοι μας βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ ζήσουν
μέσα στὸ ἐγκάρδιο καὶ πολιτισμένο περιβάλλον τῆς Σχολῆς, στιγμὲς ὄμορφες, εὐγε-
νικές, ἀλησμόνητες.

Μεζέδες καὶ μπύρα προσφέρθηκαν καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ζεστάθηκε καὶ ὕμνοι
ἀκούστηκαν γιὰ τὴν 'Αστυνομικὴ Σχολή, κι' οἱ νέοι 'Υπαστυνόμοι καμάρωναν ἀνά-
μεσα στοὺς δικούς τους.

Αὐτὴ εἶναι λοιπὸν ἡ πίστη μου, ἀδελφέ μου...'Εδῶ μέσα κατοικεῖ ἡ καρδιά
μου...'Εδῶ μέσα ἔχω ἀνεγείρει τὸ βωμό μου στὸν Θεὸ τῶν ὀνείρων μου...

Αὐτὴν τὴν ζωή, αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, κι' αὐτὰ τὰ ἰδανικὰ ἀγάπησα. Καὶ
δὲν τὰ ἀνταλλάζω μὲ κανένα ἄλλο πρᾶγμα στὴ ζωή. Εἶναι ἡ «αὐταπάρνησι,

ΔΙΕΘΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΝΟΜΙΚΩΝ

ΤΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΔΥΟ ΣΥΝΕΔΡΙΑ «ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ» ΚΑΙ «ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ»

Ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου, τ. Ἐφέτου καὶ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου κ. **ΧΡΙΣΤΟΥ Π. ΓΙΩΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Β'. Ἡ ναρκοανάλυσις ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον.

Ἕτερον θέμα ἐκ τῶν συζητηθέντων εἰς τὸ αὐτὸ συνέδριον, περὶ οὗ θὰ εἴπω ὀλίγα τινά, εἶναι: «Ἡ ναρκοανάλυσις ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον».

Τοῦτο περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς εἰδικώτερα ἐρωτήματα:

α) Πρέπει ὁμολογίαι ἐπιτυγχανόμεναι διὰ τῆς ναρκοαναλύσεως νὰ γίνωνται δεκταὶ ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον εἰς τὴν ποινικὴν διαδικασίαν; Ἐὰν ναί, ὑπὸ ποίαν ἔκτασιν καὶ ὑπὸ ποίους ὅρους;

β) Ἐὰν ἡ ναρκοανάλυσις πρέπει νὰ ἐπιτρέπηται ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον, πρέπει τοῦτο νὰ ἐπιτρέπηται παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ κατηγορουμένου; Ἢ μόνον ἐπὶ τῇ προσωπικῇ αὐτοῦ αἰτήσει; Ἢ κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου, ἢ ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατηγόρου, κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ;

γ) Πρέπει νὰ εἶναι παραδεκτὴ ἡ πλήρης καταγραφὴ εἰς τὴν ἔκθεσιν ὅλων τῶν ἐρωτήσεων καὶ ἀπαντήσεων τοῦ ναρκοαναλυομένου ἢ μόνον ἀπόσπασμα αὐτῶν ἀναφερόμενον εἰς τὸ ἀποδιδόμενον ἔγκλημα; ἢ τέλος μία περιληπτικὴ ἔκθεσις τῶν δηλώσεων αὐτοῦ, συνταχθησομένη ὑπὸ τῶν ἰατρῶν—ἐμπειρογνωμόνων;

δ) Πρέπει ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ναρκοαναλύσεως νὰ γίνεται ἀντικείμενον διασταυρουμένης μεταξὺ κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως ἐξετάσεως τοῦ ναρκοαναλυομένου;

Ἐπειδὴ ὁ ὅρος «ναρκοανάλυσις» εἶναι καινοφανὴς καὶ ἐνδέχεται ἡ ἔννοια αὐτοῦ νὰ μὴ εἶναι πλήρως ἀντιληπτὴ ὑπό τινων, ποιοῦμαι τὴν ἐπεξήγησιν, ὅτι ἡ μέθοδος τῆς «ναρκοαναλύσεως» συνίσταται εἰς τὴν δι' ὑποβολῆς ἐρωτήσεων πρόκλησιν ἀπαντήσεων ἀπὸ ἄτομον εἰς τὸ ὁποῖον ἐγένετο προηγουμένως ἐνδοφλέβιος ἔνεσις ναρκωτικοῦ τινος φαρμάκου, συνηθέστερον τῆς πεντοθάλης, καὶ περιέστη οὕτω τὸ ἄτομον εἰς κατάστασιν ἡμιναρκώσεως. Κατὰ τὸ στάδιον αὐτὸ ἀμβλύνεται ἡ κυριαρχία τῆς βουλήσεως τοῦ ἀτόμου καὶ ἐπομένως ἐνδέχεται διὰ τῶν ἀπαντήσεών του ν' ἀποκαλύψῃ μυστικά, τὰ ὁποῖα ὅταν διετέλει ἐν ἐγρηγόρσει ἐπιμελῶς ἀπέκρυπτεν εἰς τὸ βάθος τῆς συνειδήσεως του ἢ τοῦ ὑποσυνειδήτου. Ὑπῆρξεν ἀπαρχὴ χρησιμοποιήσεως τοιούτων ἀνακριτικῶν μεθόδων ὑπὸ Ἀστυνομιῶν Κρατῶν τινων τοῦ ἐλευ-

---

ἡ αὐτοθυσία καὶ ἡ ἔξαρσι πάνω ἀπὸ τὰ γήϊνα» ποὺ μὲ κρατᾷ σφιχτὰ δεμένο κοντὰ στὴν Ἀστυνομία, εἶναι μιὰ ζωὴ ποὺ δὲν τὴν νοιώθει ὅποιος δὲν ἔζησε μαζί μας.

Ἀλλὰ ἀρκετὰ γι' ἀπόψε...Κλείνω τὸ μικρόφωνο τῆς φαντασίας, γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὴν εὐκαιρία νὰ ξανακούσῃς τὴν παράξενη συναυλία τοῦ ἀγέρα, ποὺ ἂς μείνῃ νὰ καλύψῃ τὰ λόγια μου, σὰν μοντέρνα μουσικὴ ὑπόκρουση.

Μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπη

Σπῦρος Πηλὸς

θέρου Κόσμου, ἐγένετο δὲ περὶ τούτου δημοσιογραφικὸς θόρυβος καὶ διαμαρτυρίαι ἐπιστημονικῶν σωματείων εἰς διάφορα Κράτη, διὰ τὴν ὕπουλον ταύτην ἐκμαίευσιν ὁμολογιῶν ἀπὸ τοὺς κατηγορουμένους.

Ἡ προσωπική μου ἄποψις ἐπὶ τῶν τεθέντων ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἀνωτέρω ἐρωτημάτων, ἣν καὶ ἐγγράφως ἔχω ἤδη διατυπώσει εἰς τὴν πρὸς τὸ Συνέδριον ἔκθεσίν μου, ἔχει ἐν περιλήψει οὕτω :

Αἱ δηλώσεις προσώπου ἐξεταζομένου ἐν καταστάσει ἡμιϋπνώσεως διὰ τῆς μεθόδου τῆς «ναρκοαναλύσεως» ἀποκαλοῦνται γενικῶς τὴν σήμερον «ὁμολογίαι». Ὁ ὅρος «ὁμολογία» ἐπὶ τοῦ προκειμένου μοὶ φαίνεται πεπλανημένος. Διότι κατὰ τὰ γενικῶς παραδεδεγμένα, ὁμολογία ἐν τῇ Ποινικῇ Δικονομίᾳ καλεῖται ἡ δήλωσις γεγονότων, τὰ ὁποῖα ὁ δηλῶν ἀναγνωρίζει ὅτι θὰ ἔχουν ἐπιβλαβεῖς δικαστικὰς συνεπείας καθ' ἑαυτοῦ (Garraud Tr. Just. Crim IIή 459). Προϋπόθεσις ἄρα τῆς ὁμολογίας εἶναι τὸ ὅτι τὸ δηλοῦν πρόσωπον ἔχει συνείδησιν τῶν λεγομένων του. Ἀκόμη καὶ τὸ πρόσωπον τὸ ὑφιστάμενον σωματικὰς βασάνους κάμνει ἐπιλογὴν μεταξὺ ἐκείνων τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ εἴπῃ καὶ τῶν πόνων οὓς πρόκειται διὰ τῶν βασάνων περαιτέρω νὰ ὑποστῇ, ἐνθυμεῖται δὲ καὶ βραδύτερον τὸ τί εἶπεν ὑπὸ τὸ κράτος τῶν σωματικῶν βασάνων. Ἐν ᾧ κατὰ τὴν ἐξέτασιν ἐν καταστάσει τῆς ἡμιναρκώσεως διὰ τῆς μεθόδου τῆς «ναρκοαναλύσεως», τὸ οὕτως ἐξεταζόμενον πρόσωπον οὔτε τῆς βουλήσεώς του κυριαρχεῖ, οὔτε ἐνθυμεῖται βραδύτερον τίποτε ἐξ ὅσων ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ εἶπε. Δὲν πρόκειται ἑπομένως ἐνταῦθα περὶ «ὁμολογίας» ὑπὸ τὴν γνωστὴν εἰς τὴν νομικὴν καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν ἔννοιαν. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε πείρας τῶν εἰδημόνων εἶναι γνωστόν, ὅτι τὰ κατατιθέμενα ὑπὸ τοῦ οὕτως ἐξεταζομένου προσώπου ἐνδέχεται νὰ περιέχουν ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ φαντασιώδη πράγματα ἢ καὶ ὑποβολιμαίας ἀπαντήσεις, αἱ διὰ ναρκοαναλύσεως ἐπιτυγχανόμεναι δηλώσεις οὐδὲν ἄλλο εἶναι κατ' ἐμὴν γνώμην, ἢ ἐνδείξεις sui generis. Αἱ ἐνδείξεις αὗται, λόγῳ τῆς ὁμοιότητος αὐτῶν πρὸς τὴν μαρτυρίαν καὶ ὡς προερχόμεναι ἐκ τοῦ ὑποσυνειδήτου δύνανται ν' ἀποκληθοῦν διὰ τοῦ ὅρου «ὑπο—μαρτυρίαι». Οὕτως ἀποκαλούμεναι αἱ δηλώσεις αὗται θὰ στερηθοῦν τῆς ψυχολογικῆς ἐπιδράσεως, τὴν ὁποίαν κέκτηνται τὴν σήμερον ἐπὶ τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν, τῶν συνηγόρων καὶ γενικῶς ἐπὶ τοῦ Κοινοῦ ὡς ἐκ τοῦ ὅρου «ὁμολογία», δι' οὗ ἀποκαλοῦνται. Πολλὰ δὲ συναφῆ δικονομικὰ προβλήματα περὶ τοῦ θέματος θὰ ἐλύοντο αὐτομάτως διὰ τῆς μεταβολῆς ταύτης τῆς ὁρολογίας ἢ θὰ διηυκολύνετο ὁπωσδήποτε ἡ λύσις των.

Μὲ βάσιν τὰς σκέψεις ταύτας ἀφ' ἑνὸς καὶ τὴν ἱερότητα τοῦ ἀπαραβιάστου τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἐξ ἄλλου, τὰ ἐπὶ τῶν τεθέντων ἐρωτημάτων συμπεράσματά μου εἶναι τὰ ἀκόλουθα: Τὰ προϊόντα τῆς ναρκοαναλύσεως δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύουν ὡς ἀπόδειξις διὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου δίκην, οὐδὲ νὰ ἐπιτρέπηται κατ' ἀρχὴν ἡ χρησιμοποίησις τῆς ναρκοαναλύσεως πρὸς ἀνακριτικὸν σκοπόν, οὔτε κατ' αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου ὅπως ἑκουσίως ὑποβληθῇ εἰς αὐτὴν διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθῳότητά του. Νὰ ἐπιτρέπηται ὅμως εἰς τὸν ἰατροδικαστὴν ἡ χρῆσις τῆς μεθόδου ταύτης διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν διανοητικὴν κατάστασιν ἢ τὴν ἀπόκρισιν κατηγορουμένου τινός. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅλαι αἱ ἀπαντήσεις τοῦ ἐξεταζομένου πρέπει νὰ καταγράφωνται ἐν τῇ ἰατροδικαστικῇ ἐκθέσει, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἀναφέρωνται εἰς τὴν ὑπὸ ἀνάκρισιν ὑπόθεσιν, διότι ἄνευ τοιαύτης πλήρους ἐκθέσεως τὰ συμπεράσματα τοῦ ἰατροδικαστοῦ θὰ ἔχουν δόσιν αὐθαιρεσίας, θὰ ὑποκαθίσταται δὲ ὁλοσχερῶς ἡ κρίσις τοῦ πραγματογνώμονος εἰς τὴν τοῦ δικαστοῦ. Κατὰ τὴν διὰ ναρκοαναλύσεως ἐξέτασιν θὰ πρέπει νὰ ἐπιτρέπηται ἡ συμπαράστασις εἰδήμονος ἐμπειροτέχνου ἐκ μέρους τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλ' ἄνευ ἐνεργοῦ συμμετοχῆς αὐτοῦ. Ἐξαιρετικῶς ἐπὶ ἰδιαζόντως σοβαρῶν περιπτώσεων ἐγκλημάτων ἐξ ὧν εὐρὺς ἢ γενικώτερος κίνδυνος ἀνακύπτει, θὰ πρέπει νὰ ἐπιτρέπηται ἡ χρῆσις τῆς ναρκοαναλύσεως καὶ δι' ἀνακριτικοὺς ἔτι σκοπούς, ἀλλὰ κατόπιν ἀδείας χορηγουμένης ὑπὸ μικροῦ συμβουλίου ἐξ ἀνωτέρων

δικαστῶν καὶ ψυχιάτρων. Τέλος πρέπει νὰ θεσπισθοῦν ποινικαὶ κυρώσεις δι' ἐνδεχομένας παραβάσεις κατὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ναρκοαναλύσεως.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ναρκοαναλύσεως οἱ νομικοὶ τοῦ Κόσμου ἔχουν χωρισθῆ εἰς δύο ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα. Οἱ μὲν τὴν ἀποκρούουν ἀπολύτως διὰ τὰ Κράτη τοῦ ἐλευθέρου Κόσμου, οἱ δὲ τὴν ἀποδέχονται ὑπὸ περιορισμούς. Ἡ βιβλιογραφία ἐπὶ τοῦ θέματος κατέστη πλουσιωτάτη ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἀπηγόρευσεν εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς τὴν χρῆσιν τοιούτων ἀνακριτικῶν μεθόδων. Ἐν Γερμανίᾳ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης Βυτεμβέργης—Βάδεν διὰ διαταγῆς τῆς 7ης Μαΐου 1949 καὶ ὁ τῆς Ἔσσης διὰ διαταγῆς του τῆς 8ης Ὀκτωβρίου 1949 ἀπηγόρευσαν τὴν χρῆσιν τοιούτων μεθόδων. Ἐν Ἰταλίᾳ τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Ρώμης ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν κατηγορουμένου ζητήσαντος νὰ ὑποβληθῆ εἰς ναρκοανάλυσιν διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθῳότητά του. Ἐν Γαλλίᾳ ὁ ἀββᾶς Qau, βουλευτὴς τοῦ Aude κατέθηκε τὴν 8ην Μαρτίου 1949 εἰς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν πρότασιν νόμου, δι' οὗ ἀπαγορεύονται ὅλα τὰ τεχνικὰ μέσα, τὰ ἐπαγόμενα προσβολὴν εἰς τὴν ἀκεραιότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πρότασις παρεπέμφθη εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς νομοθεσίας Ἐπιτροπήν. Ἐξ ἄλλου ὁ Ἑλβετὸς ἀρεοπαγίτης καὶ καθηγητὴς κ. Z. Graven εἰς τὴν πρὸς τὸ Συνέδριον ὑποβληθεῖσαν ἔκθεσίν του, προτείνει τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ναρκοαναλύσεως καὶ δι' ἀνακριτικοὺς σκοπούς, ἀλλὰ μόνον προκειμένου περὶ βαρέων ἐγκλημάτων τοῦ κοινοῦ δικαίου, εἰς τὴν ἐκ προμελέτης ἀνθρωποκτονίαν, ἐμπρησμόν, λῃστείαν, βιασμὸν κ.τ.λ., καὶ δὴ προκειμένου περὶ κατηγορουμένων βαρυνομένων μὲ σοβαρὰς ὑπονοίας ὑπὸ ὡρισμένας δὲ ἐγγυήσεις, ὡς λ.χ. κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ ἀνακριτοῦ, ὑποκειμένης εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν μετ' ἀκρόασιν τῶν διαδίκων.

Ὁ γνωστὸς Γάλλος καθηγητὴς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Παρισίων κ. H. Donnedieu de Vabres, ἐπικαλούμενος καὶ τὸν καθηγητὴν τῆς ἰατροδικαστικῆς εἰς τὸ αὐτὸ Πανεπιστήμιον κ. Heuyer, γράφει εἰς τὸ ἄρθρον του ἐν τῇ Revue internationale de police criminelle, 1949, η)ο 29 σελ. 3 «...καταλήγων ἐπιθυμῶ νὰ εἴπω, ὅτι δὲν εἶναι παράδοξον νὰ ἐλπίζῃ τις, ὅτι ἡ πρακτικὴ τῆς ψυχοαναλύσεως καὶ τοῦ ἐσπευσμένου διαδόχου αὐτῆς, τῆς ναρκοαναλύσεως θὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν της ἐν τῇ ἐγκληματολογίᾳ ὡς μέθοδος ψυχολογικῆς ἐξερευνήσεως τῶν ἐγκλημάτων πρὸς ἀποκάλυψιν μυχίων τινῶν καὶ σκοτεινῶν ἐλατηρίων τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν».

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις, τὸ περὶ οὗ πρόκειται Συνέδριον τοῦ Λονδίνου, ἀποφυγὸν τὴν κατὰ βάθος διερεύνησιν τοῦ θέματος περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ δώσῃ ἀπάντησιν ἐπὶ πρωταρχικοῦ ζητήματος. Ἡ ἄποψις ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐπειδὴ ἡ συνέλευσις αὕτη ἔχει τὴν γνώμην, ὅτι ἡ ναρκοανάλυσις» τῶν διαδίκων ἢ τῶν μαρτύρων κατὰ τὸ στάδιον τῆς δικαστικῆς διαδικασίας ἀντίκειται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς φυσικῆς δικαιοσύνης,

Ἀποφασίζει

ὅτι ἡ παροῦσα συνέλευσις θεωρεῖ ἀπαράδεκτον οἱανδήποτε χρῆσιν τῆς ναρκαναλύσεως εἰς τὴν δικαστικὴν διαδικασίαν, καὶ ὅτι ἡ Διεθνὴς Ἑταιρεία τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων καταλήγει εἰς τὸ νὰ ἀναγράψῃ τὸ ἀκόλουθον συμπέρασμα: «Οἱαδήποτε πληροφορία ἐπιτευχθεῖσα διὰ τῆς ναρκοαναλύσεως πρέπει νὰ εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον ἐνώπιον οἱουδήποτε Δικαστηρίου. Καλεῖ δὲ ὅλα τὰ Κράτη, ὅπως σεβασθοῦν τὸν κανόνα τοῦτον».

Διὰ τῆς ἀποφάσεώς του ταύτης τὸ Συνέδριον δὲν ἐξήντλησε ὁλόκληρον τὸ θέμα, ἀλλὰ περιωρίσθη εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ναρκοαναλύσεως ὡς ἀποδεικτικοῦ μέσου ἐνώπιον Δικαστηρίου.

Κρίνοντα τὴν ἀπόφασιν ταύτην μέλη τινὰ τοῦ Συνεδρίου, ἐξέφρασαν τὴν γνώμην, ὅτι τὸ ὅλον θέμα τῆς ναρκοαναλύσεως θὰ συζητῆται καὶ θὰ παραμένῃ ἄλυτον ἐπὶ ἀρκετὰς ἴσως ἀκόμη δεκαετίας εἰς τὸν ἐλεύθερον κόσμον. (Συνεχίζεται)

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΙ Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων
κ. **ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΙΝΝΑ**

Εἰς ὅλας τὰς χώρας δημιουργοῦνται τὰ ἴδια προβλήματα περίπου, εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἐγκλήματος. Διὰ νὰ δοθοῦν ὁμοιόμορφοι κατὰ τὸ δυνατὸν λύσεις, δεδομένου ὅτι ἑκάστη ἐθνικὴ Ποινικὴ Νομοθεσία ἔχει τὸν ἰδικόν της χαρακτῆρα διαμορφούμενον ἀπὸ τὰ ἤθη, τὰς συνηθείας καὶ τοὺς ἐθνικοὺς ἐν γένει θεσμούς, ἡ διεθνὴς συνεργασία ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου ὑπῆρξεν ἀναγκαία. Ἐκ τῆς ἀνάγκης ταύτης ὠθούμενοι οἱ ποινικολόγοι πολλῶν χωρῶν προῆλθον εἰς τὴν σύστασιν τῆς Διεθνοῦς Ἑνώσεως τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου (Union Internationale de droit Penal) καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν ταύτης εἰς τὴν σύστασιν τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου (Association internationale de droit Penal).

Ἡ Διεθνὴς Ἕνωσις Π.Δ. ἱδρύθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1889, συγκαταλέξασα ἐν ἀρχῇ περὶ τοὺς 330 ποινικολόγους, προστεθέντων μετέπειτα πλείστων ἄλλων ἀποδεχομένων τὰς βάσεις ἐφ' ὧν ἡ «Ἕνωσις» ἐστηρίζετο.

Ἡ Διεθνὴς Ἕνωσις συνεπήχθη κατόπιν πρωτοβουλίας καὶ ἐνεργειῶν τοῦ Fr. von Liszt, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου ἐν Βερολίνῳ, τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Π.Δ. ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Βρυξελλῶν D. Prins καὶ τοῦ Ὀλλανδοῦ καθηγητοῦ τοῦ Π.Δ. ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀμστελοδάμου v. Hamel.

Ὁ σκοπὸς τῆς Διεθνοῦς Ἑνώσεως ἐκδηλοῦται εἰς τὸ ἄρθρον 1ον τοῦ καταστατικοῦ της, τὸ ὁποῖον λέγει:

«Ἡ Διεθνὴς Ἕνωσις τοῦ Ποιν. Δικαίου ἐκκινεῖ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅτι τὸ ἔγκλημα » καὶ τὰ μέσα δι' ὧν καταπολεμεῖται, πρέπει νὰ ἐρευνῶνται τόσον ἀπὸ νομικῆς ὅσον »καὶ ἀπὸ ἀνθρωπολογικῆς καὶ κοινωνιολογικῆς πλευρᾶς. Σκοπὸν δὲ ἔχει νὰ διερευνᾷ » ἐπιστημονικῶς τὸ ἔγκλημα, τὰ αἴτιά του καὶ τὰ μέσα δι' ὧν θὰ καταπολεμηθῇ».

Τὰ ἀνωτέρω ἀνεπτύχθησαν πολλάκις ὑπὸ τῶν ἱδρυτῶν τῆς Διεθνοῦς Ἑνώσεως. Ὁ v. Liszt λέγει: «Ἡ Ἕνωσις ἐκκινεῖ ἀπὸ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ καταπολεμῶν τὴν ἐγκληματικότητα πρέπει νὰ τὴν γνωρίζῃ. Τὸ ἔγλημα παρουσιάζεται πρὸ ἡμῶν ὡς γεγονὸς » ὄχι μόνον τοῦ ἀτομικοῦ βίου, ἀλλὰ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου. Ὑπὸ τὰς δύο αὐτὰς » ἀπόψεις νὰ ἐρευνᾶται, ὅτε ἡ ἔρευνα δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐγκληματικὴ βιο» λογία καὶ ὡς ἐγκληματικὴ κοινωνιολογία».

Ἡ ἐγκληματικὴ κοινωνιολογία ἐμφανίζεται κυρίως ἀπὸ τοῦ 1835, ὅτε ὁ βέλγος Quetelet ἐδημοσίευσε τὸ ἔργον του: «Sur l' Homme et le développement de ses facultès ou essai de Physique sociale».

Αὕτη ἐρευνᾷ τὸ ἔγκλημα ὡς κοινωνικὸν φαινόμενον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐγκληματικὴν ἀνθρωπολογίαν ἢ βιολογίαν, ἥτις ἐρευνᾷ τὸ ἔγκλημα ὡς βιολογικὸν φαινόμενον.

Ἡ Διεθνὴς Ἕνωσις στηρίζεται ἐπὶ ὡρισμένων βάσεων, αἵτινες εἶναι ἀνεγεγραμμέναι εἰς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ καταστατικοῦ της καὶ εἶναι αἱ ἑξῆς:

«α) Σκοπὸς τοῦ Ποιν. Δικαίου εἶναι ἡ καταπολέμησις τῆς ἐγκληματικότητος, » θεωρουμένης ὡς κοινωνικοῦ φαινομένου.

« β) Ἡ ἐπιστήμη τοῦ Ποιν. Δικαίου καὶ ἡ Ποινικὴ Νομοθεσία συνεπῶς ὀφεί» λουν νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψει τὰ πορίσματα τῶν ἀνθρωπολογικῶν καὶ κοινωνιολο» γικῶν σπουδῶν.

«γ) Ἡ ποινὴ εἶναι ἐκ τῶν δραστηριωτέρων μέσων ἅτινα διαθέτει τὸ Κράτος

» πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος, οὐχὶ τὸ μοναδικὸν καὶ δὲν πρέπει νὰ » ἀποχωρίζεται τῶν λοιπῶν κοινωνικῶν μέτρων καὶ ἰδίᾳ τῶν προληπτικῶν.

«δ) Ἡ διάκρισις τῶν ἐκ περιστάσεως ἐγκληματιῶν καὶ τῶν ἐκ συνηθείας » εἶναι οὐσιώδης τόσον ἐν τῇ πρακτικῇ ὅσον καὶ ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ δέον νὰ ἀποτελῇ τὴν » βάσιν τῶν διατάξεων τοῦ Ποινικοῦ νόμου.

«ε) Ἐπειδὴ ἡ ποινικὴ δικαιοσύνη καὶ ἡ σωφρονιστικὴ ὑπηρεσία, συντρέχουσι » πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν, καὶ ἡ ἀξία τῆς καταδίκης ἐναπόκειται εἰς τὸν τρόπον καθ' » ὃν ἐκτελεῖται αὕτη, ὁ διαχωρισμὸς κατὰ τὸ νεώτερον Δίκαιον τῆς ποινικῆς δικαιο- » σύνης καὶ τῆς σωφρονιστικῆς ὑπηρεσίας εἶναι ἐναντίον τῆς λογικῆς καὶ λίαν ἐπι- » βλαβής.

«στ) Ἐπειδὴ ἐν τῷ συστήματι τῶν ποινῶν ἡ ποινὴ τῆς στερήσεως τῆς ἐλευθε- » ρίας κατέχει τὴν πρώτην θέσιν, ἡ Ἕνωσις ἀποδίδει πρωτίστην σημασίαν εἰς τὴν » βελτίωσιν τῶν φυλακῶν.

«ζ) Ὡς πρὸς τὰς βραχυχρονίους ποινὰς φυλακίσεως ἡ Διεθνὴς Ἕνωσις θεωρεῖ » ὅτι ἡ ἀντικατάστασις τῆς φυλακίσεως διὰ μέτρων ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικῶν εἶναι » δυνατή.

«η) Ὡς πρὸς τὰς μακροχρονίους ποινὰς φυλακίσεως, αὗται δέον νὰ ἐξαρτῶνται » οὐχὶ ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς βαρύτητος τοῦ διαπραχθέντος ἀδι- »κήματος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἐφαρμοζομένου σωφρονιστικοῦ συ- » στήματος.

καὶ «θ) Ὡς πρὸς τοὺς καθ' ἕξιν ἐγκληματίας ἡ Ἕνωσις φρονεῖ, ὅτι καὶ ἂν » ἀκόμη ἐπαναλαμβάνωνται οὐχὶ σημαντικαὶ ἐγκληματικαὶ πράξεις ὑπὸ τῶν ἐγκλη- » ματιῶν, πρέπει οὗτοι διὰ τῶν ποινῶν καὶ τοῦ σωφρονισμοῦ νὰ καταστῶσιν ἀδύνατοι » νὰ βλάψωσιν ἐπὶ μακρότερον χρόνον».

Ἡ Διεθνὴς Ἕνωσις τοῦ Π.Δ. προσεπάθησε κυρίως νὰ συνδυάσῃ τὰς ἰδέας τῆς κοινωνικῆς ἀμύνης πρὸς τὰς ἀρχὰς τῶν ἀοτμικῶν ἐλευθεριῶν.

Ἡ Δ.Ε.Π.Δ. ἕνεκα τοῦ πρώτου Πανευρωπαϊκοῦ πολέμου διελύθη καὶ ἀπὸ τὸ 1926 ποινικολόγοι διαφόρων χωρῶν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Νομικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων, συνέπηξαν τὴν Διεθνῆ Ἑταιρείαν τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου. Πρόεδρος αὐτῆς τὸ πρῶτον ἐγένετο ὁ Βέλγος νομομαθὴς C. de Wiart.

Ἡ Διεθνὴς Ἑταιρεία Π.Δ. δὲν κατήρτισεν ὡρισμένον πρόγραμμα διὰ νὰ μὴ ἀποκλείσῃ τοὺς μὴ ἀποδεχομένους τοῦτο. Αὕτη ἐπεζήτησε διὰ τῆς συμμετοχῆς τῶν ποινικολόγων τῶν διαφόρων χωρῶν νὰ ἐξευρεθῶσι τὰ μέσα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύναντο νὰ ἀποβῶσι συντελεστικὰ πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος.

Τόσον ἡ Δ. Ἕνωσις Π.Δ. συνήρχετο, ὅσον καὶ ἡ Δ. Ἑταιρεία Π.Δ. συνέρχεται κατὰ χρονικὰ διαστήματα εἰς διεθνῆ συνέδρια τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, καθ' ἃ μελετῶν- ται τὰ κατὰ τὴν ἐγκληματικότητα ὑπὸ διαφόρους φάσεις της καὶ ἐπιζητεῖται ἡ ἀνεύ- ρεσις τῶν μέσων ἐκείνων, ἅτινα θὰ εἶναι δραστικὰ διὰ τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἐγκλη- ματικότητος, ἀνταλλασσομένων ἰδεῶν μεταξὺ τῶν συνέδρων τῶν διαφόρων Χωρῶν.

Τὸ πρῶτον συνέδριον τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας συνῆλθεν ἐν Βρυξέλλαις τὸ 1926 καὶ τῇ εἰσηγήσει τοῦ Enrico Ferri ἀπεδέχθη ὁμοφώνως τὴν ἑξῆς πρότασιν:

«Τὸ συνέδριον παραμερίζον τὰς θεωρητικὰς συζητήσεις περὶ τῆς οὐσιαστικῆς » ἢ τυπικῆς διαφορᾶς μεταξὺ ποινῆς καὶ ἀσφαλιστικῶν μέτρων, διαπιστοῖ ὅτι δὲν » ἀρκεῖ ἡ ποινὴ ὡς μόνη κύρωσις τοῦ ἐγκλήματος διὰ τὴν κοινωνικὴν ἄμυναν κατὰ » τῶν ἐπικινδύνων ἐγκληματιῶν λόγῳ ψυχικῶν ἀνωμαλιῶν ἢ λόγῳ νεαρᾶς ἡλικίας » ἢ ἕνεκα διαθέσεως ἢ συνηθείας πρὸς τὸ ἔγκλημα. Ἐκφράζει τὴν εὐχὴν νὰ περιέχῃ » ὁ Ποινικὸς Κῶδιξ καὶ ἀσφαλιστικὰ μέτρα ἀνάλογα πρὸς τὴν προσωπικότητα τοῦ » ἐγκληματίου καὶ μάλιστα τοιαῦτα ἀνταποκρινόμενα πρὸς μεγαλυτέραν ἢ μικρο- » τέραν ἐπιδεκτικότητα τοῦ ἐγκληματίου πρὸς κοινωνικὴν ἐπαναπροσαρμογήν».

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ συνεδρίου αὐτοῦ, παρετηρήθη νὰ λαμβάνωνται ἐντόνως

ὑπὸ τῶν περισσοτέρων Κρατῶν νομοθετικὰ μέτρα πρὸς διασφάλισιν ἀπὸ τῶν ἐπικινδύνων ἐγκληματιῶν.

Τὸ Β' συνέδριον τῆς Δ. Ἑταιρείας Π.Δ. συνῆλθε τὸν Ὀκτώβριον 1929 εἰς Βουκουρέστιον. Εἰς τὸ Γον συνέδριον, τὸ συγκληθὲν ἐν Παλέρμῳ τῆς Ἰταλίας τὸν Ἀπρίλιον 1933, ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ πρότασις τοῦ Ἕλληνος ἀντιπροσώπου ὅπως τὸ Δον συνέδριον τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας συνέλθῃ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1936 ἐν Ἀθήναις. Ἕνεκα ὅμως τῆς ἀνωμάλου τότε διεθνοῦς καταστάσεως συνεφωνήθη μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας, ὅπως τὸ συνέδριον συνέλθῃ ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1937. Ἐπειδὴ ὅμως προέκυψαν οἰκονομικαὶ δυσχέρειαι διὰ τὴν σύγκλησιν τοῦ συνεδρίου ἐν Ἀθήναις, τὸ Δον συνέδριον συνῆλθεν εἰς Παρισίους περὶ τὰ τέλη Ἰουλίου 1937.

Ἤδη τὴν 26 Σεπτεμβρίου μέχρι 2 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. συνῆλθεν, ὡς γνωστόν, τὸ 7ον συνέδριον τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Π.Δ. ἐν Ἀθήναις. Ἡ σπουδαιότης καὶ ἡ σημασία τῆς συγκροτήσεως ἐν Ἀθήναις τοιούτου συνεδρίου εἶναι βεβαίως νοητή. Εἰς τοῦτο ἔλαβον μέρος 200 ἀντιπρόσωποι ἐκ 32 χωρῶν καὶ 100 Ἕλληνες, ἀνώτατοι δικαστικοί, δικηγόροι, καθηγηταὶ Πανεπιστημίων κλπ.

Εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο συνεζητήθησαν τὰ ἑξῆς θέματα: α) Σύγχρονος προσανατολισμὸς τῶν ἐννοιῶν τοῦ αὐτουργοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ ἔγκλημα. Ἐπ' αὐτῶν εἰσηγητὴς ὁ καθηγητὴς Ἀργεντινὸς κ. Λουὶ Χιμένεθ ντὲ Ἀζουά.

β) Ὁ ἔλεγχος τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας τοῦ δικαστοῦ ἐν τῷ καθορισμῷ τῶν ποινῶν καὶ τῶν μέτρων ἀσφαλείας. Ἐπ' αὐτοῦ εἰσηγητὴς ὁ Ἕλλην καθηγητὴς κ. Γάφος.

γ) Αἱ νομικαί, διοικητικαὶ καὶ κοινωνικαὶ συνέπειαι τῆς ποινικῆς καταδίκης. Εἰσηγητὴς ὁ Σουηδὸς καθηγητὴς κ. Ἰβὰρ Στράλ. Κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ θέματος τούτου ὁ Ἕλλην καθηγητὴς τῆς Ἐγκληματολογίας κ. Κων. Γαρδίκας προέτεινεν ὅπως αἱ ποιναὶ αἱ συνεπαγόμεναι κοινωνικὰς στερήσεις διατηροῦνται ὅταν παρίστανται ἀνάγκη προλήψεως ὑποτροπῶν. Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτή.

δ) Ποινικὰ ἀδικήματα διαπραττόμενα ἐπὶ ἀεροσκαφῶν καὶ συνέπειαι αὐτῶν. Εἰσηγητὴς ὁ ἐκ Δυτ. Γερμανίας καθηγητὴς κ. Ἀλ. Μέγερ. Τὸ θέμα αὐτὸ σημαντικόν, ἕνεκα τῆς μεγάλης ἀναπτύξεως τῶν ἀεροπορικῶν συγκοινωνιῶν, τὸ πρῶτον συζητεῖται εἰς διεθνὲς ποινικὸν συνέδριον.

Τὸ ἐν Ἀθήναις συνελθὸν 7ον διεθνὲς συνέδριον τοῦ Ποιν. Δικαίου, ὡς ἐδήλωσεν ὁ Πρόεδρος τοῦ συνεδρίου Βέλγος καθηγητὴς καὶ μόνιμος γεν. Γραμματεὺς τοῦ ἐν Βελγίῳ ὑπουργείου Δικαιοσύνης κ. Π. Κορνίλ, ὑπερέβη εἰς ἐπιτυχίαν τὸ πρὸ τετραετίαν εἰς Ρώμην συνελθόν. Καὶ ἄλλοι σύνεδροι ἐξέφρασαν καὶ ἱκανοποίησίν των. Ὁ δὲ Γάλλος ἀντιπρόσωπος εἶπεν: «Ἀντλοῦμεν τὸ ἀνθρωπιστικὸν πνεῦμα ἐκ τῆς Ἑλ» ληνικῆς ἀρχαιότητος, ἄνευ δὲ τοῦ πνεύματος τούτου τὸ ὅλον ποινικὸν δίκαιον » μετατρέπεται εἰς μάταιον σύστημα καὶ ἄψυχον τεχνικήν».

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Δ.Ε.Π.Δ. καθηγητὴς κ. Μπουζὰ μεταξὺ ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἐπιθυμῶ νὰ εὐχαριστήσω ἀκόμη τὴν Ἑλλάδα, διότι ὑπῆρξεν ἡ μητέρα πά» σης μεγάλης ἰδέας, ἡ ὁποία σήμερον ἔτι ἀποτελεῖ τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς μας καὶ » εἶναι ἡ βάσις τοῦ δικαίου τὸ ὁποῖον θεραπεύει ἡ ἡμετέρα Διεθνὴς Ὀργάνωσις».

Ν. ΚΙΝΝΑΣ

Η ΕΝΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.Σ.Σ.Δ.

'Από τὸ περιοδικὸν
«Τὰ γεγονότα καὶ τὰ κείμενα»,
τεῦχος 16ον, 'Ιούνιος 1957

Εἰς τὰς ἀπεγνωσμένας προσπαθείας ποὺ καταβάλλει ἡ σοβιετικὴ ἡγεσία διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἐσωτερικῆς κρίσεως τοῦ κομμουνισμοῦ ὡς συστήματος καὶ ἰδεολογίας, προσετέθη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Φεβρουαρίου ἡ ἔντασις τῆς ἀντιθρησκευτικῆς ἐκστρατείας.

Δι' ἑνὸς διατάγματος τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς τῆς Κομσομὸλ (Σοβιετικῆς 'Οργανώσεως τῆς Νεολαίας), δημοσιευθέντος εἰς τὴν «Κομσομόλσκαγια Πράβντα» τῆς 12ης Φεβρουαρίου, δίδονται ὁδηγίαι εἰς τὰς 'Επιτροπὰς τῆς Κομσομόλ, ὅπως ἐπιστρατεύσουν πάντας τοὺς δυναμένους νὰ ἐξηγήσουν «μὲ πειστικότητα τὴν ἀντιεπιστημονικὴν οὐσίαν τῆς θρησκείας» διδασκάλους, καθηγητάς, ἰατρούς, ἀστρονόμους, γεωλόγους, μηχανικοὺς κ.λ.π., πρὸς καταπολέμησιν τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, αἱ ὁποῖαι, ὡς μετ' ἐμφάσεως τονίζεται «δὲν ἐπικρατοῦν μόνον εἰς τὴν παλαιοτέραν γενεὰν ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν νέων».

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατάγματος αὐτοῦ, συνεκροτήθη ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος ἓν Συνέδριον διαρκέσαν ἐπὶ 10ήμερον, κατὰ τὸ ὁποῖον κατεστρώθησαν σχέδια διὰ τὴν ἐντατικωτέραν διεξαγωγὴν τῆς ἀντιθρησκευτικῆς καὶ ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας εἰς ὁλόκληρον τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν. Οἱ 350 καὶ πλέον «ἐμπειρογνώμονες ἐπὶ τοῦ ἀθεϊσμοῦ», οἱ ὁποῖοι παρεκάθησαν εἰς τὸ Συνέδριον, μᾶς δίδουν μίαν ἰδέαν τῆς σοβαρότητος ποὺ ἀποδίδεται εἰς τὴν ἐκστρατείαν αὐτήν, ἡ ὁποία πάντως δὲν εἶναι καθόλου πρόσφατος. 'Ωμιλήσαμεν ἄλλωστε περὶ νέας ἐντάσεως καὶ ὄχι περὶ ἐνάρξεως ἢ ἐπαναλήψεως τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας. Μία παρομοία ἐκστρατεία εἶχε ἐξαπολυθῆ καὶ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1954 ἂν καὶ μικροτέρας ἐντάσεως.

'Η Θρησκεία ἦτο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι μόνιμος πηγὴ ἀνησυχίας διὰ τὴν σοβιετικὴν ἡγεσίαν, ὄχι μόνον διότι ἀντιτίθεται εἰς τὸν κομμουνισμὸν δογματικῶς ἀλλά, καὶ κυρίως, διότι ἐπηρεάζουσα βαθύτατα πολλὰ ἑκατομμύρια πιστῶν ἀποτελεῖ κοινωνικὴν δύναμιν ἱκανήν, ὑπὸ κατάλληλον καθοδήγησιν, νὰ συμβάλῃ ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν ἀνατροπὴν τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ. Διὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς αὐτόν, τὸ σοβιετικὸν καθεστὼς ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεώς του ἀπέβλεψε πρῶτον εἰς τὸν ἀποκεφαλισμὸν τῆς 'Εκκλησίας, εἰς τὴν ἐξόντωσιν δηλαδὴ τῶν στελεχῶν της ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἴτε ἀντετάχθησαν ἐνεργητικῶς εἰς τὸν ἀθεϊστικὸν κομμουνισμόν, εἴτε δὲν ἐδέχθησαν νὰ παράσχουν ἐμπράκτως ἀποδείξεις πλήρους ὑποταγῆς.

Τὸν Μάϊον τοῦ 1922 ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης Μόσχας Τύχων, συνελήφθη κρατηθεὶς εἰς τὰς φυλακὰς μέχρι τὸν 'Ιούνιον τοῦ 1923. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο 28 ἐπίσκοποι καὶ 1000 περίπου ἱερεῖς ἐξετελέσθησαν. Ταυτοχρόνως τὰ μοναστήρια ἐκλείσθησαν καὶ μὲ τὸ διάταγμα τῆς 23-2-22 ἐκρατικοποιήθη ὁλόκληρος ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία, ἐνῷ ἄλλα διάφορα διοικητικὰ μέτρα, κυρίως οἰκονομικῆς φύσεως, ἐδημιούργου διὰ τὴν 'Εκκλησίαν μίαν ἐξαιρετικῶς δυσμενῆ κατάστασιν.

'Από τοὺς ἱερεῖς ἀφῃρέθησαν τὰ πολιτικά τους δικαιώματα καὶ τὰ παιδιά τους δὲν ἐγένοντο δεκτὰ εἰς τὰ σχολεῖα δευτεροβαθμίου ἐκπαιδεύσεως καὶ τὰ Πανεπιστήμια.

Ὅταν ἀπέθανεν ὁ Πατριάρχης Τύχων (7-4-25), αἱ ἀρχαὶ ἠμπόδισαν τὴν ἐκλογὴν νέου Πατριάρχου καὶ συνέλαβον πολλοὺς κατὰ σειρὰν ἀντικαταστάτας του. Τὸν μητροπολίτην Πέτρον, τὸν ὁποῖον ἄφισαν κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὡς «τοποτηρητὴν τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου» τὸν συνέλαβον τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1925, διότι δὲν ἐπέδειξεν ἐλαστικότητα καὶ τὸν ἐξώρισαν εἰς τὸν Βορρᾶν. Τελικῶς ἐπετεύχθη κατὰ τὸ 1927 κάποιος συμβιβασμὸς καὶ τὴν θέσιν τοῦ μητροπολίτου κατέλαβεν ὁ εὐπειθέστατος αὐτοῦ μητροπολίτης Σέργιος, ὁ ὁποῖος ἀπεκάλεσε τὸν Στάλιν, τὸν ἥρωα αὐτὸν τῶν ὁμαδικῶν ἐγκλημάτων καὶ τῶν αἱματηρῶν ἐκκαθαρίσεων «θεόπνευστον ἡγέτην».

Δύο ἄλλα κύματα βιαίων διωγμῶν ἐξαπελύθησαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναγκαστικῆς κολλεκτιβοποιήσεως τῶν ἀγροτῶν τὸ 1929 καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῶν μεγάλων ἐκκαθαρίσεων.

Σκοπὸς ὅλων αὐτῶν τῶν διωγμῶν ἦτο νὰ ἐκμηδενισθῇ ἡ Ἐκκλησία, νὰ τῆς ἀφαιρεθῇ κάθε δυνατότης χρησιμοποιήσεως τῆς ἐπιρροῆς της ἐναντίον τοῦ καθεστῶτος. Ἀλλά, ὅταν μία δικτατορία χρησιμοποιεῖ τοιαύτας μεθόδους διὰ νὰ ὑποτάξῃ τοὺς ἀντιπάλους της, οὐδεὶς πλέον δύναται νὰ γνωρίζῃ ποῦ ἀκριβῶς εὑρίσκονται τὰ ὅρια τῆς καθαρᾶς σκοπιμότητος καὶ ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει ἡ ἀχαλίνωτος βαρβαρότης. Πολὺ ὀλιγώτερον δύνανται νὰ περιορισθοῦν τὰ κατώτερα ἐκτελεστικὰ ὄργανα.

Ὅταν ὁ Στάλιν ἐστερέωσεν τὴν ἐξουσίαν του ἔλεγε διὰ τὴν περίοδον αὐτήν:

«Τὸ Κόμμα δὲν δύναται νὰ εἶναι οὐδέτερον ἔναντι τοῦ φορέως τῶν θρησκευ-
» τικῶν προλήψεων, ἔναντι τοῦ ἀντιδραστικοῦ κλήρου, ποὺ δηλητηριάζει τὰς διανοίας
» τῶν ἐργαζομένων μαζῶν. Κατεπνίξαμεν τὸν ἀντιδραστικὸν κλῆρον; Ναί, τὸν κατε-
» πνίξαμεν. Τὸ ἀτύχημα εἶναι ὅτι δὲν τὸν ἐξεκαθαρίσαμεν πλήρως».

Ἐμμέσως ἐπίσης ὁμολογεῖ καὶ ὁ Νικήτας Κροῦστσεφ τοὺς διωγμοὺς καθὼς καὶ τὴν σκοπιμότητά τους, προσπαθῶν νὰ τοὺς δικαιολογήσῃ:

«Ἡ κατὰ τὸ παρελθὸν δίωξις τῆς θρησκείας εἰς τὴν Ρωσίαν, εἶπεν, δὲν ἀφεώρα
» τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν ἀλλὰ τοὺς ἡγέτας της, οἱ ὁποῖοι προσεπάθουν νὰ διαστρε-
» βλώσουν τοὺς σκοποὺς τῆς ἐκπαιδεύσεως».

Ἐν τούτοις οἱ διωγμοὶ αὐτοὶ δὲν ἐδικαιολογοῦντο ἀπὸ τὴν Μαρξιστικὴν θεωρίαν, οὔτε ἐπετρέποντο ἀπὸ τὸ πρῶτον Σύνταγμα τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. τοῦ 1918. Συμφώνως πρὸς τὴν θεωρίαν «ἡ τελειωτικὴ ἐξαφάνισις τῆς θρησκείας εἶναι δυνατὴ μόνον μὲ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ συστήματος καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ἡ ἐξαφάνισις τῆς θρησκείας θὰ ἤρχετο ὡς συνέπεια τῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς κοινωνικῆς παραγωγῆς καὶ ὄχι ὡς συνέπεια διωγμῶν». Καὶ τὸ πρῶτον Σύνταγμα τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. στηριζόμενον εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτὴν ἐγγυᾶτο «ἐλευθερίαν θρησκευτικῆς καὶ ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας». Αὐτὸ ἦτο ἕνα φιλελεύθερον ἄρθρον ἂν καὶ εἰς τὴν πραγματικότητα ἡ Ἐκκλησία ἐξησθενημένη καὶ ἀπομεμονωμένη, θὰ μειονεκτοῦσε σοβαρὰ ἔναντι τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας τὴν ὁποίαν θὰ διεξῆγε τὸ Κράτος μὲ ὅλα τὰ μέσα τὰ ὁποῖα εἶχε εἰς τὴν διάθεσίν του.

Ὡς τόσον οἱ μπολσεβῖκοι ἐγνώριζον ὅτι ἂν τὰ ἀστυνομικὰ μέτρα καὶ οἱ διωγμοὶ ἠδύναντο νὰ θραύσουν τὴν σπονδυλικὴν στήλην τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἦσαν ἐν τούτοις ἀρκετὰ διὰ νὰ ἐξαφανίσουν τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τοῦ λαοῦ. Αὐτὸ θὰ ἔπρεπε, κατὰ τὴν ἀντίληψίν τους, νὰ καταπολεμηθῇ, μὲ μίαν ἐπίμονον καὶ ἐντατικὴν ἀντιθρησκευτικὴν προπαγάνδαν, ἡ ὁποία θὰ ἤρχιζεν ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα ὅμως ἐσυστηματοποιήθη ἀπὸ τὸ 1925. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἱδρύθη ἡ «Ἕνωσις τῶν Ἀθέων» ἡ ὁποία ἐξέδωσε μίαν ἐφημερίδα τὸν «Μπέσβοζνικ» (Ὁ Ἄθεος) καὶ ἵδρυσε καὶ ἕνα τμῆμα «πιονιέρων» ἀπὸ παιδιὰ ἡλικίας 6 ἕως 14 ἐτῶν. Εἰς τὰ παιδιὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα φυσικὰ ἦσαν ἀνίκανα διὰ λογικὴν κρίσιν, ἐδιδάσκετο ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεὸς καὶ ὅτι οἱ παπάδες εἶναι ἐκμεταλλευταί. Διὰ τοὺς ἐφήβους κατέφυγον εἰς τὸν γαλλικὸν ἀντικληρικισμὸν τοῦ Βολταίρου, καὶ τὸν ἀθεϊ-

σμὸν τοῦ Ντιντερό, τοῦ Ἐλβετίου καὶ τοῦ Χόλμπαχ, ποὺ τὰ φυλλάδιά των τὰ μετέφρασαν καὶ τὰ ἐτύπωσαν εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων. Τοὺς μεγάλους τοὺς κατέπληξαν, ὀργανώνοντας κατὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ Πάσχα ἀποκρουστικὰ «ἀθεϊστικὰ καρναβάλια», ὅπου διάφορες γελοιογραφίες ἀναπαριστάνουν ἀνακατεμμένους παπάδες, καλογέρους, πάστορας, ραββίνους καὶ μουλάδες.

Ὅμως τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκστρατείας αὐτῆς ἦσαν πενιχρά, διότι ἐπρόκειτο περὶ ἐκστρατείας ἐντελῶς ἀρνητικῆς. Οἱ μπολσεβῖκοι ἐπεδίωκον νὰ γκρεμίσουν μίαν πίστιν χωρὶς νὰ εἶναι ἱκανοὶ νὰ πληρώσουν τὸ ψυχικὸν κενὸν ποὺ θὰ ἐδημιουργεῖτο, μὲ μίαν ἄλλην πίστιν ἰσχυροτέραν τῆς πρώτης. Ὁ κομμουνισμὸς εἴτε ἦτο ἀντιπαθής, εἴτε ἄφινεν ἀδιαφόρους τὰς μεγάλας λαϊκὰς μάζας. Καὶ ὅταν ἡ σοβιετικὴ ἡγεσία ἀνεζήτησεν ἀγωνιωδῶς νέα συνθήματα διὰ νὰ διεξαγάγῃ τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Χίτλερ—κατόπιν τῆς ἀδυναμίας τοῦ κομμουνιστικοῦ ὑλισμοῦ νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν λαὸν—κατέφυγεν εἰς τὴν θρησκείαν καὶ τὸν πατριωτισμόν. Τὸ 1943 ἔγιναν σημαντικαὶ παραχωρήσεις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπενεμήθησαν τιμαὶ εἰς ἀνωτέρους κληρικοὺς καὶ ἐπετράπη ἡ ἐκλογὴ Πατριάρχου. Ταυτοχρόνως ἐχαλαρώθησαν τὰ δεσμὰ τῆς λατρείας καὶ ἔπαυσεν ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα.

Ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ μητροπολῖται εὐλογοῦσαν τὰ ρωσικὰ στρατεύματα καὶ ἐβοήθουν εἰς τὴν ἐμψύχωσιν τῶν μετόπισθεν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθησαν ἀνίκανοι νὰ ἐπιτύχουν οἱ νεοσύστατοι «ἐπίγειοι» θεοὶ καὶ δαίμονες τοῦ ὑλιστικοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς νέας αὐτῆς θρησκευτικῆς πολιτικῆς ἐνέπνευσεν εἰς τὸ Κρεμλῖνον τὴν ἰδέαν τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ ὑποτεταγμένου εἰς αὐτὸ ρωσικοῦ κλήρου διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς προπαγάνδας τοῦ ἐξωτερικοῦ. Καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος—ὁ ὁποῖος ἐχαρακτήρισε τὸν Στάλιν ὡς «συνετὸν ἡγέτην ποὺ ἔταξεν ὁ θεὸς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μεγάλου ἡμῶν («Ἔθνους»-ἀνέλαβεν νὰ διαδώσῃ τὸν μῦθον τῆς Μόσχας ὡς μίας ἄλλης Ρώμης, ἐκκλησιαστικοῦ Κέντρου τῆς πανσλαβιστικῆς ἐπεκτάσεως εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην καὶ νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Πατριαρχείου του ἐπὶ τῶν ὀρθοδόξων τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὸν τερματισμὸν τοῦ Β' Παγκοσμίου πολέμου καὶ ἐνῷ ἡ χρησιμοποίησις τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς προπαγάνδας τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐγένετο ἐντατικώτερον καὶ συστηματικώτερον, ἤρχιζε μία νέα περίοδος ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν. Ὁ Στάλιν καὶ οἱ ὑφιστάμενοί του, παρ' ὅλον ὅτι ἐχρησιμοποίησαν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς μίαν στιγμὴν θανασίμου κινδύνου διὰ τὸ καθεστὼς καὶ ἐξηκολούθουν νὰ τὴν χρησιμοποιοῦν διὰ τὴν ἐξωτερικὴν προπαγάνδαν, δὲν ἔπαυσαν νὰ τὴν θεωροῦν ὡς ἕναν ἐπικίνδυνον ἀντίπαλον. Τίποτε τὸ ἐκπληκτικὸν δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν φαινομενικὴν αὐτὴν ἀντίφασιν. Οὔτε ἦτο ἄλλωστε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Κομμουνισμὸς ἐξεμεταλλεύθη ἕναν ἀντίπαλον διὰ τὴν προώθησιν τῶν ἰδικῶν του σχεδίων, ἀναβάλλων τὴν ἐξόντωσιν του δι' εὐθετώτερον χρόνον.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐτοποθετήθησαν ὑπάκουοι κληρικοί, ἡ δὲ «ἐπαγρύπνησις» τῆς N.V.D. ἦτο συνεχής, δὲν ἀπήλλασσε τὴν σοβιετικὴν ἡγεσίαν ἀπὸ τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον ἀντιπροσώπευε μονίμως διὰ τὸ καθεστώς. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἡ ἐπιρροὴ καὶ ἡ δύναμίς της εἶχον αὐξηθῇ καὶ ἐὰν ἐξηκολούθει νὰ ἀπολαμβάνῃ τῶν ἐλευθεριῶν ποὺ τῆς εἶχον παραχωρηθῇ κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην θὰ καθίστατο μία δύναμις πλέον ἐπικίνδυνος.

Ἀνελήφθη λοιπὸν νέα ἐκστρατεία ἐναντίον της, ἐκστρατεία ἡ ὁποία εἰς τοὺς δορυφόρους ἔλαβε τὴν μορφὴν διωγμῶν, ἀναλόγων μὲ ἐκείνους τῆς προπολεμικῆς περιόδου εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν. Τοῦτο ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὰς χώρας τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς θρησκείας ἔπρεπε πρῶτον νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὴν φάσιν τῆς ἐξοντώσεως τῶν ἀνυποτάκτων κληρικῶν καὶ τῆς ὑπαγωγῆς τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὸν ἀπόλυτον ἔλεγχον τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων.

Συμφώνως πρὸς τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ αἰδεσιμωτάτου Κίντερμαν, διευθυντοῦ τοῦ Σεμιναρίου τοῦ Μεγάλου Ἀλβέρτου εἰς τὸ Κενινγκστάϊν τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, 20.000 περίπου καθολικοὶ ἱερεῖς ἐξοντώθησαν ἀπὸ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τὰς χώρας αὐτάς.

Εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν δὲν ὑπῆρχε φαίνεται λόγος νὰ λάβῃ ἡ νέα ἐκστρατεία κατὰ τῆς θρησκείας τὴν μορφὴν αἱματηρῶν ἐκκαθαρίσεων καὶ ἔτσι περιωρίσθη εἰς τὰ ὅρια τῆς ἐντατικῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ ἀσκῆται ἀπὸ τὸ 1946.

Τὸ ἰσχύον σοβιετικὸν Σύνταγμα τοῦ 1936 καθορίζει ἀρκετὰ σαφῶς τὴν μορφὴν τῶν σχέσεων μεταξὺ Κράτους καὶ Ἐκκλησίας ἀφ' ἑνὸς καὶ Ἐκκλησίας καὶ Σχολείου ἀφ' ἑτέρου. Τὸ ἄρθρον 124 καθιερώνει τὴν «ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς λατρείας καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας». Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐνῷ ἡ Ἐκκλησία, ὅπως καὶ κάθε πιστός, ἀπολαμβάνουν μόνον ἐλευθερίας λατρείας ἀλλὰ ὄχι καὶ κατηχήσεως καὶ προσηλυτισμοῦ, τὰ κρατικὰ ὄργανα μὲ ὅλα τὰ μέσα ποὺ θέτει εἰς τὴν διάθεσίν των τὸ Κράτος, μάχονται ἀπεριορίστως τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τῶν ἀνυπερασπίστων πιστῶν.

Ὁ κυριώτερος στόχος τῆς ἐπιθέσεως αὐτῆς εἶναι ἡ νέα γενεά, τῆς ὁποίας ἡ ἀντιθρησκευτικὴ διαπαιδαγώγησις ἀρχίζει ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων. Συμφώνως πρὸς τὸ Σοβιετικὸν Σύνταγμα «τὸ Σχολεῖον χωρίζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν» ἀλλὰ δὲν χωρίζεται βεβαίως καὶ ἀπὸ τὴν ἀντιθρησκευτικὴν προπαγάνδαν.

«Ὁ καλὸς σοβιετικὸς διδάσκαλος εἰς τὸν ὁποῖον τὸ Κόμμα ἐμπιστεύεται τὴν » ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας δὲν ἠμπορεῖ οὔτε καὶ πρέπει νὰ κρατήσῃ οὐδετέραν στά- » σιν ἔναντι τῆς θρησκείας, ἢ νὰ ἀκολουθήσῃ μίαν πολιτικὴν μὴ ἐπεμβάσεως—τὴν » στάσιν ἑνὸς ἀντικειμενικοῦ παρατηρητοῦ—εἰς περιστάσεις ποὺ ὅσοι πιστεύουν προσ- » παθοῦν νὰ μολύνουν πολλὲς φορὲς τὰ παιδιὰ μὲ τὸ δηλητήριο τῆς θρησκείας.... » Εἶναι ὑποχρεωμένος, μεταξὺ ἄλλων, νὰ γίνεται ἐνεργὸς προπαγανδιστὴς τῆς ἀθεΐας, » ἀλλὰ καὶ φορεὺς τῶν ἰδεῶν τοῦ ἀγωνιστικοῦ προλεταριακοῦ ἀθεϊσμοῦ», γράφει ἡ «Διδασκαλικὴ Ἐπιθεώρησις» τῆς 26ης Δεκεμβρίου 1949».

Ἀλλὰ ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα δὲν εἶναι μόνον καθῆκον τῶν διδασκάλων, οὔτε διεξάγεται μόνον εἰς τὸ σχολεῖον.

«Ὁ ἀγὼν κατὰ τῶν θρησκευτικῶν προκαταλήψεων καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ ἀθεϊ- » στικὴ προπαγάνδα, ἀποτελοῦν ἀδιάσπαστον καί, ἀκόμη, ἐξαιρετικῶς ζωτικὸν μέρος » τῆς κομμουνιστικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν λαϊκῶν μαζῶν», γράφει εἰς τὸ ἄρθρον του τὸ Σοβιετικὸν περιοδικὸν «Ἐπιστήμη καὶ Ζωὴ» τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1950.

Ἡ ἰδία αὐτὴ ἀντιθρησκευτικὴ ἐκστρατεία συνεχίζεται μέχρι σήμερον, ἄλλοτε μὲ μικροτέραν καὶ ἄλλοτε μὲ μεγαλυτέραν ἔντασιν. Φαίνεται ὅτι οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι ποὺ διεξάγουν τὴν ἀντιθρησκευτικὴν προπαγάνδαν ἀπὸ ἐπαγγελματικὴν καὶ κομματικὴν ὑποχρέωσιν δὲν ἔχουν σοβαροὺς λόγους νὰ εἶναι ἐνθουσιασμένοι μὲ τὸ ἔργον τους. Χαλαρώνουν βαθμιαίως τὰς προσπαθείας των καὶ ξεπέφτουν εἰς μίαν μηχανικὴν καὶ μονότομον ἐπανάληψιν τυποποιημένων ἐπιχειρημάτων. Ἔτσι τὸ Κόμμα βρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τοὺς δραστηριοποιῇ κατὰ διαστήματα μὲ συνέδρια, σεμινάρια, κεκαλυμμένας ἢ καὶ ἀπροκαλύπτους ἀπειλάς, καὶ ὑποδείξεις.

Κάποια μεταβολὴ ἐσημειώθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Στάλιν. Κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν σταλινικὴν περίοδον ἐσημειώθησαν φαίνεται πολλὰ ἔκτροπα καὶ ὑπερβολαὶ τὰς ὁποίας κατεδίκασεν ὁ Νικήτας Κροῦστσεφ εἰς τὴν κομματικὴν ἀπόφασιν τῆς 13-11-54:

«Τὸ Κόμμα—γράφει ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις—θεωρεῖ ἀπαραίτητον νὰ ἀποφεύ- » γωνται αἱ προσβλητικαὶ ἐκφράσεις ἢ πράξεις αἱ θίγουσαι τὰ αἰσθήματα τῶν πι- » στευόντων...Τὸν τελευταῖον καιρὸν ἔλαβον χώραν εἰς πολλὰ μέρη, κατὰ τὴν διάρ- » κειαν τῆς ἀντιθρησκευτικῆς καὶ ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας, χονδροειδῆ σφάλματα...

» Εἰς ὡρισμένας κεντρικὰς καὶ τοπικὰς ἐφημερίδας, καθὼς καὶ εἰς τὰς διαλέξεις με-
» ρικῶν ὁμιλητῶν, ἐπετράπησαν ὑβριστικαὶ ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ κλήρου καὶ τῶν
» πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν τὰς θρησκευτικὰς τελετάς. Ὑπῆρξαν περιπτώσεις
» καθ' ἃς μερικοὶ ἱερεῖς καὶ πιστοὶ ἐχαρακτηρίσθησαν ἀβασίμως ὡς ἀνάξιοι πολιτι-
» κῆς ἐμπιστοσύνης. Εἰς πολλὰς περιοχὰς ἐνεφανίσθησαν ἐκ μέρους τοπικῶν ὀργα-
» νώσεων καὶ ἀτόμων περιπτώσεις διοικητικῆς ἐπεμβάσεως εἰς τὴν δρᾶσιν θρησκευ-
» τικῶν σωματείων, καὶ ὁμίλων καὶ βαναύσου συμπεριφορᾶς ἔναντι τοῦ κλήρου.
» ...Παρόμοια σφάλματα κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας
» εὑρίσκονται εἰς βασικὴν ἀντίφασιν πρὸς τὸ πρόγραμμα καὶ τὴν πολιτικὴν τοῦ κόμ-
» ματος, ἔναντι τῆς θρησκείας καὶ τῶν πιστῶν καὶ ἀποτελοῦν παραβάσεις κατ'
» ἐπανάληψιν δοθεισῶν ἀποδείξεων περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς προσβολῆς τῶν αἰσθη-
» μάτων τῶν πιστευόντων».

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ δὲν ἐσήμαινε καθόλου ὅτι ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῆς θρησκείας θὰ ἐχαλαροῦτο, δεδομένου ὅτι τὸν ἴδιον μῆνα ὠργανώθη εἰς τὴν Μόσχαν Σεμινάριον 10 ἡμερῶν διὰ 80 διευθυντὰς καὶ μονίμους ὁμιλητὰς τῶν Κεντρικῶν Γραφείων Διαλέξεων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., μὲ σκοπὸν τὴν ἔντασιν καὶ βελτίωσιν τῆς ἀντιθρησκευτικῆς καὶ ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας. Ἐσήμαινε ἁπλῶς ὅτι οἱ διάδοχοι τοῦ Στάλιν ἀντελήφθησαν κάπως ἀργὰ κάτι ποὺ ἔχει ἐπαληθευθῆ πολλάκις εἰς τὴν ἱστορίαν, ὅτι οἱ διωγμοὶ κατὰ τῆς θρησκείας τὴν δυναμώνουν ἀντὶ νὰ τὴν ἐξασθενίζουν. Ἔκτοτε κατεβλήθη προσπάθεια ἀναπτύξεως τῆς ἀντιθρησκευτικῆς καὶ ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας κατὰ τρόπον ποὺ νὰ μὴ προκαλῆ ἀντιδράσεις μεταξὺ τοῦ λαοῦ εἰς μίαν περίοδον μάλιστα κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ σημερινὴ σοβιετικὴ ἡγεσία ἔκανε τὸ κατὰ δύναμιν προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνοχήν του.

Ὅμως, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν νέαν ἔντασιν τῆς ἀντιθρησκευτικῆς ἐκστρατείας, κατόπιν τοῦ διατάγματος τῆς Κ.Ε. τῆς Κομσομόλ, γιὰ τὸ 10ήμερον συνέδριον τῶν «ἐμπειρογνωμόνων ἐπὶ τοῦ ἀθεϊσμοῦ» εἰς τὴν Μόσχαν καὶ ἡ νέα αὐτὴ τακτικὴ δὲν ἔφερε σπουδαῖα ἀποτελέσματα. Πρόκειται οὐσιαστικῶς περὶ ἐπαναλήψεως τοῦ ἰδίου φαινομένου τὸ ὁποῖον παρετηρήθη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς λεγομένης «ἀποσταλινοποιήσεως» εἰς ἄλλους τομεῖς τῆς κοινωνικῆς δραστηριότητος εἰς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. Ἡ κάποια χαλάρωσις τῶν μεθόδων βίας καὶ καταπιέσεως δὲν ἐδημιούργησε βεβαίως νέους ἥρωας καὶ μάρτυρας, ἀλλὰ ἐπέτρεψε τὴν ἐμφάνισιν ἀνησυχητικῶν διὰ τὴν ἐξουσίαν τάσεων.

Ὁ σοβιετικὸς λαός, μὲ τὴν πρωτοπορείαν τῶν φοιτητῶν καὶ μιᾶς μερίδος διανοουμένων, ἐξεμεταλλεύθη τὴν εὐκαιρίαν διὰ τὴν διεύρυνσιν τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν ἐλευθεριῶν του. Ἀπὸ τὴν κίνησιν αὐτὴν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λείψουν οἱ πιστοί, οἱ ὁποῖοι ἀσφαλῶς ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξασφαλίσουν εὐρύτερα περιθώρια ἐξασκήσεως τῆς θρησκευτικῆς λατρείας καὶ κάποια δικαιώματα κατηχήσεως καὶ προσηλυτισμοῦ. Τὸ δυστύχημα διὰ τὸν Κροῦστσεφ καὶ διὰ τοὺς σὺν αὐτῷ εἶναι ὅ,τι τὴν ἀδυναμίαν των νὰ χρησιμοποιήσουν τὰς παλαιὰς...ἀποτελεσματικὰς σταλινικὰς μεθόδους, πρέπει νὰ τὴν ἀντικαταστήσουν μὲ τὴν ἔντασιν τῆς προπαγάνδας, εἰς μίαν περίοδον κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ «διαφωτισταὶ» ἔχουν ἀπαυδήσει ἀπὸ τὸν ἄχαρι ρόλον τοῦ ὑποστηρικτοῦ μιᾶς χρεωκοπημένης ἰδεολογίας.

Κύπρος, τῆς χώρας τῶν ἡρώων θυγατέρα,
σκληροῦ τυράννου σέρνεις χρόνια τὴ σκλαβιὰ
ζῆς στὴν ντροπὴ καὶ στῆς κρεμάλας τὴ φοβέρα,
μὰ εἶσαι πάντα Ἑλληνίδα στὴν καρδιά.

*

Τὶς ἁλυσίδες τὶς βαριὲς μονάχη σέρνεις,
χρόνια πασκίζεις γιὰ τῆς Μάννας τὸ φιλί,
μὰ πάντ' ἀλύγιστη, στητή, ποτὲ δὲν γέρνεις,
γιὰ λευτεριὰ παλεύεις μόνο καὶ τιμή.

*

Στῆς ἔνδοξης Πατρίδας-Μάννας μας τ' ἀχνάρια,
πάνω στὶς γνώριμες τῆς δόξας τὶς κορφὲς
πατοῦν-πατοῦν καὶ τὰ δικά σου παλληκάρια
τρανῶν ἡρώων ζωντανεύουν τὶς μορφές...

*

Αἵματα γύρω σου ποτάμια καὶ ἀγχόνες
ζητοῦν νὰ πνίξουν μιὰν ἀνθρώπινη φωνή,
φωνὴ ποὺ μέσα σου ἀντιλαλεῖ αἰῶνες
καὶ ἐμψυχώνει τὰ παιδιὰ τοῦ Διγενῆ.

*

Ὅμως, τρανῆς Πατρίδας κόρη, ἀδελφή μας
ὅσο ἀκόμα, ὅσο αἷμα κι' ἂν χυθῇ,
ὅσες κρεμάλες καὶ νὰ στήσουν οἱ ἐχθροί μας,
ἡ Ἅγια μέρα πλησιάζει καὶ θαρθῇ.

*

Τρέχα, πολέμα καὶ μὴ χάνεις τὴν ἐλπίδα,
τῆς Δόξας εἴμαστε οἱ Ἕλληνες γνωστοί·
Ἐκεῖ, στὸ πλάϊ σου, παλεύει κι' ἡ Πατρίδα
στὴν ἱστορία της τὴν ἔνδοξη πιστή.

Θ. ΧΑΡΛΑΥΤΗΣ
Ὑπαστυνόμος

Δημήτριος Βλαστάρης

Τὴν 4ην τρέχοντος μηνὸς ἀπεβίωσεν, ἐκ καρδιακῆς προσβολῆς ὁ Διοικητικὸς Διευθυντὴς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος Δ η μ ή τ ρ ι ο ς Β λ α σ τ ά ρ η ς. Ὁ ἐκλιπὼν ὑπῆρξεν ἐπίλεκτον μέλος τῆς Κοινωνίας μας καὶ διεκρίνετο διὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρος του, διὰ τὴν ὑποδειγματικὴν προσήλωσίν του εἰς τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη καὶ διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς του.

Διὰ τοῦτο πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου ἠκολούθησαν τὴν σορόν του, μέχρι τῆς τελευταίας κατοικίας του, ὅπως οἱ τέως Ὑπουργοὶ κ.κ. Μανιαδάκης καὶ Ρέντης, ὁ Βουλευτὴς Ἀθηνῶν κ. Βρανόπουλος, ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Κατσώτας, ὁ Πρόεδρος τοῦ Α.Σ.Δ.Υ. κ. Λιανόπουλος, ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν κ. Κωνστ. Ράλλης, ὁ κ. Λαζαρίδης τ. Γεν. Δ/ντὴς Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, ὁ Πρόεδρος Ἐφετῶν κ. Σουργιαδάκης, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας κ. Νικ. Κόκκινος, ὁ προϊστάμενος Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν κ. Πετρόχειλος, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς κ. Μακρυνιώτης, ὁ Στρατηγὸς Χωρ/κῆς κ. Τσαούσης, οἱ τέως Ἀρχηγοὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ.κ. Νάσκος, Σπύρου, Σαμπάνης, Ἔβερτ καὶ Πανόπουλος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀρμενίων καὶ ἀντιπροσωπεία Δ/ντῶν, ὁ Διοικητικὸς Δ/ντὴς τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν κ. Ἀργυράκης, ἅπαντες οἱ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ τέως Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταί, πλεῖστοι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ἀντιπροσωπεῖαι διαφόρων τάξεων.

† ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΛΑΣΤΑΡΗΣ

Στεφάνους κατέθεσαν: Τὸ Σῶμα Ἀστυνομίας Πόλεων, οἱ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι Ἀστυνομίας Πόλεων, τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀρμενίων, ὁ Ἀλέξανδρος Βαμβέτσος, ὁ Ἰωάννης Πανόπουλος, ἡ Γαρυφαλλιὰ Βασάλου, ὁ Νικόλαος Καμπάνης καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἀπεχαιρέτησε τὸν νεκρόν, ἐν μέσῳ γενικοῦ πένθους καὶ συντριβῆς, ὁ Διευθυντὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν καὶ τοῦ Περιοδικοῦ μας κ. Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, μὲ εὐλάβεια καταθέτει, ἕνα στεφάνι » ἀπὸ ἄνθη τῆς Ἀττικῆς γῆς, στὸ σκήνωμα τοῦ ἀειμνήστου Δημητρίου Βλαστάρη.

«Ὁ Δημήτριος Βλαστάρης, γεννήθηκε τὸ 1888 στὸ χαριτωμένο νησάκι τῶν » Κυκλάδων, τὴν Κύθνο. Ἀπὸ ἐκεῖ, μετὰ τὶς Γυμνασιακὲς σπουδές του καὶ τὴν ἀπό-

» κτησι τοῦ πτυχίου τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ξεκίνησε » μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ πίστι στὴν Ἑλλάδα.

«Μπῆκε στὸ διοικητικὸ κλάδο τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ἐργάσθηκε μὲ » ἐξαιρετικὴ ἀπόδοσι, ὥστε ἡ Πολιτεία νὰ τὸν τιμήσῃ μὲ τοὺς ἀνωτάτους βαθμοὺς » τῆς ὑπαλληλικῆς ἱεραρχίας.

«Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, τὸν ἐγνώρισε ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματά της, τὸ 1925, » ὁπόταν οὗτος ἐτοποθετήθη ὡς Τμηματάρχης Α' τάξεως στὶς Διοικητικὲς Ὑπη- » ρεσίες της, γιὰ νὰ φθάσῃ ἀργότερα στὴ θέσι τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Διευ- » θύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεων τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν.

«Ἀπὸ τὸ 1935 μάλιστα, ὑπηρέτησε συνεχῶς στὴ Διεύθυνσι Ὑπηρεσίας Ἀλ- » λοδαπῶν γιὰ τὴν ὀργάνωσι τῆς ὁποίας προσέφερεν ἀκέραιη τὴ συμβολή του· γνώ- » στης δὲ τῶν σκοπῶν τοὺς ὁποίους ἡ Ὑπηρεσία αὐτὴ ἐπεδίωκεν, εἰργάσθη κατὰ » τέτοιο τρόπο, ὥστε, κατὰ τὴν περίοδο ἰδίως τοῦ πολέμου, ἀκόμη καὶ τῆς κατο- » χῆς, νὰ ἐξυπηρετήσῃ ἐξαιρετικὰ τὴν Ἀσφάλεια τῆς Χώρας.

«Τὴν Ὑπηρεσία αὐτή, διηύθυνε μέχρι τῆς ἀποχωρήσεώς του ἀπὸ τὴ Δημο- » σία Ὑπηρεσία, εὐτυχήσας νὰ καλύψῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὸ ὅριον ἡλικίας τοῦ ἀνωτά- » του δημοσίου λειτουργοῦ. Ἡ πολιτεία τοῦ ἀπένειμε καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησί του » τὸν τίτλο τοῦ ἐπίτιμου Γεν. Δ/ντοῦ τῆς Ὑπηρεσίας Ἀλλοδαπῶν».

«Ὡς δημόσιος ὑπάλληλος, ὡς πολίτης καὶ ὡς οἰκογενειάρχης, ὁ Δημήτριος » Βλαστάρης, ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα παντοῦ καὶ πάντοτε.

«Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ τὸν ἔκαμνε ν' ἀγαπιέται καὶ νὰ ἐκτιμᾶται ἀπὸ ὅλους γε- » νικῶς, ἦταν ὁ χαρακτῆρας του.

«Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸν χαρακτῆρα κάθε ἀνθρώπου τὸν δείχνουν οἱ πράξεις » του. Καὶ τὶς πράξεις ἀκριβῶς τοῦ Δημητρίου Βλαστάρη τὶς ἐνέπνεεν ἡ ἀκεραιό- » της, ἡ πρακτικὴ φρόνησις καὶ ἡ ἀρετή. Ἐβασίζοντο δὲ αὗται καὶ ἦσαν πάντοτε » σύμφωνες, μὲ τὰ διδάγματα τῆς Θρησκείας, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς λογικῆς.

«Σ' ὅλη του τὴ σταδιοδρομία, βάδιζε σταθερὰ καὶ μὲ περίσκεψι, θεωρῶν τὴν » ἐκπλήρωσι τοῦ καθήκοντος ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐνέργεια, καὶ τὴ χαρὰ ποὺ » πηγάζει ἀπὸ τὴ συνείδησι, ὑπέρτερη τῶν ἐπαίνων τοῦ κόσμου τούτου.

«Ἦταν προικισμένος μὲ δύναμι ψυχῆς, ποὺ τὸν βοηθοῦσε στὶς δυσκολίες » τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔδινε θάρρος καὶ αὐτοβουλία.

«Ἡ εὐσυνειδησία καὶ ἡ εὐγένεια τοῦ χαρακτῆρος του, τὸν ὥπλιζαν μὲ στα- » θερότητα καὶ πίστι καὶ τὸν ἀνύψωναν στὴ συνείδησι τοῦ κοινοῦ.

«Ἐκ φύσεως ἀγαθὸς καὶ μὲ τὴ δύναμι τῆς θελήσεως, εἶχε γίνει ὁ φυσικὸς » ὁδηγὸς ὅλων τῶν συνεργατῶν καὶ τῶν ὑφισταμένων του, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν » αὐτομάτως καὶ κατηύθυνε καὶ ἀνύψωνε ὅ,τι εὑρίσκετο μέσα στὰ ὅρια στὰ ὁποῖα » ἐξετείνετο ἡ δικαιοδοσία του.

«Φάρος ἀληθινὸς προόδου, φώτιζε πάντοτε τὴν ἠθικὴ ἀτμοσφαῖρα, ἡ ὁποία » τὸν περιέβαλλε.

«Ἀλλὰ πέραν ἀπὸ αὐτά, πέραν ἀπὸ τὰ δημιουργήματα καὶ τὴν ἀπόδοσι τοῦ » καθενός, ἐκεῖ ὅπου παύει ὁ ἄνθρωπος ν' ἀναμετριέται πρὸς τὴ σημασία τῶν ἔργων » του καὶ δὲν μένει τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα στιγμιαῖο φαινόμενο στὸν αἰώνιο κόσμο, » ἡ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Δημητρίου Βλαστάρη, θὰ μείνῃ γιὰ ὅσους τὸν γνώρισαν, » σὰν μιὰ ἀχτῖδα ἀπόλυτης ὡραιότητος, σὰν ἕνα διαρκὲς μνημεῖο τῆς ἀξίας του καὶ » θὰ ἰσχύῃ καὶ γι' αὐτὸν ἡ ἐπιτάφειος ρῆσις τοῦ Θουκιδίδη:

«Ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔργῳ γενομένων, ἔργῳ καὶ δηλοῦσθαι τὰς τιμάς».

«Οἱ παλαιοὶ συνεργάτες του καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εὔχεται

» τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν στοὺς οἰκείους καὶ τὴν αἰωνία γαλήνη στὸν ἀείμνηστο » Δημήτριο Βλαστάρη.

«**Αἰωνία ἡ μνήμη του**».

Τὰ «**ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ**» διερμηνεύοντα τὰ αἰσθήματα πένθους ὁλοκλήρου τοῦ ἀστυνομικοῦ κόσμου, ὑποβάλλουν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος τὰ θερμά των συλλυπητήρια. Καὶ εὔχονται ὅπως ὁ Κύριος, ὁ καὶ Νεκρούς καὶ ζῶντας ἐξουσιάζων, τὴν μὲν ψυχὴν Αὐτοῦ κατατάξῃ ἐν σκηναῖς δικαίων, εἰς δὲ τοὺς οἰκείους του χαρίσῃ τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙ

Εἰς τὸ δοκίμιον «Διάλογος μὲ τὸν Ἔρεμπουργκ» τοῦ Βάσου Βασιλείου, τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται εἰς τὴν «ΝΕΑΝ ΕΣΤΙΑΝ» τῆς 1ης Ἰουλίου 1957, περιλαμβάνεται συνέντευξις τοῦ διασήμου Ρώσου συγγραφέως Ἠλία Ἐρεμπουργκ, ποὺ ἐπεσκέφθη τελευταίως τὴν χώραν μας. Εἰς τὴν συνέντευξιν αὐτὴν ὁ Ἔρεμπουργκ προβαίνει εἰς ὁμολογίας πράγματι καταπληκτικάς. Ἰδοὺ τί λέγει:

«Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἔγιναν ὁμαδικὲς ἐκτοπίσεις Ἑλλήνων χωρὶς αἰτία » εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν. Τοὺς ἐξεσήκωσαν ὅλους μαζί, ἀπρόοπτα ἀπὸ » τὰ σπίτια των καὶ τοὺς ἔστειλαν στὴν Σιβηρίαν καὶ ἀλλοῦ. Ὑπῆρξε μία » πράξη ἄδικη καὶ σκληρή».

Καὶ ὅμως τόσα χρόνια σχολιάζει ὁ κ. Βασιλείου, αἱ Ἑλληνικαὶ Κυβερνήσεις ἔκαμαν διαβήματα διὰ τὴν ἐξορίαν τῶν Ἑλλήνων αὐτῶν, τόσα χρόνια αἱ Διπλωματικαὶ Ὑπηρεσίαι τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν ζητοῦν νὰ ξυπνήσουν τὸ ἐπίσημον Σοβιετικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὸ γεγονός, τόσα χρόνια ὁ Ἑλληνικὸς ἀριστερισμὸς ὄχι μόνον ἐπέμεινεν νὰ τὸ ἀγνοῇ, ἀλλὰ καὶ μέχρι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπέμεινε νὰ τὸ ἀρνῆται. Καὶ τώρα ἔρχεται ὁ Ἔρεμπουργκ καὶ ἐπιβεβαιώνει τὸ γεγονός...

«**Γεγονότα καὶ Κείμενα**, τ. 16ον»

ΤΟ ΑΛΛΟΘΙ

Ἦταν Ἰούλιος. Τὸ ἀπόγευμα κατὰ τὶς 4 μ.μ. ἡ ὥρα βρισκόμουν στὸ γραφεῖο τοῦ φίλου μου Ὑπαστυνόμου τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας κ. Χ. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτύπησε τὸ τηλέφωνο καὶ τὸν εἰδοποίησαν ὅτι στὸ γκαράζ τῆς ὁδοῦ Α βρέθηκε τὸ πτῶμα τοῦ φύλακος. Τὸ πτῶμα εἶχε τραῦμα στὴν καρδιακὴ χώρα μὲ μαχαίρι καὶ ἦταν προφανὲς πὼς χτυπήθηκε ἀπὸ πίσω.

Ὁ φίλος μου Ὑπαστυνόμος μὲ πῆρε μαζί του. Ὅταν φτάσαμε στὸ γκαράζ ἔκανε αὐτοψία καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες ἐνέργειες βρῆκε στὸ θυρωρεῖο μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ ποὺ ἀνῆκε στὸ θῦμα.

Ἀπὸ τὴν προφορικὴ ἐξέτασι ποὺ ἔγινε διαπιστώθηκε ὅτι στὶς 2 ἡ ὥρα τὸ θῦμα παρήγγειλε 2 καφέδες σὲ ἕνα καφενεῖο ποὺ βρίσκετο ἐκεῖ κοντά. Τὸ γκαρσόνι κατέθεσε ὅτι οἱ καφέδες προωρίζοντο γιὰ τὸ θῦμα καὶ τὸν φίλο του Κ., ποὺ ἦταν μαζί του στὸ θυρωρεῖο.

Ὁ Κ. βρέθηκε ἀμέσως καὶ κατέθεσε ὅτι στὶς 2.05′ ἀφοῦ ἤπιε καφὲ μὲ τὸ φίλο του (τὸ θῦμα) ἔφυγε καὶ πῆγε στὸ γήπεδο τοῦ Παναθηναϊκοῦ, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἀγώνας ποδοσφαίρου, συνάντησε μάλιστα στὴν εἴσοδο τὸ φίλο του ἀστυφύλακα Ν. τὸν ὁποῖο ρώτησε τί ὥρα ἦταν καὶ αὐτὸς τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἡ ὥρα ἦταν 2.25′. Ἑπομένως ὑπῆρχε γιὰ τὸν Κ. τὸ ἄλλοθι ἀποδεδειγμένο.

Ἡ Σήμανσι ὅπου στάλθηκε ἀμέσως ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ τοῦ θύματος ἔκανεν ἐμφάνισι τοῦ φίλμ, ὅπου ἡ τελευταία φωτογραφία ἦταν ἑνὸς αὐτοκινήτου κούρσας ποὺ βρίσκετο ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ γκαράζι. Μαζὶ ὅμως μὲ τὴν κούρσα εἶχε φωτογραφηθῆ καὶ ἕνα ρολόγι τοῦ τοίχου μεγάλο, τὸ ὁποῖο ἦταν ἐκεῖ τοποθετημένο ἀπὸ τὸ διευθυντὴ τοῦ ἀπέναντι ὡρολογοποιείου γιὰ διαφήμισι. Τὸ ρολόγι ἔδειχνε ὥρα 3 μ. μ. Ἑπομένως τὸ θῦμα ζοῦσε τὴν ὥρα ἐκείνη γιὰ νὰ ληφθῆ αὐτὴ ἡ φωτογραφία.

Ὁ Ὑπαστυνόμος Χ. ἀφοῦ ἐπὶ δύο ὧρες μελέτησε τὴν ὑπόθεσι μοῦ εἶπε:

«Εἶμαι βέβαιος ὅτι δράστης εἶναι ὁ Κ. ὁ φίλος τοῦ θύματος, γιατὶ ὑπῆρχαν » σοβαροὶ λόγοι τιμῆς, δεδομένου ὅτι τὸ θῦμα εἶχε διαφθείρει τὴν ἀνήλικο ἀδελφὴ » τοῦ Κ.

Πῶς ὅμως κατώρθωσε ὁ Κ. νὰ δημιουργήσῃ τὸ ἄλλοθι ; (1)

---

1. Ἡ λύσις θὰ δοθῆ στὸ ἑπόμενον. Ἐν τῷ μεταξὺ ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν μέχρι τῆς 6ης Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῆ ἡ ὀρθὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΣΤΗ 12Η ΣΕΛΙΔΑ

Τῆς **ΝΙΝΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

— Πῶς τὰ...καταφέρατε;

— «Πῆγα στὸ σπίτι της τὸ πρωΐ. Τὴ βρῆκα μόνη. Στὴν ἀρχὴ μόλις μὲ εἶδε, » ξαφνιάστηκε. Κάποια δυσαρέσκεια μπόρεσα νὰ διακρίνω στὸ πρόσωπό της. Ἐγὼ » ὅμως σκέφτηκα νὰ τὰ παίξω ὅλα γιὰ ὅλα, ἂν ἤθελα νὰ φτάσω στὸ σκοπό μου. » Ἤρθα νὰ συμφιλιωθοῦμε, τῆς εἶπα. Ἴσως νὰ ἔφταιγα καὶ ἐγὼ ποὺ σὲ ὑποψιά- » στηκα. Μὲ κύτταξε δύσπιστα. Μὰ τὰ λόγια μου τὴν ἔπεισαν γιὰ τὰ αἰσθήματά μου. » Μοῦ πρότεινε νὰ πιοῦμε καφεδάκι. Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἀπομακρύνω. » Ἡ κουζίνα της εὐτυχῶς εἶναι ἀπέναντι. Ὅταν ἄνοιξα τὴ ντουλάπα της, τὸ χέρι » μου ἔτρεμε. Μὲ ἕνα γρήγορο βλέμμα, ἀγκάλιασα τὸ ἐσωτερικό της. Μερικὰ φορε- » ματάκια ἦσαν κρεμασμένα μὲ τάξι. Πρὸς τὸ ἀριστερὸ μέρος τῆς ντουλάπας, διέ- » κρινα ἕνα κόκκινο φόρεμα μὲ ἄσπρα πουάν. Ἐδῶ εἴμαστε σκέφτηκα. Νὰ καὶ ἡ » ζώνη τοῦ φορέματος κρεμασμένη ἀνάμεσα σὲ ἄλλες. Ἄπλωσα τὸ χέρι μου, τὴν » ἅρπαξα καὶ μὲ γρήγορη ταχύτητα, τὴν ἔκρυψα στὴν τσάντα μου.

«Σήμερα ἔκανα δυὸ καλὲς πράξεις, εἶπε γελώντας αἰνιγματικά. Συμφιλιώθηκα » μὲ τὴ... φίλη μου, καὶ βοήθησα τὴν... Ἀστυνομία».

— Μπράβο σας δεσποινὶς Λίτσα. Εἶσθε σπουδαῖο κορίτσι. Ἀξίζει ὁ κόπος νὰ σᾶς κάνῃ αὔξησι ὁ προϊστάμενός σας. Μὰ θέλω καὶ κάτι ἄλλο ἀπὸ σᾶς. Ἔστριψε λίγο τὸ κεφάλι του πρὸς τ' ἀριστερά, καὶ βλέποντας κάποια ἡλικιωμένη κυρία ποὺ κα- θόταν πλάϊ του στὸ ἄλλο τραπεζάκι, ἔσκυψε ποιὸ κοντὰ καὶ τῆς ψιθύρισε κάτι στ' αὐτί.

— Καλά, καλά... θὰ γίνῃ κι' αὐτό. Μὰ πρέπει νὰ περιμένετε λιγάκι. Εἶναι κάπως δύσκολο, μὰ ἐλπίζω νὰ τὸ καταφέρω.

Ὅταν ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι ὁ Ὑπαστυνόμος Ζῖσκος ἔφυγε ἀπὸ τὰ «Βουστάσια», τράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὴν Ἀσφάλεια. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του. Προ- λαβαίνω, ψιθύρισε μὲ ἱκανοποίησι. Βάδιζε τόσο ἀνάλαφρα, ποὺ νόμιζε κανεὶς ὅτι πετοῦσε. Εὐτυχῶς. Βρῆκε τὸν Ἀστυνόμο Μπίλλη σκυμμένο πάνω σὲ κάτι χαρτιά.

— Νάτος ὁ δράστης, φώναξε γελῶντας καὶ σήκωσε ἐπιδεικτικὰ τὴ ζώνη. Ἐδῶ τὸν ἔχω. Δὲ στὸλεγα ἐγώ; Καὶ τοῦ διηγήθηκε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὶς ἔρευνές του. Σήκωσε τὸ χέρι του ἐκεῖνος καὶ τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο.

— Μωρὲ σὺ εἶσαι σπουδαῖος. Δὲν κάνεις γιὰ δῶ.

—Ἀλλὰ γιὰ ποῦ κάνω;

—Ἐσὺ κάνεις γιὰ Ἀρχηγὸς τῆς Σκότλαδ--Γυάρντ.

—Ἀφῆστε τὸ πνεῦμα τώρα καὶ τὴν Σκότλαδ-γυάρντ. Καλὰ εἶμαι καὶ δῶ.

—Ἀλήθεια... γιὰ κύττα τί ὡραῖο χρῶμα!! Κόκκινο χτυπητό. Τώρα δὲ μένει τίποτ' ἄλλο παρὰ νά κάνουμε καὶ τὴν... ἐπαλήθευσι. Ἐὰν ὑπάρχῃ βέβαια. Γιατί.. κόκκινα φορέματα ὑπάρχουν πολλά.

—Τί ἀπαισιοδοξία εἶναι αὐτὴ κύριε Ἀστυνόμε; τοῦ εἶπε μὲ κάποια κωμικὴ διάθεσι, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ ἀποφύγῃ μέσα στὸν ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴ μεγάλη του ἐπιτυχία.

—Ἀπαισιοδοξία; ὄχι δά. Ἡ... ἐπαλήθευσι θὰ δείξῃ ἂν εἶναι ὅπως τὸ λές.

*

Εἶχαν μπῆ οἱ πρῶτες μέρες τοῦ Σεπτέμβρη. Ὁ οὐρανὸς ἦταν γκρίζος καὶ μιὰ ψιχάλα ἄρχισε νὰ δροσίζῃ τὴν πυρωμένη ἀτμόσφαιρα. Ἕνα δειλὸ χτύπημα ἀκού- στηκε ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Ἀστυνόμου Μπίλλη.

— Νομίζω πὼς εἶναι αὐτές, ψιθύρισε σιγανὰ ὁ Ὑπαστυνόμος Ζῖσκος στὸν συνάδελφό του. Ἑτοιμάστηκε νὰ πῇ καὶ κάτι ἄλλο, μὰ ἡ πόρτα ἄνοιξε διακριτικὰ καὶ δυὸ κοπέλλες, μιὰ κοντὴ παχουλὴ καὶ μιὰ ψηλὴ μελαχροινὴ φάνηκε στὸ ἄνοιγμα. Σηκώθηκε πρόθυμα ὁ Ὑπαστυνόμος Ζῖσκος καὶ τὶς πλησίασε.

— Νὰ σοῦ συστήσω τὸν μνηστῆρα μου, Εὔα. Ὁ κύριος Θεόδωρος Ζῖσκος. Ἡ δεσποινὶς Εὔα Γιατρᾶ.

— «Χάρηκα πολύ», ἔκανε κεῖνος μὲ μιὰ ἐλαφρὰ ὑπόκλησι σφίγγοντάς της τὸ χέρι. Στράφηκε ὕστερα στὸν Ἀστυνόμο Μπίλλη καὶ ἔκανε τὶς τυπικὲς συστάσεις. Ἔρριξε ἐκεῖνος ἐρευνητικὸ τὸ ἔμπειρο μάτι του στὴν ψηλὴ κοπέλλα καὶ τῆς χαμογέλασε.

Πέρασε λίγη ὥρα. Ἡ συνομιλία εἶχε στραφῆ σὲ θέματα ἄσχετα πρὸς τὴν ὑπόθεσι ποὺ ἀπασχολοῦσε τοὺς ἀστυνομικούς. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἀστυνόμος Μπίλλης ρώτησε τὴ ψηλὴ κοπέλλα.

— Σᾶς ἀρέσουν τὰ βιβλία δεσποινὶς Εὔα;

— Μμ... ἂν βρῶ κανένα καλὸ δὲν τἀφήνω.

— Ἔ... τότε λοιπὸν θὰ σᾶς προσφέρω ἐγὼ ἕνα.

Μὲ ἀργὲς κινήσεις ἄνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του, καὶ ἔβγαλε ἕνα κομψὸ βιβλίο μὲ κόκκινη στέλλα.

— Ὁρίστε... Σᾶς τὸ δωρίζω, τῆς εἶπε καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ μέρος της, προσπαθῶντας νὰ μὴ τοῦ ξεφύγῃ καμμιὰ λεπτομέρεια ἀπὸ τὶς γκριμάτσες τοῦ προσώπου της. Τοὔριξε μιὰ ματιὰ ἐκείνη, καὶ τὸ πρόσωπό της ἄρχισε νὰ χλωμιάζῃ.

— Μά... τί πάθατε; Σὲ καλό σας! Λερώσατε τὸ φόρεμά σας μὲ τὴν πορτοκαλλάδα! Τρέμετε; εἶσθε ἀδιάθετη μήπως; ...ἐλᾶτε λοιπόν... πάρτε το ἢ μήπως δὲν σᾶς ἀρέσει τό... δῶρο μου; μοῦ εἶπαν πὼς τὸ βιβλίο αὐτὸ «καρδιὲς ποὺ πόνεσαν», εἶναι ὡραῖο. Νὰ πάρῃ ἡ εὐχή. Ἔχω ξεχάσει τὰ γυαλιὰ στὸ σπίτι, ἀλλοιῶς, θὰ τοὔρριχνα μιὰ ματιά. Ἂν θέλετε, μοῦ διαβάζετε σεῖς λίγο ἀπὸ τὶς πρῶτες σελίδες.

Τὰ μάτια τῆς νέας καθὼς κυττοῦσε τὸ βιβλίο, ἔγιναν πελώρια. Μιὰ θανάσιμη ὠχρότης ἁπλώθηκε γύρω ἀπὸ τὸ μελαψὸ πρόσωπό της. Σήκωσε τὸ χέρι καὶ τὸ πῆρε. Νόμιζε κανεὶς πὼς κείνη τὴ στιγμὴ βαστοῦσε ἕνα πυρωμένο σίδερο. Τὸ βλέμμα της ἔπεσε ἀπελπισμένο στὴ φίλη της. Ὕστερα, στοὺς δύο ἀστυνομικοὺς ποὺ τὴν κυττοῦσαν μὲ περιέργεια, καὶ ὕστερα... ὁ κρότος τοῦ βιβλίου ἀκούστηκε κάτω στὸ πάτωμα βαρύς, πένθιμος.

— Ἀφῆστε με. Δὲν μπορῶ, φώναξε μὲ πνιγμένη φωνή. Σηκώθηκε ὁ Ἀστυνόμος Μπίλλης καὶ τὴν πλησίασε.

— Ὁμολογεῖς λοιπόν;

Ἕνας λυγμὸς σὰν κλαψιάρικη σειρήνα τράνταξε τοὺς τέσσαρες τοίχους τοῦ γραφείου.

— Ἐλᾶτε... φανῆτε, γενναία. Σᾶς πρόδωσε ἡ ἴδια ἡ συνείδησί σας. Ξέρατε νά... σκοτώσετε, μὰ δὲν ξέρατε νὰ... κρυφθῆτε. Σᾶς πρόδωσε καὶ κάτι ἀκόμα... μιὰ ἀσήμαντη λεπτομέρεια. Τὸ... κόκκινο χτυπητὸ φόρεμά σας. Δὲν εἴσαστε ἔξυπνη. Ἀλλοιῶς θὰ φροντίζατε νὰ ἐξαφανίσετε κεῖνο τὸ... καταραμένο φόρεμα. Ἴσως μοῦ πῆτε πὼς θὰ τὸ μαθαίναμε ἀπὸ κάποιον ποὺ σᾶς εἶδε νὰ τὸ φορᾶτε. Σωστά. Μὰ τὰ λόγια φεύγουν... τὰ παίρνει πολλὲς φορὲς ὁ ἄνεμος τῆς ἀμφιβολίας, καὶ μόνον οἱ χειροπιαστὲς ἀποδείξεις ἐπισφραγίζουν τὰ γεγονότα!!! Πές τε μας τώρα γιατὶ τὸ κάνατε αὐτό; γιατὶ σκοτώσατε τὴν κοπέλλα;

— Τὴ σκότωσα; τὴ σκότωσα;... ὦ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνω... κ ε ῖ ν ο ν ἔπρεπε νὰ σκοτώσω. Αὐτὸς μοὔφταιξε. Τί ὠφελεῖ τώρα νὰ κρυφτῶ. Μιὰ καὶ ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα.

— Ἔτσι μπράβο.

Κάποιο πρωΐ, ἐδῶ καὶ ἕνα χρόνο, χτύπησα τὴν πόρτα τοῦ κυρίου Ἀνδρέα Παχνᾶ. Εἶχα τόση ἀνάγκη νὰ ἐργασθῶ... Ἐκεῖνος μὲ δέχτηκε μὲ προθυμία, ἀφοῦ προηγουμένως μοὔριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιὰ ἀπὸ πάνω ἕως κάτω. Πέρασε λίγος καιρός, κι' ἕνα μεσημέρι μοῦ πρότεινε νὰ φᾶμε μαζί. Δὲν ἔφερα ἀντίρρησι. Ἦταν τόσο εὐγενικός, τόσο καλός. Ἀπὸ καιρὸ εἶχα καταλάβει πὼς τοῦ ἄρεσα πολύ. Κι'

ἔπειτα, κάθε φτωχὸ κορίτσι κυττάζει πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ ἕναν ἄνθρωπο νὰ ἡσυχάσῃ. Ποιὸς ξέρει; Καμμιὰ φορὰ γίνονται καὶ θαύματα. Μὲ καταλαβαίνετε, νομίζω, τὶ θέλω νὰ πῶ.

— Ναί. Σὲ καταλαβαίνουμε. Λοιπόν;

— Λοιπόν, τὸ εἰδύλλιο ἄρχισε. Ἀργότερα μὲ σταμάτησε καὶ ἀπὸ τὴ δουλειά. Δὲν θέλω νὰ κουράζεσαι, μοῦ εἶπε. Ἤμουν εὐτυχισμένη. Μιὰ γλυκειὰ ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον μοῦ γέμιζε τὴν ψυχή. Τὸν εἶχα ἄλλως τε ἀγαπήσει! Ὅταν... ὅταν., ἐδῶ ξέσπασε πάλι σὲ παραπονεμένους λυγμούς.

—Ὅταν;

—Ὅταν ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ ζωή μου. Τὴν αἰτία τὴν ἔμαθα. Εἶχε ἀγαπήσει κάποια πλούσια καὶ ὡραία κοπέλλα, ποὺ ἔμενε στὸ Φάληρο. Ἐκλαψα, τοῦ εἶπα πόσο δυστυχισμένη μὲ ἔκανε μὲ τὴ στάσι του. Μάταιος κόπος... Τὸν παρακάλεσα τότε, νὰ μὲ προσλάβῃ ξανὰ στὸ ἐργοστάσιο. Τί θὰ γινόμουν χωρὶς αὐτό, καὶ χωρὶς ἐργασία; Τί θέλομε νὰ ἀνακατέψωμε πάλι τὰ παλιά; μοῦ εἶπε ψυχρά. Ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὸν ἔγινε μῖσος. Μά, περισσότερο μίσησα ἐ κ ε ί ν η... ἐκείνη ποὺ μοῦ τὸν πῆρε. Καὶ τότε, κατέστρωσα ἕνα τρομερό, πραγματικά, σχέδιο. Θὰ τὴ σκότωνα. Φρόντισα καὶ τὴ γνώρισα. Ἀπὸ ἀπόστασι βέβαια. Ἔμαθα ὅτι τὰ μυθιστορήματα τῆς ἄρεσαν πολύ. Ἀγόρασα λοιπὸν τὶς... « κ α ρ δ ι ὲ ς π ο ὺ π ό ν ε σ α ν » καὶ ἐφωδιασμένη μὲ ἕνα δραστικὸ δηλητήριο, ἄλειψα τὶς σελίδες του.

— Ποιὸς σᾶς προμήθευσε τὸ δηλητήριο;

.....

— Δὲν θέλετε νὰ μᾶς τὸ πῆτε; Τέλος πάντων... αὐτὰ τὰ βρίσκουμε ἀργότερα. Συνεχίστε παρακαλῶ.

— Δὲν ἔμενε λοιπόν, παρὰ ὁ τρόπος ποὺ θὰ ἔφτανε τὸ βιβλίο στὰ χέρια της. Κεῖνο τὸ πρωῒ τοῦ Αὐγούστου, τηλεφώνησα στὸ σπίτι της, καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι εἶχε κατέβει στὸν Πειραιᾶ νὰ συναντήσῃ τὸν ἀρραβωνιαστικό της. Αὐτὸ μὲ ἐξώργισε περισσότερο. Τὸ μεσημέρι, κατὰ τὴ μία, τηλεφώνησα ξανά. Δὲν εἶχε ἀκόμα ἐπιστρέψει. Κρύφτηκα τότε σὲ μιὰ γωνιὰ λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι της, καὶ περίμενα. Ποῦ θὰ πήγαινε; ἀπὸ δῶ θὰ περνοῦσε. Κόντευαν τρεῖς, ὅταν τὴν εἶδα νὰ ἔρχεται δροσερή, χαρούμενη, εὐτυχισμένη. Ἕνα φίδι μοῦ δάγκωσε τὴν καρδιά. Ὅταν ἔφτασε κοντά μου, τὴν πλησίασα καὶ τὴν παρακάλεσα ν' ἀγοράσῃ ἕνα βιβλίο. Τῆς εἶπα ὅτι ἀπὸ αὐτὴ τὴ δουλειὰ συντηροῦσα τὴν ἄρρωστη μετέρα μου, καὶ τὰ δυό μου ἀδελφάκια. Ἄνοιξε κείνη πρόθυμα τὴν τσάντα της, καὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα χαρτονόμισμα. Πῆρε ὕστερα τὸ βιβλίο, καὶ ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ περιμένῃ τὰ ρέστα. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ γύρω μου. Κανένας δὲ μὲ εἶχε δῆ. Ἔτσι νόμιζα τοὐλάχιστο. Ἔκανε φοβερὴ ζέστη καὶ ὁ κόσμος ζητοῦσε λίγη δροσιὰ πίσω ἀπὸ τὶς κλειστὲς γρίλλιες. Ἔφυγα ἱκανοποιημένη. Αὐτὸ ποὺ ἤθελα, τὸ ἔκανα. Δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίποτε ἄλλο. Εἶμαι ἕτοιμη νὰ πληρώσω τὸ σφᾶλμα μου...

Στὰ πρόσωπα τῶν ἀστυνομικῶν εἶχε ζωγραφιστῆ μιὰ βαθειὰ ἱκανοποίησι. ποὺ κατώρθωσαν ν' ἀποκαλύψουν τό δολοφόρο τῆς ἄμοιρης νέας.

—Ἐγὼ θὰ πάω, ψιθύρισε μὲ πονεμένη φωνὴ ἡ παχουλὴ κοπέλλα. Κατέβηκε μελαγχολικὴ τὰ σκαλιά, ἐνῷ δυὸ καφτὰ δάκρυα πάλευαν ἀπεγνωσμένα στὰ δροσερὰ μάγουλά της. Ἦταν τὸ δάκρυ τῆς ἐκδικήσεως, καὶ τὸ δάκρυ τῆς συμπόνιας... Ἔξω οἱ ψιχάλες εἶχαν δυναμώσει καὶ ἔπεφταν ἀργά, μονότονες, θλιμμένες γιὰ τὴν καταστροφὴ μιᾶς ἀθῴας ὑπάρξεως ἀπὸ μιὰ ἄλλη τιποτένια, ποὺ τὴν ἴδια στιγμὴ κιόλας εἶχε δεχθῆ τὴν εὐγενική της χειρονομία, μιὰ χειρονομία στολισμένη μ' ὅλα τὰ κρινολούλουδα τῆς ἀνθρωπιᾶς, τῆς συμπόνιας καὶ κατανοήσεως—ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐκείνη, ἡ ὁποία μὲ στενόκαρδο ἐγωϊσμὸ ἤθελε ὅλα, μὲ ἐπίκεντρο τὸ ΕΓΩ της, νὰ κινοῦνται καὶ νὰ ἐργάζωνται γι' αὐτήν κι' ἂν κανεὶς ἀντιταχθῆ ἔστω καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του στὶς ἐπιθυμίες της, νὰ τὸν θυσιάσῃ στὸν Μολὼχ τοῦ ἐγωκεντρικοῦ της κόσμου... στὰ κακοῦργα ἔνστικτα τοῦ πρωτόγονου ἀνθρώπου.

ΝΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**, Ἀρχιφύλακος

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Εἶναι ὁ μήνας ποὺ σκορπᾷ ἀμείλιχτες τὶς νότες ἀπὸ τὸ κύκνειο ἆσμα τοῦ φθινοπώρου. Εἶναι ὁ μήνας ποὺ σωριάζει ἀδυσώπητα στὸν ἐξοχικὸ δρομίσκο τὰ κίτρινα φύλλα καὶ κάνει τὸν τριγμό τους νὰ συνθέτῃ τὸ προαιώνιο φθινοπωρινὸ ἐμβατήριο. Τὸ γαλάζιο παραχωρεῖ μὲ λύπη τὴ θέση του στὸ βαθὺ νεφέλωμα τοῦ στερεώματος καὶ οἱ ντάλιες καὶ τὰ χρυσάνθεμα σκύβουν πολλὲς φορὲς στὴ γῆ, ὕστατη ἐπίκληση στὴν ἀνελέητη ὁρμὴ τοῦ ἐπερχομένου χειμῶνα.

Τὸ τραγοῦδι τῆς μελαγχολίας, τὸ φθινοπωρινὸ τραγοῦδι τῆς φθορᾶς καὶ τῆς νέκρωσης τῶν πάντων, ἀντηχεῖ παντοῦ. Τὸ τραγουδοῦν ψηλὰ στὰ κλαδιά τους τὰ τελευταῖα φύλλα τῶν δένδρων, καθὼς περνᾷ βιαστικὸς καὶ ἀδυσώπητος ἀνάμεσά τους ὁ ἀέρας ποὺ ταξιδεύει στοὺς κάμπους καὶ στὶς πολιτεῖες, στὰ χωριὰ καὶ στὰ κορφοβούνια. Τὸ παίρνει ὁ ἀέρας τὸ φθινοπωρινὸ τραγοῦδι καὶ τὸ πάει μακρυά. Κάποτε τὸ σκορπᾷ πάνω στὶς πεδιάδες, κάποτε τὸ σιγοσβύνει στὶς πλαγιές, κάποτε τὸ ξαναζωντανεύει στὶς μόνιμες φυλλωσιὲς ποὺ συναντᾷ στὸ δρόμο του. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ χαθῇ, θὰ σβυσθῇ γιὰ πολὺ καιρὸ τὸ φθινοπωρινὸ τραγοῦδι. Τὰ φτερὰ τοῦ ἀνέμου θὰ τὸ πνίξουν στὴν ἀπογυμνωμένη φύση, τὰ λόγια του ὅμως καὶ ἡ μουσική του θὰ ριζώσουν βαθειὰ στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, γιατὶ ἔχουν γραφῇ μὲ τὸν πόνο καὶ τὸν καϋμὸ τῶν φύλλων καὶ τῆς γενικῆς φθορᾶς...

Θλίβονται καὶ πονοῦν τὰ φύλλα ἐν ὅσῳ ὁ Νοέμβρης προχωρεῖ. Τὸ βλέπουμε τοῦτο σ' ὅλα τὰ φύλλα, ἀκόμη καὶ σ' ἐκεῖνα ποὺ δὲν πέφτουν καὶ μένουν στὰ κλαριὰ γιὰ νὰ περάσουν τὸ βαρὺ χειμῶνα. Καί, εἴτε θροοῦν μὲ τὸ πέρασμα τοῦ ἀέρα, εἴτε βογγοῦν μὲ τὶς ριπές του, ὁ ἦχος τους γεμίζει ἀπὸ τὸ στεγνὸ κλᾶμα τῆς φθορᾶς ποὺ σκορπίζουν ὅσα κίτρινα καὶ ξερὰ σωριάζονται στὴ γῆ. Ὡστόσο, ὁ ἀέρας παίρνει τὸ τραγοῦδι τους καὶ τὸ πάει μακρυὰ στοὺς κάμπους, στὰ χωριά, στὰ πέλαγα καὶ στὶς πολιτεῖες. Βλέπει ὁ λαός μας τὴν ἐπικείμενη φθορὰ καὶ νοσταλγεῖ, φιλοσοφεῖ καὶ θρηνεῖ:

«Σ' ἕνα δεντρὸ θεόρατο ἔχτιζα τὴ φωλιά μου,
μὰ δὰ μαδοῦν τὰ φύλλα του καὶ καίγετ' ἡ καρδιά μου.»

.....

«Καὶ τὸ πουλὶ ποὖναι πουλί, καὶ κεῖνο ἔχει πόνο
καὶ στὸ κατάξερο κλαδὶ τονὲ περνᾷ τὸν πόνο»

Δὲν μένουν ἀμέτοχα στὸν πόνο καὶ τὴ φθορὰ τ' ἀνθρώπινα φῦλα. Ὁ πόνος τοῦ φυτικοῦ κόσμου ἔχει ὡς ἐπακόλουθα τὸν ἀδυσώπητο πόνο τοῦ ἀνθρώπου, ἐκεῖνον τὸν πόνο ποὺ τραγούδησαν χιλιάδες αὐτοσχέδιοι τροβαδοῦροι καὶ ἁπλοῖ τραγουδισταί, στὴν ὕπαιθρο καὶ στὴν πολιτεία, σὰν τὸ φθινοπωρινὸ ξεψυχοῦσε:

«Σ' ἕνα δεντρὸ 'χτιζα φωλιά, ποῦχεν ἀνθοὺς καὶ φύλλα,
μὰ τώρα μαραθήκανε καὶ μείνανε τὰ ξύλα»

«Κλαῖνε βογγοῦνε τὰ βουνά, καὶ κεῖνα σὰν καὶ μένα,
ἀναστενάζουνε κι' αὐτὰ γιατ' εἶναι χωρισμένα....».

*

Μιὰ μεγάλη σελίδα στὸ «Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο» κλείνει μὲ τὸ διάβα τοῦ Νοέμβρη. Τελειώνει τὸ φθινόπωρο, ἡ χιλιοτραγουδισμένη αὐτὴ ἐποχὴ ποὺ δονεῖ τὰ αἰσθήματα καὶ μαστιγώνει τὶς καρδιὲς καὶ τὶς αἰσθήσεις. Κι' ἀρχίζει ὁ χειμώνας, ἡ ἐποχὴ μὲ ἄλλου εἴδους ὁμορφιὲς καὶ συγκινήσεις γιὰ τὸν ποιητὴ ἀγροτικό μας ἥρωα.

Σύμφωνα μὲ μιὰ λαϊκὴ παράδοση, ὁ χειμώνας «μηνᾶ» τὸν ἐρχομό του ἀπὸ τὶς 11-14 τοῦ Νοέμβρη:

«Ἄη Μηνᾶς ἐμήνυσε τοῦ πάππου του χειμώνα:
–ἔρχουμι ἢ δὲν ἔρχουμι, ἀλλὰ τ' Ἄη Φιλίππου αὐτοῦ εἶμαι».
(Μεσολόγγι)

Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση αὐτή, ὁ Ἅγιος Μηνᾶς ἐρώτησε κάποτε τὸν χειμώνα πότε θὰ ἔρθῃ. Καὶ ὁ χειμώνας τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἂν δὲν ἔρθῃ στὴν ἑορτή του 11 Νοεμβρίου, θὰ φθάσῃ ὁπωσδήποτε τοῦ Ἁγίου Φιλίππου, ἤτοι στὶς 14 τοῦ μηνός.

Τὴν παράδοση αὐτὴ τὴ βρίσκουμε σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα σχεδόν, μὲ ἐλάχιστες παραλλαγές. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, συναντοῦμε αὐτούσια τὴν παράδοση καὶ στὴν ὀρεινὴ Ρούμελη, στὰ χωριὰ τοῦ Ὀλύμπου καὶ στὴν ὀρεινὴ Πελοπόννησο:

«Ἐὰν δὲν ἔρθω τ' Ἁγίου Μηνᾶ, τοῦ Ἁγίου Φιλίππου αὐτοῦ εἶμαι
καὶ νὰ μοῦ χαιρετᾶς τοὺς παληοκαπάδες».

—«Παληοκαπάδες» ἐνοεῖ ὁ λαός μας τοὺς βοσκοὺς καὶ τοὺς ἀγρότες ποὺ σκοπεύουν νὰ περάσουν τὸν νέο χειμώνα μὲ παληὲς κάπες. Αὐτοὶ λοιπὸν «εἶναι νὰ τοὺς κλαῖς» γιατὶ δὲν πρόκειται νὰ τὰ βγάλουν πέρα μὲ τὸ νέο χειμώνα...

—Τὴν παράδοση αὐτὴ γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ χειμώνα, τὴν συναντᾶμε παραποιημένη στὰ νησιὰ καὶ γενικῶς στὰ πεδινὰ μέρη. Ἐκεῖ, ἐπειδὴ τὸ κρῦο γίνεται αἰσθητὸ ἀργότερα, ὁ λαὸς ἔχει τοῦτο τὸ γνωμικὸ γιὰ τὸ μήνυμα τοῦ χειμώνα:

«Ἂν τ' Ἁγιοῦ Φιλίππου δὲν ἔρθω,
τ' Ἅγια τῶν Ἁγιῶν μὲ δέξου».

Γενικὴ εἶναι ἡ ἐντύπωση στὸ λαό μας, ὅτι ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Νοέμβρη σχεδὸν ἀρχίζει ὁ χειμώνας. Ἀρχίζει ἡ περίοδος τοῦ χρόνου μὲ τὶς μεγάλες νύχτες. Ἀνάβουν λοιπὸν τὰ τζάκια, τὰ μαγγάλια, καὶ ἀρχίζουν οἱ μεγάλες χειμωνιάτικες συντροφιὲς μὲ τὰ παραμύθια, τὰ αἰνίγματα καὶ τὴν προσδοκία τῆς ἄνοιξης.

Τὰ παραμύθια καὶ τὰ αἰνίγματα ποὺ λέγονται στὶς συναναστροφὲς αὐτές, ἀποτελοῦν μεγάλο λαογραφικὸ ἐνδιαφέρον. Εἶναι παρμένα κι' αὐτά, ὅπως καὶ τὰ τραγούδια καὶ τὰ γνωμικά, ἀπὸ τὶς καθημερινὲς ἀσχολίες καὶ τὰ παρατηρήματα τοῦ λαοῦ μας ποὺ σχετίζονται μὲ τὸν καιρό, τὴ φυσικὴ ἀλλαγή, τὸ ἑκάστοτε νέο σκηνικὸ ποὺ στήνεται ἀπὸ τὸν πανδημιουργὸ μὲ τόση περισσὴ τέχνη. Στὰ παραμύθια καὶ τὰ αἰνίγματα ἀντικατοπτρίζεται τὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ σὰν σύνολο, ἀλλὰ καὶ τοῦ κάθε τοπικοῦ λαοῦ τῆς χώρας σὰν μονάδα τοῦ συνόλου.

Βρίσκουμε στὰ νησιά μας τοῦτο τὸ ὅμορφο παραμύθι τὸν Νοέμβριο. Εἶναι ἀλληγορικὸς μῦθος καὶ ἀφορᾶ τὸν Γλάρο, ἀφ' ἑνός, ποὺ πετᾶ μόνος καὶ ἔρημος πάνω ἀπὸ τὶς θάλασσες ἀφοῦ τὰ διαβατάρικα πουλιὰ τὸν ἐγκατάλειψαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀφορᾶ τὸν Βάτο, ποὺ μὲ τὸν Νοέμβριο γυμνώνεται καὶ λαβαίνει ἱερὴ μορφὴ γιὰ πολλὰ νησιά. Τὸ τρίτο πρόσωπο ποὺ ἀφορᾶ ὁ μῦθος, εἶναι ἡ Νυχτερίδα, τὸ θηλαστικό, ποὺ σκοτώνουν τὸν Νοέμβριο γιὰ νὰ καρπωθοῦν τὸ πολύτιμο «κοκκαλάκι» του ἀκαταμάχητο φίλτρο τοῦ ἔρωτα καὶ τῆς σαγήνης.

Συνεταιρίστηκαν λοιπὸν—ἀκοῦμε στὴ Σάμο καὶ τὴ Μύκονο ἰδίως—τρεῖς καλοὶ ἄρθρωποι. Ἦταν δυὸ ἄνδρες καὶ μία γυναῖκα καὶ ἀποφάσισαν νὰ κάνουν γενικὸ ἐμπόριο. Ὁ ἕνας συνεταῖρος λεγόταν Γλάρος, ὁ ἄλλος Βάτος καὶ ἡ γυναῖκα Νυχτερίδα. Ἔβαλαν ὡς κεφάλαια, ὁ μὲν Γλάρος χάλκινα ἀγγεῖα, ὁ δὲ Βάτος πολυτελὲς ὑποκάμισο.

Ἡ Νυχτερίδα κατέθεσε μεγάλον ἀριθμὸ χρημάτων τὰ ὁποῖα δανείστηκε ἀπὸ ἕνα τρομερὸ τοκογλύφο. Πῆραν λοιπὸν ἕνα καράβι καὶ ξεκίνησαν, ἀλλὰ στὸ δρόμο μεγάλη τρικυμία κατατσάκισε στοὺς βράχους τὸ καράβι. Τὰ κεφάλαια καταποντίσθηκαν τότε, ἀλλὰ σώθηκαν οἱ τρεῖς συνεταῖροι, οἱ ὁποῖοι καὶ μεταμορφώθηκαν στὴ σημερινὴ μορφή των. Ἔκτοτε, ὁ ταλαίπωρος Γλάρος περιπτταται στὶς θάλασσες καὶ τὶς λίμνες, περιμένοντας πότε θὰ στερέψουν τὰ νερὰ γιὰ νὰ εὕρῃ στὸ βυθὸ τὰ χάλκινα ἀγγεῖα του. Κάποτε χάνει τὴν ὑπομονή του καὶ τὸν βλέπουμε νὰ βυθίζεται στὰ νερά, ἐλπίζοντας κάποτε στὴν ἀνεύρεση τῶν ἀγγείων. Ὁ δύστυχος Βάτος πάλι, συλλαμβάνει μὲ τ' ἀγκάθια του τοὺς διαβάτες μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ βρῇ σ' αὐτοὺς τὸ ἀτίμητο ὑποκάμισο. Ὅσο γιὰ τὴν ἄτυχη Νυχτερίδα, αὐτὴ κρύβεται τὴν ἡμέρα καὶ ἐμφανίζεται μόνον τὴ νύχτα, τρέμοντας τὴν καταδίωξη τοῦ τοκογλύφου δανειστοῦ της...

Γιὰ τοὺς μύθους καὶ τὶς παραδόσεις τοῦ λαοῦ μας θὰ ἦταν σκόπιμο νὰ ποῦμε πολλά. Ὑπάρχει ὅμως πάντοτε μπροστά μας τὸ αἰώνιο ζήτημα τοῦ χώρου καὶ γι' αὐτὸ φεύγουμε ὄχι χωρὶς λύπη. Ἴσως σ' ἄλλη εὐκαιρία νὰ ἐπανέλθουμε... δριμύτεροι.

*

Χαρακτηριστικὸ σημεῖο τοῦ Νοέμβρη εἶναι τὸ τέλος τῆς σπορᾶς. Οἱ γεωργοί μας τελειώνουν τὰ ζευγαρίσματα γιὰ τὶς ὄψιμες σπορὲς πλέον καὶ ἑτοιμάζονται μὲ στωϊκὴ φιλοσοφία γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ χειμώνα.

Ἐν ὅσῳ ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπει οἱ ἀγρόται μας ξελακιάζουν καὶ φυτεύουν καινούργια δέντρα. Στὰ νησιὰ καὶ στὶς περιοχὲς ποὺ εὐδοκιμεῖ ἡ ἐλιά, ἀρχίζει τὸ ράβδισμα καὶ τὸ λιομάζεμα. Συναντᾶμε λοιπὸν στὶς περιοχὲς αὐτὲς τὸ γνωστὸ τραγοῦδι τῆς ἐλιᾶς, ποὺ εἶναι καὶ προτροπὴ τοῦ ἀγρότη:

«Βγάλι μι ἀπού τ' ἀγκάθ'
νὰ σί βγάλ' ἀπού τὰ πάθ'».

Στάθηκε κι' ἡ ἐκδήλωση αὐτὴ τοῦ λαοῦ μας ἀφορμὴ γιὰ φιλοσοφημένες παροιμίες. Στὴν Ἄμφισσα, τὴν Ἰτέα καὶ τὴ Μυτιλήνη πιὸ πολύ, ὁ λαός μας συνεπαίρανε:

«Μηδ' ἰλιὰ χουρὶς ξηράδ'
μηδ' ἄνθρωπους χουρὶς ψιγάδ'...»

Ἀπὸ τὰ πολὺ παληὰ χρόνια, ὁ λαός μας πίστευε ὅτι ὁ καταλληλότερος μήνας γιὰ τὸ φύτεμα τῶν ἀμπελιῶν εἶναι ὁ Νοέμβριος. Τοῦτο πιστεύεται καὶ σήμερα στὴν Κρήτη, τὰ νησιά, τὴ Ρούμελη καὶ τὴν Πελοπόννησο, ὅπου καὶ συναντᾶμε τὸ γνωμικό:

«Μὶ τοὺν Ἄγ' Ἀντριὰ ἰφύτιυι οὺ φρόνιμους ἀμπέλ'
κι ἀγάλια ἀγάλια γίνηκι' ἡ ἀγουρίδα μέλ'».

Γνωστὴ ἐκδήλωση τοῦ λαοῦ μας κατὰ τὸν Νοέμβριο εἶναι καὶ τὸ μάζωμα τοῦ Πετροκάβουρα στὰ ποτάμια καὶ στὰ ρέματα. Ἐδῶ ὁ λαός μας τὰ ἔβαλε μὲ τοὺς ὀκνηροὺς καὶ τοὺς ἄσωτους, τῶν ὁποίων ἡ εὐδαιμονία δὲν διαρκεῖ ἐπὶ πολύ. Τὰ ἔβαλε ἀκόμα καὶ μὲ τοὺς ἄρχοντες ποὺ κάνουν κατάχρηση τῆς ἐξουσίας των. Μὲ τὸ παρακάτω γνωμικό, ὁ λαὸς εἰδοποιεῖ τοὺς πρώτους ὅτι θὰ στερεύσουν οἱ πόροι των καὶ ὑπενθυμίζει στοὺς δευτέρους ὅτι θὰ χάσουν τὴν ἀρχή, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τὸν Πετροκάβουρα, ποὺ ἀμέριμνος ζῇ στὰ ποτάμια καὶ στὶς ρεματιὲς τὸν χειμῶνα:

«Ἀγάλια-ἀγάλια κάβουρα, νἄρθη τὸ κολακαῖρι
νὰ ξεραθοῦν οἱ ποταμοί, νὰ πιάσῃς ἄλλα μέρη».

Εἴμαστε περίεργοι ὅμως νὰ δοῦμε τί συμβαίνει στὰ χωριὰ τοῦ Παρνασσοῦ, ἐν ὅσῳ ὁ Νοέμβριος προχωρεῖ καὶ τὰ χιόνια, τὸ κρῦο καὶ ὁ ἄνεμος σαρώνουν τὰ πάντα ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα τοῦ χωρικοῦ. Τὴν περιέργεια αὐτὴ μᾶς τὴν λύνει ὁ τσοπάνος ποὺ συναντᾶμε σὲ κάποιο δίστρατο:

«Ἀλησμονιοῦνται κι' οἱ φιλιές, ξεχνιοῦνται κι' οἱ ἀγάπες,
συναπαντοῦνται καὶ μιλοῦν σὰν ξένοι, σὰν διαβάτες...»

*

Τὸ ἑορτολόγιο τοῦ Νοέμβρη περιλαμβάνει ἄφθονο λαογραφικὸ ὑλικό. Τοῦτο

τὸ παρατηροῦμε σὲ ὅλους τοὺς χειμωνιάτικους μῆνες, ἀφοῦ ἡ ἐκκλησία μας τιμᾷ τοὺς Ἁγίους της ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ Νοέμβριο μέχρι Μάρτιο.

Μεγάλο ἐνδιαφέρον ἀπὸ λαογραφικῆς σκοπιᾶς, παρουσιάζει ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ στὶς 11 τοῦ Νοέμβρη. Σὲ πολλὰ μέρη τῆς χώρας ὅταν χαθῇ κάτι παρακαλοῦν τὸν Ἅγιο Μηνᾶ νὰ τὸ «μηνύσῃ».

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ὁ Ἅγιος Μηνᾶς κατέχει μεγάλη θέση στὴ λαϊκὴ ψυχή, εἶναι ἡ Κρήτη. Ἄφθονα εἶναι τὰ θαύματα ποὺ ὁ Κρητικὸς λαὸς ἀποδίδει στὸν πολιοῦχο τοῦ Ἡρακλείου Ἅγιο, ὅπως ἄφθονοι ἐπίσης εἶναι καὶ οἱ θρῦλοι καὶ οἱ δοξασίες σχετικὰ μὲ τὸν Ἅγιο σ' ὅλη τὴν Κρήτη.

Πολλὲς γνῶμες φέρουν τὸν Ἅγιο Μηνᾶ ὡς γέννημα τῆς Κρήτης καὶ μάλιστα τοῦ Ἡρακλείου. Σ' αὐτὸ συντείνει πιὸ πολὺ τὸ μεγάλο θαῦμα τοῦ 1826 ποὺ ἀναφέρεται στοὺς ἀγῶνες τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ ἐναντίον τῶν Τούρκων. Ἐπικρατέστερη ὅμως εἶναι ἡ γνώμη πολλῶν συγγραφέων καὶ ἰδίως τοῦ καθηγητοῦ κ. Δασκαλάκη Ἀποστόλου, ὁ ὁποῖος ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἅγιος Μηνᾶς ἦτο Αἰγύπτιος καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ Ἑλ-ἀλὰ-Μέϊν ὅπου συνετρίβη ἡ γερμανικὴ φιλοδοξία χάρις εἰς τὸ θαῦμα τοῦ Ἁγίου. Ἀναφέρει ὁ κ. Δασκαλάκης ὅτι τὸ Ἑλ-ἀλὰ-Μέϊν εἶναι παραφθορὰ τοῦ ὀνόματος Μηνᾶς, καὶ ὅτι προσέφυγε στὴν Πατριαρχικὴ βιβλιοθήκη μετὰ τὴν μάχη, γιὰ περισσότερες πληροφορίες, ὅπου καὶ ἐβεβαιώθη γιὰ τοῦτο.

Τὸ μεγάλο θαῦμα τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ στὴν Ἀφρικανικὴ ἔρημο, ἀποδεικνύει γιὰ πολλοὺς ὅτι ὁ Ἅγιος ἤθελε ἐλεύθερη τὴν πατρίδα του—τὸ Ἑλ-ἀλὰ-Μέϊν καὶ τοῦτο τὸ ἐπέτυχε μὲ τὸ συγχρονισμένο θαῦμα του. Διηγοῦνται πολλοὶ Ἕλληνες καὶ Ἄγγλοι πολεμισταί, ὅτι εἶδαν τὸν Ἅγιο Μηνᾶ μὲ δύο καμήλους—ὅπως ἀκριβῶς εἶναι ζωγραφισμένος σὲ Μεσαιωνικὰ φυλαχτὰ—νὰ προπορεύεται τῆς μεγάλης μάχης ποὺ ἔκρινε τὴν τύχη τοῦ πολέμου. Τὸ γεγονὸς τοῦ ὅτι ἀκινητοποιήθηκαν τὴν ἴδια μέρα τοῦ ὁράματος τὰ μηχανοκίνητα τοῦ Ρόμελ, χάρις στὸ ἄδειασμα τοῦ πετρελαίου των ἀπὸ μυστηριώδεις ὀπές, πολὺ ὀρθῶς ἀποδίδεται στὸν Ἅγιο Μηνᾶ. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀναζωογόνησε τὴν πίστη τοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ ἐπέτυχε τὴν περίλαμπρη νίκη.

Γιὰ τὸν Κρητικὸ λαὸ—ἀνεξάρτητα τῆς καταγωγῆς του—ὁ Ἅγιος Μηνᾶς εἶναι θαυματουργὸς προστάτης ὁλοκλήρου τοῦ νησιοῦ. Τὸ χτίσιμο τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου ἔγινε θρυλικό, ἀφ' ἑνὸς γιατὶ διήρκεσε πολλὰ χρόνια—1861 μέχρι 1895—ἀφ' ἑτέρου γιατὶ κατὰ τὴν περίοδο τοῦ χτισίματος συνέβησαν γεγονότα μεγάλης σημασίας γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Κρήτης. Τὸ χτίσιμο καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ χρησιμοποιοῦν οἱ παληοὶ Κρητικοὶ ὡς χρονολογία, ἀντὶ νὰ μεταχειρισθοῦν τὰ ἔτη 1861-1895. Λένε λ.χ. ὁντὲν ἐθεμελιώθηκεν ὁ Ἅγιος Μηνᾶς ἢ «Ὁντὲν θρονιάστηκεν ὁ Ἅγιος Μηνᾶς» κ.τ.λ. Μεγάλο θαῦμα εἶναι τὸ ὅτι ἐπὶ τῶν φοβερῶν γερμανικῶν βομβαρδισμῶν, ὅλες οἱ βόμβες ἔπεσαν γύρω ἀπὸ τὸ Ναό, χωρὶς καμμία νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ἀντικειμενικοῦ της σκοποῦ. Τὸ παρακάτω δίστιχο τῆς Κρητικῆς λαϊκῆς μούσας, μᾶς δείχνει πόσο στερεὸ καὶ θαυματουργὸ συνάμα θεωρεῖται τὸ κτίριο τοῦ Ναοῦ:

«Ὡστὲ νὰ στέκουν τὰ βουνὰ κι' Ἄη Μηνᾶς στὴ χώρα,
Ὡστοτεσὰς θὰ σ' ἀγαπῶ κι' ἂς μὴ σὲ πάρω κι' ὅλα...».

*

Ἄλλη ἑορτὴ τοῦ μηνὸς ποὺ διανύομε, εἶναι τοῦ Ἁγ. Φιλίππου. Γνωστὴ εἶναι ἡ πενία του, ἀφοῦ ἦταν ἁπλὸς ψαρρᾶς ὅπως μαθαίνουμε ἀπὸ τὶς Ἅγιες Γραφές. Πιστεύει λοιπὸν γιὰ τὸν Ἅγιο ὁ λαός μας, ὅτι ἦταν καὶ γεωργὸς συνάμα κι' ὅτι:

«Οὐ φτουχὸς οὐ Φίλιππας στοὺ χουράφ' ἀπόκρηυι...».

Τὸ γνήσιο τῆς «ἀποκρηᾶς» τοῦ Φιλίππου δὲν δυνάμεθα νὰ βεβαιώσουμε. Κανεὶς δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ μᾶς πῇ ὅτι στὶς ἡμέρες τοῦ Ἁγίου Φιλίππου, ὑπῆρχε καὶ ἡ σημερινὴ ἀποκρηὰ γιὰ τὴν γέννηση τοῦ Κυρίου. Ἀνεξάρτητα ὅμως ἀπὸ αὐτό, ἡ γνώμη αὐτὴ τοῦ λαοῦ μας δείχνει ὅτι ἡ γιορτὴ τοῦ Ἁγίου Φιλίππου δὲν εἶναι γιὰ ἀργίες καὶ εὐωχίες, γιὰ τὸ γεγονὸς τοῦ ὅτι ἐποχὴ τῆς σπορᾶς καὶ τῶν γενικῶν ἀσχολιῶν τοῦ λαοῦ, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σπαταλᾶται ὁ λαὸς στὰ καρναβάλια καὶ τὶς παντὸς

εἴδους τελετές. Ἡ λαϊκὴ παράδοση μᾶς λέγει ὅτι ὁ Ἅγιος Φίλιππος ἦταν τόσο φτωχός, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ περιποιηθῇ κάποιον ξένο, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπεσκέφθη τὸ βράδι τῆς ἀποκρηᾶς. Ἦταν ὅμως πολὺ φιλόξενος ὁ Ἅγιος, γι' αὐτὸ ἔσφαξε τὸ ἕνα βώδι ποὺ χρησιμοποιοῦσε στὸ χωράφι γιὰ τὴ σπορά. Ἔτσι ἀπόκρεψαν μαζί. Τὸ πρωΐ, σὰν ἔφυγε ὁ ἐπισκέπτης, πῆρε τὸ ἕνα βώδι καὶ πῆγε στὸ χωράφι. Ἐκεῖ ἔφθασε σὲ λίγο καὶ τὸ βώδι ποῦ εἶχε σφαγῆ. Τὸ εἶχε ἐπαναφέρει στὴ ζωὴ ὁ ἐπισκέπτης, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Χριστό. Ἀκούστηκε τότε φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ποὺ ἔλεγε στὸν Ἅγιο:

«Δουριὰν ἔδωσες, δουριὰν ἔλαβις...»

Μὲ τὸ διάβα τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Φιλίππου, ἀρχίζουν στὴν ὕπαιθρο καὶ οἱ προτάσεις τῶν νέων στοὺς γονεῖς τῶν κοριτσιῶν γιὰ τ' ἀρραβωνιάσματα. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἀρραβώνας προϋποθέτει καὶ τὸ ἀπαραίτητο φιλί, ἀκοῦμε τὸ λαό μας νὰ λέγῃ τὸ σκωπτικό:

«Τ' Ἅη Φιλίππου διάβηκι, φρουντῆστι τὰ χειλούδια σας...»

Φθάνουμε στὶς 21 τοῦ μηνός, ποὺ ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου. Τὴ γιορτὴ αὐτὴ τὴ συναντᾶμε ὡς «Παναγιὰ Μεσοσπουργίτισσα» ὡς «Παναγιὰ Ἀποσπουργίτισσα» καὶ «Ἁγία τῶν Ἁγιῶν». Οἱ δύο πρῶτοι χαρακτηρισμοὶ ἀνάγονται στὴ σπορά, ἀνάλογα μὲ τὸ σημεῖο στὸ ὁποῖο βρίσκεται αὐτὴ στὶς 21 τοῦ μηνός, στὰ πεδινὰ καὶ στὰ ὀρεινὰ μέρη. Ὁ χαρακτηρισμὸς «Ἁγία τῶν Ἁγιῶν» φανερώνει τὴν τιμητικὴ θέση ποὺ δίνει ὁ λαός μας στὴ μητέρα τοῦ Χριστοῦ.

Σὲ πολλὰ νησιά, στὴν ὀρεινὴ Δωρίδα καὶ στὴν Κρήτη, πανηγυρίζουν αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἐκκλησίες τῆς Παναγίας χτισμένες σὲ σπήλαια. Ἔχουμε ἔτσι καὶ τὴν «Παναγιὰ Σπηλιώτισσα» γιὰ τὴν ὁποία ὑπάρχει καὶ τὸ σχετικὸ λαϊκὸ δίστιχο:

«Ὦ Παναγιὰ Σηλιώτισσα, ἔμπα καὶ σὺ στὴ μέση,
νὰ πάρω ἐκεῖνον π' ἀγαπῶ γιατ' ἄλλος δὲν μ' ἀρέσει».

Πατροπαράδοτο εἶναι τὸ ἔθιμο τοῦ βρασμοῦ ποικιλίας ὅλων τῶν δημητριακῶν κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτή. Βράζουνται μαζὶ σιτάρι, ἀραβόσιτος, φασόλια, ρεθύθια, κ.τ.λ. Τὸ...ἔδεσμα αὐτὸ τὸ ὀνομάζει ὁ λαός μας «μπούλια», ἤτοι φαγητὸ «ἀπ' ὅλα» τὰ ἀγαθὰ ποὺ σπέρνει.

Στὶς 25 τοῦ μηνός, γιορτάζεται ἡ μνήμη τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης. Πιστεύουν σὲ πολλὰ μέρη, ἀλλὰ πιὸ πολὺ στὴ Γορτυνία καὶ τὴν Παρνασσίδα, ὅτι ἡ βροχὴ τὴν ἡμέρα αὐτὴ εἶναι πολὺ ὠφέλιμη. Στὶς παρατηρούμενες ἀνομβρίες λοιπὸν καὶ κατὰ τὶς ὁποῖες βρέχει γύρω στὶς 25 τοῦ μηνός, πιστεύεται ὅτι ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη δανείζεται τὸ νερὸ ἀπὸ ἄλλον Ἅγιο. Τοῦτο, διότι κατὰ πολὺ παλαιὰ Συναξάρια, ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη συνήθιζε νὰ δανείζεται πάντοτε τὸ νερὸ ποὺ ἔδινε νὰ δροσιστοῦν οἱ ἐπισκέπτες της καὶ μὲ τὸ ὁποῖο ἐπότιζε τὶς γλάστρες της...

Τελειώνει ὁ Νοέμβριος—καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν τὸ φθινόπωρο—μὲ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου στὶς 30 τοῦ μηνός. Ἀπὸ τὴν λέξη «Ἄνδρέας» ὁ ἁπλοϊκὸς λαός μας κατασκεύασε τὸ «ἀνδρειωμένος». Ἀκοῦμε λοιπὸν στὴ Θεσσαλία καὶ τὴν Ἤπειρο τοῦτο τὸ γνωμικὸ γιὰ τὸν καιρό:

«Ἀπ' τ' Ἅγιου Ἀντριγιά, ἀντριγεὺ' τοὺ κρύου».

Ἀλλοῦ στὴ Θράκη, Μακεδονία καὶ Στερεὰ Ἑλλάδα:

«Ἀπ' τ' Ἅγιου Ἀντριγιὰ ἀρχίζ' ἡμέρα ν' ἀντριγεύ'».

—Ἰσχύει αὐτὸ γιὰ τὸ παληὸ ἡμερολόγιο πιὸ πολύ, ἀφοῦ μὲ τὰ μέσα τοῦ Δεκέμβρη ἀρχίζει νὰ γίνεται κάπως αἰσθητὸ τὸ μεγάλωμα τῆς ἡμέρας.

Γεγονὸς παραμένει γιὰ ὁλόκληρο τὸν ὑπαίθριο λαό μας, ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ «ἀντριεύ» ὁ χειμώνας. Στὰ νησιά, οἱ κοπέλλες ἀφοῦ προσκυνήσουν καὶ ἀνάψουν κεριὰ στὴν ἐκκλησιὰ γιὰ νὰ βοηθήσῃ ἡ χάρη τοῦ Ἁγίου νὰ πάρουν «ἀντρειωμένον» ἄντρα, παίρνουν μιὰ χούφτα σιτηρὰ καὶ τὰ σκορπίζουν στοὺς κήπους τῶν σπιτιῶν τους καὶ στὰ δίστρατα. Τὸ βράδυ ποὺ θὰ κοιμηθοῦν, βλέπουν τὸν τυχηρὸ ποὺ θάρθῃ νὰ θερίσουν τὸν ἄλλο χρόνο. Αὐτὸς θὰ εἶναι κι' ὁ «ἀντρειωμένος» ποὺ θὰ παντρευτοῦν...

(Προσεχῶς, ὁ **Δεκέμβριος**)

ΑΓΙΑΣΜΟΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΣΧΟΛΗΣ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ ΙΓ΄ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τὴν Τετάρτην, 6-11-57, καὶ ὥραν 11ην, εἰς τὸ Διδακτήριον τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, τὸ ὁποῖον εἶχε καταλλήλως διακοσμηθῆ, ἐγένετο Ἁγιασμός, ἱερουργοῦντος τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἐφημερίου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου κ. Γ. Δαμήλου, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τῆς ΙΓ΄ Ἐκπαιδευτικῆς περιόδου τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων.

Πρὸς τοὺς νέους δοκίμους Ὑπαστυνόμους ὡμίλησε, μετὰ τὸ πέρας τοῦ Ἁγιασμοῦ, ὁ Διευθυντὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν κ. Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης, διὰ τοῦ κάτωθ. περιληπτικοῦ, ἀλλὰ μεστοῦ ἐννοιῶν, λόγου, καταχειροκροτηθεὶς ἐνθουσιωδῶς :

«Νέοι δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι,

«Τὸ περιβάλλον τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς καὶ τὸ πνεῦμα ποὺ τὴν διέπει, » σᾶς εἶναι γνωστὰ ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευσί σας ὡς ἀστυφυλάκων καὶ ὡς ἀρχιφυλάκων.

«Τώρα ὅμως θὰ ἐκπαιδευθῆτε ὡς ἀξιωματικοὶ πλέον τῆς Ἀστυνομίας Πό» λεων, δηλαδὴ ὡς ἡγετικὰ στελέχη αὐτῆς.

«Καὶ πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ἡ ἐκπαίδευσίς σας δὲν θὰ εἶναι ἀρκετή, γιὰ νὰ » σᾶς κάνῃ τέλειους ἡγήτορες, ὅταν ἐκτείνεται μόνον στὸν τομέα τῶν γνώσεων καὶ » δὲν περιλαμβάνει τὸ σπουδαιότερον ὅλων, τὴν δημιουργία δηλαδὴ χαρακτῆρος τε» λείου, χαρακτῆρος ποὺ θὰ σᾶς δίνῃ τὸ δικαίωμα νὰ φέρετε τὸν τίτλο τοῦ κυρίου, » τοῦ τζέντλεμαν.

«Σ' αὐτὸ θὰ σᾶς βοηθήσῃ πολὺ ἡ πεῖρα ποὺ ἀποκτήσατε ἐκτελῶντας ἀστυ» νομικὴ ὑπηρεσία, ὡς ἀστυφύλακες καὶ ὡς ἀρχιφύλακες, γιατὶ ἀσφαλῶς θὰ σᾶς » ἔτυχαν πλεῖστες περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες θ' ἀντελήφθητε ὅτι ὄχι τόσον οἱ » γνώσεις τῶν νόμων, ὅσον ὁ τρόπος τῆς ἐφαρμογῆς των καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῶν » ἐκτελεστικῶν ὀργάνων, δηλαδὴ τῶν ἀστυνομικῶν, συντελεῖ στὴν ἐπιτυχία ἢ ἀπο» τυχία τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἀστυνομίας.

«Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ σᾶς παρακαλέσω, παράλληλα πρὸς τὴ μελέτη τῶν μα» θημάτων, νὰ καταβάλλετε προσπάθειες, ὥστε τυχὸν ὑπάρχοντα ἐλαττώματα στὴ » συμπεριφορὰ καὶ στὸ χαρακτῆρα σας ἐν γένει, νὰ καταπολεμηθοῦν μὲ τὴν αὐτοά» σκησι, γιὰ νὰ κατορθώσετε ἔτσι, ὅταν θὰ βγῆτε μὲ τὸ καλὸ ἀπὸ τὴ Σχολὴ αὐτή, » μὲ τὴ στολὴ τοῦ Ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀστυνομίας, νὰ εἶσθε τέλειοι καθ' ὅλα.

«Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, θὰ βοηθήσετε καὶ τὸν ἑαυτόν σας, γιατὶ θὰ ἐπιτύχετε » ἀσφαλῶς ταχεῖα ἄνοδο, ἀλλὰ καὶ τὴν κοινωνία, ἡ ὁποία στὸ πρόσωπό σας θὰ ἐμφα» νίζεται πολιτισμένη.

«Σᾶς συγχαίρω γιὰ τὴν ἐπιτυχία σας καὶ εὔχομαι νὰ περάσουμε τὴν περίοδον » τῆς ἐκπαιδεύσεώς σας, ὅσο τὸ δυνατὸν πλέον εὐχάριστα».

Βράδυ...

Ὑπὸ κ. **Ι. ΡΑΪΚΟΥ**, Ὑπαστυνόμου Β'

Ὢ τί γλυκειὰ βραδυὰ ποὺ εἶναι ἀπόψε. Οὔτε φύλλο δὲν κουνιέται. Μιὰ ἐλαφριὰ δροσιὰ εἶναι ἁπλωμένη γύρω μου. Ψηλὰ στὸν οὐράνιο θόλο, τὸ φεγγάρι ὁλόγιομο σὰν ἀσημένιος δίσκος, φαντάζει πάνω στὸ ἀνοικτὸ γκρὶ-μπλὲ βελοῦδο τοῦ Ἀττικοῦ οὐρανοῦ, ἀσημώνοντας τὸ δρόμο καὶ τὶ κορυφὲς τῶν δένδρων ποὺ φαίνονται λίγο πιὸ κάτω. Στὸ χρυσαφένιο αὐτὸ οὐράνιο στερέωμα, τ' ἀστέρια λάμπουν παράξενα καρφωμένα σὰν πολύτιμα πετράδια. Πίσω ἀπ' τὸ παράθυρό μου κυττάζω μὲ βλέμμα ἁπλανὲς τὸ ἄπειρο. Οἱ κορυφὲς τῶν δένδρων κλίνουν ἐλαφρὰ πρὸς τὰ κάτω, λὲς καὶ εἶναι εὐσεβεῖς ἄνθρωποι καὶ προσεύχονται κατανυκτικά. Ὅλα γύρω μου κοιμοῦνται ἥσυχα, κάτω ἀπ' τὴ μαγεμένη αὐτὴ ἀστροφεγγιά.

Ὢ τί μαγεία ! Τί γαλήνη ! Τούτη τὴν ὥρα ἡ ψυχὴ κάθε ἀνθρώπου δὲ μένει στὰ στήθη. Πετάει, φεύγει, ἀνεβαίνει ψηλὰ στὰ ὕψη. Εἶναι ἐλεύθερη, μακρυὰ ἀπὸ κάθε σκέψι καὶ φροντίδα, μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἐπίγειο δεσμό. Τούτη τὴ στιγμὴ νοιώθω μιὰ ξέχωρη συγκίνησι καὶ ψυχικὴ ἀγαλλίασι ἀφήνοντας τὶς σκέψεις μου ἐλεύθερες, μακρυὰ ἀπὸ κάθε ὑλικὴ μέριμνα καὶ ἰδιοτελῆ στοχασμό.

Τὸ φεγγάρι ὅλο καὶ προχωρεῖ-προχωρεῖ, χύνοντας ἄπλετο φῶς στὸ διάβα του στὰ κουρασμένα ἀπ' τὸν κάματο τῆς ἡμέρας ὄντα ζωντανά. Ὁλόκληρη ἡ φύσι ἀγάλλεται. Παντοῦ ἡσυχία, λὲς κι' ἕνα νεκρικὸ πέπλο ἔχει καλύψει τὰ πάντα.

Τέτοιες ὧρες, μόνος του κανεὶς σ' ἕνα τέτοιο θεϊκὸ μεγαλεῖο, νοιώθει νὰ τὸν πλημμυρίζουν παράξενα συναισθήματα. Στὴ μοναξιά του αὐτή, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ πετάξῃ ψηλά, ν' ἀνέβῃ σ' ἄλλους ἄγνωστους κόσμους, ἐκεῖ ποὺ ἡ κακία τοῦ κόσμου ἴσως ἀκόμη νὰ μὴν ἔστησε τὸ θρόνο της.

Τὴ νεκρικὴ τούτη σιγαλιὰ ἔρχεται νὰ ταράξῃ γιὰ λίγο ὁ ρυθμικὸς κτύπος τοῦ ρολογιοῦ, ποὺ ἔτσι ζητάει νὰ μὲ προειδοποιήσῃ ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ κοιμηθῶ.' Ασυναίσθητα μετρῶ τοὺς κτύπους του, μολονότι αἰσθάνθηκα κάποια στενοχώρια γιατὶ μὲ διέκοψε ἀπ' τὸ ταξίδι μου στὸ ἄπειρο.

Ἡ ὥρα εἶναι δώδεκα. Εἶναι μεσάνυχτα, κι' ὅμως τὰ βλέφαρά μου στέκονται ὀρθάνοιχτα. Προσπαθῶ γιὰ λίγο νὰ ξεχάσω τὸν ἐνοχλητικὸ ἐπισκέπτη, τὸ ρολόγι καὶ βυθίζομαι ξανὰ στοὺς τόσο γλυκεῖς ρεμβασμούς μου. Τούτη τὴ στιγμὴ θἄθελα νἄμουνα ζωγράφος γιὰ νὰ ζωγραφίσω τὴν ἐξαίσια τούτη νυχτιάτικη ὁμορφιὰ καὶ ποιητὴς νὰ γράψω χίλιων λογιῶν στίχους, ἐξυμνῶντας ὁλόκληρο τὸ μεγαλεῖο τῆς φύσεως καὶ ἐκφράζοντας κάθε συναισθηματική μου σκέψι.

Εἶμαι μόνος, κατάμονος, λὲς κι' εἶμαι κάποιος θλιβερὸς γκιώνης. Ἴσως νἄμαι κάτι τέτοιο. Τί τὰ θέλετε ὅμως. Τοῦτες τὶς ὧρες τὶς νοιώθω ἀπόλυτα δικές μου. Βρίσκω τὴν ἡσυχία ποὺ ἀναζητάει κάθε κουρασμένη καὶ πικραμένη ἀπ' τὶς κακοτυχιὲς τῆς ζωῆς ψυχή. Τώρα μπορῶ νὰ φιλοσοφήσω τὴ ζωή, νὰ δῶ τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες της, τὴν ἀγάπη καὶ τὸ μῖσος της, τὴν εὐτυχία καὶ τὴ δυστυχία της. Μακρυὰ ἀπὸ κάθε μικρόψυχη σκέψι μπορῶ νὰ δῶ κατάμουτρα τὸν ἀφάνταστο κανονισμὸ τῆς ζωῆς, τὴν ἄσπλαχνη κτηνωδία της, ποὺ ἀσυγκίνητη, τσαλαπατάει τὸν πιὸ ἀνίσχυρο καὶ μὲ τὸ δίκιο τοῦ ἰσχυροτέρου, χωρὶς ἠθικὴ αἰσθηματικότητα, γκρεμίζει κάθε ἐμπόδιο. Βλέπω ὅμως παράλληλα μὲ ξάστερο μυαλὸ καὶ τὴν καλὴ ὄψι τῆς ζωῆς, τὴν ζωὴ τὴν τίμια καὶ ἠθική, τὴν ἀνθρώπινη καὶ δίκαιη καὶ σκέπτομαι πὼς σ' αὐτὸ τὸν κόσμο τίποτε δὲν μένει στὸν ἄνθρωπο, σὰν ἡ κρύα πέτρα τοῦ τάφου τοῦ κλείσῃ γιὰ πάντα τὸ δρόμο τῆς πρόσκαιρης ζωῆς. Τιμές, δόξα, μεγαλεῖα, πλούτη κι' ὁμορφιές, ὅλα γίνονται «σκωλήκων βρῶμα καὶ δυσωδία». Μένει ὅμως ἡ καλωσύνη ποὺ δὲ σβύνει στὸν τάφο, ἀλλὰ παραμένει χρόνια μετά, γιὰ νὰ θυμίζῃ τὴν πραγματικὴ ἀξία τῆς ζωῆς.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ποὺ ὅλο καὶ πιότερο θεριεύουν, αἰσθάνομαι τὰ βλέφαρα

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

.....

.....

Τότε ἐπεμβαίνει ὁ Φρανσουᾶ ἀνοίγοντας ἕνα παληὸ χάρτη τῶν Παρισίων: «Κυττᾶξτε..». Καὶ τὸ χοντρό του δάκτυλο δείχνει ἕνα τρίγωνο στὰ 'Ανατολικὰ προάστεια. «'Εκεῖ. 'Ανήκει στὴν πόλη. Στὴν 'Υπηρεσία Δημοσίων Ἔργων. Ἂς κάνουμε διαβήματα. Κάτι θὰ πετύχουμε καὶ...».

—«Θὰ ἀσχοληθῶ ἐγὼ μ' αὐτὸ» ἐπεμβαίνει ὁ Νταριὲ «ἀλλὰ ἡ παράγκα δὲν φτάνει. Θὰ χρειαστοῦν...».

—«'Ακοῦστε τί θὰ χρειασθοῦν» τὸν διακόπτει ὁ Φρανσουᾶ «πρῶτα-πρῶτα μιὰ πινακίδα ποὺ νἄγραφε ποιὲς δουλειὲς προσφέρονται σὲ μᾶς, γιὰ νὰ δουλέψουμε ὅλοι. Χάνουμε συνεχῶς δουλειὲς καλές, γιατὶ δὲν τὶς ξέρουμε. Τρεῖς δουλειὲς πρότειναν στὸν Μωρὶς τὶς προάλλες, μὰ κανένας δὲν ἐπωφελήθηκεν ἀπ' αὐτές. Καὶ τὴν ἴδια ἐποχὴ ὁ Μπενίτο, ὁ 'Αλφρὲντ κι' ὁ Σαρλὸ εἶναι ἄνεργοι, ἐνῷ ὁ Λουσιὲν κάνει μιᾶς ὥρας διαδρομὴ γιὰ νὰ πάῃ στὴ δουλειά του...Μιὰ πινακὶς εἶναι ἀπαραίτητη. Κι' ἔπειτα ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τρία ἢ τέσσερα δωμάτια στὴν πόλη, γιὰ νὰ κοιμῶνται τὰ παιδιά. Εἶναι δυὸ ποὺ κοιμοῦνται σ' ἕνα κεφαλόσκαλο...».

—«Τρία θὲς νὰ πῇς» συμπληρώνει ὁ Κλώντ. «Καὶ νά, ἀπ' αὐτὴν τὴν 'βδομάδα ὁ μεγάλος Ζὰκ κοιμᾶται πάνω σ' ἕνα τραπέζι τοῦ μπάρ, γιατὶ ἡ μάννα του κοιμᾶται μ' ἕνα καινούργιο φίλο κι' αὐτὸ τὸν ἀηδιάζει...».

«..."Ενα κέντρο!!!..» ἐπαναλαμβάνει μηχανικὰ ὁ Νταριέ, σὰν νὰ μονολογῇ «ἕνα κέντρο καὶ μιὰ πινακίς...».

—«Εἶσαι πάρα πολὺ ὀργανωτικὸς» λέει ἀργὰ ὁ Φρανσουᾶ, ποὺ ποτέ του δὲν χαμογελᾷ «ἀλλὰ ἂν τὸ κέντρο αὐτὸ ποὺ προτείνεις εἶναι μακριὰ ἀπ' τὸ δρόμο τῶν παιδιῶν, τότε χάθηκάν ὅλα...».

μου νὰ ἀνοιγοκλείνουν ζητῶντας φαίνεται κι' αὐτὰ λίγη ἀνάπαυσι.'Αρχίζω νὰ νυστάζω. Τὸ ρολόγι κτυπάει μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Σηκώνομαι καὶ πηγαίνω πρὸς τὸ κρεββάτι μου. Εἶναι ὥρα νομίζω κι' ἐγὼ νὰ ξεκουράσω λίγο τὸ φορτίο μου, τὸν ἑαυτό μου καὶ σᾶς νὰ ἀπαλλάξω ἀπὸ τούτη τὴν ἄχαρη ρωμαντικότητά μου...

Πιστεύω πὼς καὶ σεῖς κάποτε βρεθήκατε στὴν ἴδια μὲ μένα ἀπόψε θέσι. Θὲς λίγο τὸ φεγγάρι, λίγο ἡ φύσι, λίγο κάποιες περασμένες χαρὲς, μ' ἔσπρωξαν νὰ σύρω τούτες τὶς γραμμές, γιὰ τὶς ὁποῖες δὲν ζητῶ λογοτεχνικὲς δάφνες. Κάποτε-κάποτε ὅλοι μας ἄθελά μας γινόμαστε καὶ ποιηταὶ καὶ λογοτέχναι, φθάνει νὰ ὑπάρξῃ κάποια αἰτία μὲ ἐνδιαφέρον θέμα. 'Αφήνοντας τούτη τὴ μικρὴ φιλολογικὴ παρλάτα, ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ σᾶς ἀφήσῃ ἥσυχους, σᾶς λέγω καληνύχτα κι' ὄνειρα γλυκά, ἂν διαβάζοντάς με αἰσθανθήκατε τὴν ἀνάγκη νὰ...κοιμηθῆτε.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

«...'Εκτὸς αὐτοῦ, συνεχίζει ὁ Κλώντ μὲ σιγανὴ φωνή, ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν εἶναι τὸ πᾶν νὰ δώσῃς στέγη καὶ ροῦχα στοὺς ἀνθρώπους. Χρειάζεται κάτι ἀκόμα-πῶς νὰ τὸ πῶ;;.. Χρειάζεται νὰ αἰσθάνωνται ζεστασιὰ ὅλοι μαζί, νᾶναι εὐχαριστημένοι ὅταν εἶναι μαζί... Νὰ ἀδιαφοροῦν γιὰ τοὺς πειρασμοὺς τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἀγαποῦν, καὶ νὰ ποθοῦν τὸ κέντρο τους καὶ τὴ συντροφιὰ τῶν ἄλλων παιδιῶν. "Οταν αὐτὸ γίνῃ ὅλα τὰ ἄλλα θἄρθουν μόνα τους...».

«...'Ορῖστε» σκέπτεται ὁ Νταριὲ «ὁ Φρανσουᾶ εἶναι ἡ πίστις καὶ ὁ Κλὼντ ἡ ἐλπίδα...Αὐτὰ τὰ δυὸ ἔχουν ἀνάγκη τὰ παιδιὰ κι' ὄχι ἁπλῶς τὴν ὠργανωμένη φιλανθρωπία, ὅπως πίστευα ἐγώ. Εἶχα ἄδικο...» Κι' ὕστερα συνεχίζει δυνατά:

—«"Εχετε δίκηο. Συμφωνῶ. 'Αλλὰ ἀπόψε...».

—«Μὴν βιάζεσαι» λέει ἤσυχα ὁ Φρανσουᾶ, γεμίζοντας μὲ καπνό, μιὰ τεράστια πίπα. «Θὰ ἔρθουν καὶ τὰ ἄλλα τὰ παιδιά. Μὰ νά! κατὰ φωνήν...Καλῶς τους. Κοπιᾶστε. Γειά σου Σαρλό...Γειά σου μεγάλε Ζάκ...Μπράβο Λουσιὲν ποὺ ἦρθες...».

'Απέναντι ὄρθια στὴν πόρτα τὰ 3 παιδιά...Τρεῖς διαφορετικοὶ τύποι καὶ φυσιογνωμίες. 'Ο Σαρλό...Στενοὶ κρόταφοι, δύο σάπια δόντια ἐμπρός... 'Ο Ζὰκ...'Ακαθορίστου ἡλικίας...Μὲ τὸ κοκκαλιάρικα δάκτυλα, καὶ ὠχρὸ πρόσωπο, ποὺ κατατρώει σταθερὰ ἡ φυματίωσις...'Ο Λουσιέν...λευκὸ μεταξωτὸ μαντῆλι στὸ λαιμό, ξανθειὲς μποῦκλες, ποὺ τὶς κατσαρώνει μὲ ζαχαρόνερο.

"Εχουν κι' οἱ τρεῖς τὰ χέρια στὶς τσέπες...

—«Γειά σας!..Οἱ ἄλλοι δὲν εἶναι ἐδῶ!..» Γυρνοῦν τὰ βλέμματα τριγύρω καὶ ἑτοιμάζονται νὰ ξαναφύγουν. 'Ο Νταριὲ νευριάζει, μὰ ὁ Κλὼντ τραβᾷ ἕνα φάκελλο ἀπὸ τὴν τσέπη του.

—«Κοπιᾶστε νὰ δῆτε παιδιά...Πλησιάζει. 'Ελᾶτε λοιπὸν ἀπὸ ἐδῶ...».

Βγάζει καὶ τοὺς μοιράζει ταυτότητες ποὺ ἔχουν τὸν τίτλο τῶν Φιλικῶν 'Ομάδων. Παίρνουν τὰ παιδιὰ τὶς ταυτότητες κι' ἀρχίζουν τὶς κουβέντες καὶ τὶς ἐρωτήσεις...

—«"Εχεις ταυτότητες γιὰ ὅλους;..».

—«'Εγὼ δὲν ἔχω φωτογραφία. Τὴν τελευταῖα τὴν ἔδωσα χτές...».

—«Πρέπει νὰ γράψω τὸ ὄνομά μου μὲ καλλιγραφικὰ γράμματα; Πειράζει ἂν τὰ γράψω μὲ στυλὸ διαρκείας;...».

—«'Ο Γενικὸς Γραμματεύς...Τί εἶναι αὐτὸς ὁ Γενικὸς Γραμματεύς;».

—«Παιδιὰ ἡσυχία...»φωνάζει ὁ Κλώντ. «Κυττᾶχτε ἐδῶ—θὰ σᾶς παρουσιάσω τὸ γενικὸ γραμματέα τῆς νέας ὁμάδος μας. Σκέφθηκα λοιπὸν ὅτι αὐτὸς μπορεῖ νᾶναι ὁ Σαρλό. Αὐτὸς θὰ μπῇ γενικὸς γραμματεύς...».

«...Μὰ...καλὰ...ἐγώ;.. ἐγὼ γραμματεύς;..» ρωτᾷ ὁ Σαρλὸ κατακοκκινίζοντας.

'Ο Σαρλὸ γενικὸς Γραμματεύς; Μπράβο!!!» ψιθυρίζουν ἀπορημένα τὰ παιδιά.

'Εν τῷ μεταξὺ ἔχουν μπῇ στὸ μπὰρ ὁ 'Αλφρέντ, ὁ Μπενίτος κι' ἕνας τρίτος φίλος τους, καὶ κυττάζουν παραξενεμένοι τὸν Σαρλό...

«...'Ο Σαρλὸ ὁ τεμπέλης...» συλλογίζονται «ὁ χυδαῖος, ὁ κλέφτης, γενικὸς γραμματεύς;...».

«...Σύμφωνοι» λένε στὸ τέλος τὰ παιδιά...

Μέσα στὴ φασαρία ξυπνᾷ ὁ μικρὸς Μανουέλ, ρωτᾷ τὴν ὥρα καὶ τί συμβαίνει, κι' ὅταν μαθαίνει τὰ νέα φωνάζει; «Ζήτωωωω!!!».

—«Θὰ ψάξω νὰ βρῶ τὸν ἀδελφό μου γιὰ τὶς ταυτότητες» προτείνει ὁ Ντεντὲ «ἔχει ὡραῖο γραφικὸ χαρακτῆρα ὁ ἀδελφός μου...».

—«Δὲν...δὲν...δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη», τραυλίζει ὁ Σαρλό. «Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φέρῃς τὸν ἀδελφό σου...Μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ γράψω τὶς ταυτότητες...Γράφω κι' ἐγὼ ὡραῖα. Θὰ τὸ δῆτε».

—«Λοιπόν, παιδιὰ» λέει τότε ὁ Φρανσουᾶ, ξανανάβοντας τὴν πίπα του γιὰ

ἑβδομὴ φορὰ «νὰ μὴν φύγῃ κανένας. Ἔχουμε ν' ἀποφασίσουμε πολὺ σπουδαῖα πράγματα ἀπόψε...Κι' ὅσοι ἀπθυσιάζουν, κακὸ τοῦ κεφαλιοῦ τους...».

«...Ὄχι...ὄχι...» τοῦ σφυρίζει ὁ Νταριὲ στ' αὐτί... «Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε ἂν ὁ Κάϊδ δὲν εἶναι ἐδῶ...».

«Μά, ἐπίτηδες δὲν ἦρθε ἀπόψε...» ξαναλέει ὁ Φρανσουᾶ.

«Τὸ ξέρω ἀπαντᾷ» ὁ Νταριέ. «Μὰ πρέπει νὰ τὸν βροῦμε καὶ νὰ τὸν φέρουμε ἐδῶ. Ἀλλοιῶς χτίζουμε στὴν ἄμμο. Θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ. Ἐσεῖς, ἐν τῷ μεταξύ, ὑπογράψτε τὶς ταυτότητες, μιλῆστε γιὰ τὸ βαγόνι, γιὰ τὸ γήπεδο... Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι θὰ τὸν φέρω ἐδῶ!...».

Καὶ νὰ ὁ Νταριὲ καὶ πάλι μόνος στὸν ἔρημο αὐτὸ δρόμο... Μόνος; Μὰ ὄχι... Ἔχει τὴν ἐντύπωση ὅτι τώρα κάποιος τὸν συνοδεύει. Ἴσως ἕνα θάρρος ἢ μιὰ ἀποφασιστικότης...

Μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες καὶ μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο στὰ χείλη βαδίζει σταθερά, δίχως φόβους καὶ ὄνειρα. Τίποτε, αὐτὴ τὴ φορά, δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σταματήσῃ. «Ἢ ἀπόψε. Ἢ ποτέ!» Λέει ξανά. Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ εἶχε πῆ μέσα στὸ μπὰρ μὲ κάποια ἀπελπισία, μὰ τώρα, τὰ προφέρει μὲ βεβαιότητα. «Ἢ ἀπόψε. Ἢ ποτέ!».

Ξέρει τοὺς μικροὺς ἐτούτους δρομίσκους. Μπορεῖ σχεδὸν μὲ τὴ μυρουδιὰ νὰ βρῇ τὴν ἀθλία κατοικία τῶν γονέων τοῦ Μάρκ, ποὺ ἦταν κτισμένη ἐπάνω σ' ἕρα περίβολο μιᾶς ἀποθήκης σκουπιδιῶν. Τὸ παιδὶ τοῦ εἶχε πῆ κάποτε: «Ἐκεῖ ρίχνουν τὰ σκουπίδια, κι' ἐγὼ τοὺς βοηθῶ».

Ὁ Νταριὲ ἀκούει, ἀπὸ μακρυά, τὴν βραχνὴ φωνὴ τῆς κυρίας Φορζώ...Βλαστημάει ἕνα παιδὶ ἢ κάποιο ζῷο. Μά, μόλις διακρίνει τὸν δικηγόρο ἀλλάζει τόνο...Παίρνει τὴν «καθὼς πρέπει» φωνή της:

—«Ὁ υἱὸς εἴπατε;..Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐδῶ...Μά, φαίνεται, δὲν ἐτελείωσε ἀκόμη τὰ καθήκοντά του...»

—«Καὶ πῶῦ ἐργάζεται;..».

—«Δὲν ξέρω ποῦ ἀκριβῶς...».

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούγεται τὸ ροχαλητὸ ἑνὸς μεθυσμένου στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ μοναδικοῦ δωματίου...

—«Ὁ σύζυγός μου εἶναι ἀκόμα λίγο...ἀσθενής...» λέει κοφτά.

—«Χαίρετε, κυρία Φορζώ...» ἀπαντᾷ ὁ δικηγόρος.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μοναδικὸ δῶρο ποὺ μπορεῖ νὰ τῆς κάνῃ ἀπόψε: τὸ ὄνομά της. Σ' αὐτὴν τὴν ταπεινωμένη γυναῖκα, ποὺ δὲν ἔχει ἡλικία, καὶ ποὺ τὸ γαλανὸ βλέμμα της διατηρεῖ μιὰ παληὰ περηφάνεια, αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερο δῶρο: «Χαίρετε κυρία Φορζώ...

Καὶ ὁ Νταριὲ συνεχίζει τὸν δρόμο του...Στρίβει σ' ἕνα δρόμο, ἔπειτα σ' ἄλλον, ἐνῷ ἡ μυρωδιὰ τῶν σκουπιδιῶν γίνεται πιὸ ἀσθενική. Νὰ τὸ σπίτι ποὺ μένει ὁ Μενλερέν, ὁ Κάϊδ δηλαδή.

«Ὄχι. Δὲν εἶναι ἐδῶ...» τοῦ ἀπαντοῦν...«Δὲν θὰ γυρίσῃ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα...Μονάχα τότε ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του, ποὺ κοιμᾶται τώρα, θὰ φύγῃ γιὰ νὰ δουλέψῃ στὴν ἀγορά, καὶ θὰ μπορέσῃ νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὸ κρεββάτι...».

Ὁ Νταριὲ ξαναφεύγει. Ὄρθιο μπροστὰ στὴν μισοσπασμένη πόρτα ἕνα μικρὸ παιδὶ τοῦ λέει: «Ξέρεις; Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ τώρα ὁ Μεγάλος Ἀρχηγός. Ἡ μαμὰ βγῆκε, καὶ ὁ Μεμὲ εἶναι στὸ κρεββάτι...».

Λίγο πιὸ κάτω ὁ δικηγόρος, πάει νὰ ξεχωρίσῃ δυὸ παιδιὰ ποὺ χτυπιοῦνται.

«...Γιατί, κύριε, μᾶς ξεχωρίσατε; παίζαμε τὸ διαζύγιο...».

Ὁ Νταριὲ συνεχίζει τὸ δρόμο του...Ἐρευνᾷ ὅλα τὰ μέρη... Ἀπὸ μπὰρ σὲ ταβέρνα...ἀπὸ τὸν Μαμὶλ στὸν Πιερό:

«...Εἴδατε τὸν Κάϊδ;...ξέρετε ποῦ εἶναι ὁ Μάρκ;...» Μά, κανεὶς δὲν ξέρει...

Διασχίζει σιωπηλὲς ὁμάδες Βορειο—Ἀφρικανῶν, ποὺ μοιάζουν ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ὅπως αὐτὰ τὰ σπίτια... (Συνεχίζεται)

Μὲ τὴ Σχολὴ Ἀρχιφυλάκων στοὺς Δελφούς

Ὑπὸ κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**, Ἀρχιφύλακος

Τὰ ξημερώματα τοῦ Σαββάτου τῆς 26ης Ὀκτωβρίου, ἀνήμερα τῆς γιορτῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, δυὸ πολυτελέστατα τουριστικὰ λεωφορεῖα ξεκίνησαν ἀπ' τὴν Σχολὴ μεταφέροντας τοὺς δοκίμους ἀρχιφύλακας στοὺς Δελφούς.

Ὁ καιρὸς ἦταν συννεφιασμένος κι' αὐτὸ ἔκανε πιὸ μαγευτικὴ τὴ διαδρομή, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας ἐπεκράτησε πλούσιο κέφι καὶ χαρά.

Ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ὄμορφες ἐκπαιδευτικὲς ἐκδρομὲς τῆς Σχολῆς, ποὺ ἄφησε ἀξέχαστες ἀναμνήσεις καὶ χάρισε ζωντανὲς συγκινήσεις στοὺς ἐκδρομεῖς.

Μὲ τὴν συνηθισμένη ἀκρίβεια, τάξη καὶ ἐπιμέλεια εἶχαν ὅλα τακτοποιηθῆ ἀπὸ πρίν, ὥστε ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκδρομῆς, νἆναι ἀπόλυτα ἐξασφαλισμένη.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ θαυμάσια τοπεῖα καὶ τὴν ὁμορφιὰ τῆς φύσεως, ἕνα δεματάκι μὲ χίλιες δυὸ λιχουδιές, ποὺ εἶχε διανεμηθῆ σὲ κάθε ἐκδρομέα, συμπλήρωσε τὰ... κενὰ τοῦ...στομάχου, ἐνῷ τὰ τραγούδια καὶ τὰ ἀνέκδοτα, ποὺ ἀκούγονταν ἀπὸ τὰ μικρόφωνα τῶν λεωφορείων, ἔφτειαχναν ἕνα χαριτωμένο καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα, ποὺ σκόρπισε τὸν γενικὸ ἐνθουσιασμό.

Κι' ὕστερα ἀπ' τὸ τερπνὸν ἦρθε καὶ τὸ ὠφέλιμον...ἐκεῖ στὰ ἐρείπεια τῶν Δελφῶν, ὅπου οἱ δόκιμοι ἀρχιφύλακες ξανάζησαν χίλιους δυὸ θρύλους καὶ ἄλλες τόσες ἱστορικὲς σελίδες τῆς πατρίδας μας.

Ἕνα λουτρὸ πνευματικὸ ἦταν αὐτὴ ἡ ἐκδρομή, ἀλλὰ καὶ μαζὶ μιὰ εὐκαιρία νὰ πλουτίσουν οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς Ἀρχιφυλάκων τὴ γνώσεις τους καὶ νὰ μάθουν ἕνα σωρὸ χρήσιμα, ἄγνωστα πράγματα ἀπ' τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ ζωὴ καὶ τὴν Μυθολογία.

Κι' ὕστερα πιὸ κάτω, στὸ Χάνι τῆς Γραβιᾶς, μιὰ ἀλησμόνητη ἱστορικὴ σελίδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἔκανε πολλὰ μάτια νὰ δακρύσουν καὶ πολλὲς καρδιὲς νὰ χτυπήσουν στὸ ρυθμὸ τῆς Μεγάλης Ἐθνικῆς Ἰδέας.

Κι' ὅταν ἀργὰ τὸ βράδυ, ἐπέστρεψαν οἱ ἐκδρομεῖς στὴ Σχολὴ εἶχε καθένας πάρει μαζί του καὶ κάτι ἀπὸ τὴν ὄμορφη αὐτὴ ἐκδρομή...Εἶχε καλύτερα γνωρίσει τὸν συνάδελφό του, εἶχε σφυρηλατήσει πιότερο τοὺς δεσμούς του μὲ τὴ Σχολή, εἶχε ξεκουράσει τὸ πνεῦμα του, εἶχε πλουτίσει τὶς γνώσεις του, κι' εἶχε μαζὶ ζήσει στιγμὲς ὑπέροχες ἀληθινῆς εὐτυχίας.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρῃτήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ 'Αστυνόμος Α' κ. Κελένης Μιχαὴλ καὶ οἱ 'Αστυφύλακες: Λεῦκος Κωνσταντῖνος, Φωτόπουλος Παναγιώτης, Χρυσανθόπουλος 'Αθανάσιος καὶ Λιώσης Θεμιστοκλῆς.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας ὁ 'Υπαρχιφύλαξ Ζώης 'Απόστολος.

***

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

—Τὴν 31-11-1957 ἐξῆλθον τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς κατόπιν ἐτησίας εὐδοκίμου φοιτήσεως 40 'Υπαστυνόμοι τῆς ΙΒ' ἐκπαιδευτικῆς περιόδου.

'Η τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας των (τῆς ὁποίας περιγραφὴ δημοσιεύεται εἰς ἄλλην στήλην τοῦ περιοδικοῦ) ἐσημείωσε ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Οἱ ἐξελθόντες εἶναι οἱ κάτωθι, οἵτινες ἐτοποθετήθησαν ὡς ἀκολούθως:

Α'. 'Αστυνομικὴ Διεύθυνσις 'Αθηνῶν:

'Αλεξόπουλος Φώτιος, Θεοδώρου Χρῆστος, Καστάνης Νικόλαος, Καφίρης 'Απόστολος, Κεχρῆς 'Ηλίας, Κοντογιάννης Κωνσταντῖνος, Κυριακόπουος 'Ιωάννης, Κωστόπουλος Κωνσταντῖνος, Μακρυνιώτης Παναγιώτης, Μαργαρώνης Κωνσταντῖνος, Μαρνέρης Πέτρος, Μάτσικας 'Ιωάννης, Μπουκουβάλας Δημήτριος, Νοτάκης Κωνσταντῖνος, Ξενάκης Δημήτριος, Παπαθεοδώρου 'Αθανάσιος, Πάτσιος Χριστόφορος, Πιέρρος 'Ιωάννης, Ραφτόπουλος Παναγιώτης, Ροβίθης 'Ελευθέριος, Σακκέτος Γεώργιος, Στριχᾶς Χρῆστος, Φρύδας Κωνσταντῖνος καὶ Χατζᾶκος Δημήτριος.

Β'. 'Αστυνομικὴ Διεύθυνσις Πειραιῶς:

'Αγγελόπουλος Σωτήριος, Γιαννούλης 'Ιωάννης, Δαλιεράκης Γεώργιος, Δέρκας Παναγιώτης, Δερουκάκης 'Αλέξανδρος, Μπακῆς Παναγιώτης, Παπαδημητρίου Νικόλαος, Φραϊδάκης Νικόλαος καὶ Χαρλαύτης Θεόδωρος.

Γ' 'Αστυνομικὴ Διεύθυνσις Πατρῶν:

Γεωργίου 'Ιωάννης, Καρβουνάκης Μιχαήλ, Παπακυμπουρόπουλος Γεώργιος, Ρῖζος Δημήτριος καὶ Σαμπάνης Γεώργιος.

Δ'. 'Αστυνομικὴ Διεύθυνσις Κερκύρας:

'Ανδριώτης Χρῆστος καὶ Ράγκος 'Αλκιβιάδης.

***

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

'Ελάβομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ κ. Δημητρίου Σκουζέ, ἣν καὶ εὐχαρίστως δημοσιεύομεν:

Πρὸς τὴν 'Αξιότιμον
Σύνταξιν τῶν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν»
'Ενταῦθα

Κύριε Διευθυντά,

Ἔλαβον ἐγκαίρως τὰ ἀντίτυπα τοῦ 106 τεύχους τοῦ περιοδικοῦ σας καὶ ἐδιάβασα μετὰ ἰδιαιτέρας χαρᾶς, ὁμολογῶ δὲ καί τινος ἱκανοποιήσεως τὰς ἐπὶ τοῦ τελευταίου βιβλίου μου «Νοσταλγίες» κρίσεις τοῦ συντάκτου σας κ. Σ.Π.

Διὰ τῆς παρούσης ἐπιθυμῶ νὰ τοῦ ἐκφράσητε τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μου διὰ τὴν τόσον ἐπιτυχῆ ἀντίληψιν τῆς συναισθηματικότητος, ποὺ διέπει τὰς σκέψεις

μου, διὰ τὴν παληὰ καλὴ ἐποχή, τὴν ὁποίαν ὅσοι τὴν ἔζησαν, ἀσφαλῶς θὰ τὴν νοσταλγοῦν.

Δεχθῆτε ἐπὶ τούτοις τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀπείρου ἐκτιμήσεώς μου.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΚΟΥΖΕΣ

***

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΕΙΣ ΣΧΟΛΗΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ

Τὴν 26ην Ὀκτωβρίου 1957 ἐγένετο εἰς τὴν Σχολὴν Ἐθνικῆς Ἀμύνης εἰδικὴ διάλεξις περὶ «ἀποστολῆς καὶ ὀργανώσεως τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων» ὑπὸ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Κάθε Τετάρτη, στὶς 7.30' μ.μ., ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν Ἐνόπλων Δυνάμεων τὰ προγράμματα τῆς Ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, συγκεντρώνουν τὴν γενικὴν προτίμησι καὶ τὸ θαυμασμὸ τοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖο ἐνθουσιωδῶς ἐκφράζεται γι' αὐτά.

Ἐν τῷ μεταξὺ συνεχίζονται οἱ μεγάλες ραδιοφωνικὲς ἐπιτυχίες τῆς Ἀστυνομικῆς Ἐκπομπῆς.

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 23/10/57, ἦταν ἀφιερωμένο στὸ καθαρῶς κοινωνικὸ καὶ ἐκπολιτιστικὸ ἔργο τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, μὲ χαρακτηριστικὰ σκίτσα ἀπὸ τὴν 35χρονη δράση του. Στὸ πρόγραμμα αὐτό, ποὺ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ κινηματογραφικὴ μουσική, ἔλαβαν μέρος τὸ γνωστὸ ντουέττο Νικηφόρου—Νάκου, ἡ Γιώτα Λίδια, ὁ Ζάχος, ἡ ὀρχήστρα Τσιλίφη, καὶ μετεδόθησαν τραγούδια κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀκροατῶν.

***

—Μιὰν ἀκόμα μεγάλη ραδιοφωνικὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας ἀπετέλεσε τὸ ἐκλεκτὸ πρόγραμμα τῆς 30/10/57, ποὺ ἦταν ἀφιερωμένο στὴν 28η Ὀκτωβρίου τοῦ 1940, σὲ κείμενο καὶ ἐπιμέλεια Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου. Τὸ πανηγυρικὸ αὐτὸ πρόγραμμα προκάλεσεν αἴσθησι καὶ σκόρπισεν ἀξέχαστες συγκινήσεις χάρις στὶς ὄμορφες, καλογραμμένες σκηνὲς τοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτου, σὲ ἄψογο λογοτεχνικὸ στὺλ καὶ πλοῦτο εἰκόνων ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ ζωὴ τῆς Ἑλλάδος. Τὸ κείμενο συνωδευόταν ἀπὸ βελούδινη μουσικὴ ὑπόκρουση. Ἐχρησιμοποιήθησαν συνολικὰ 14 δίσκοι κλασσικῆς μουσικῆς καὶ 9 ἠχητικά. Τὰ σχόλια τῶν ἀκροατῶν γιὰ τὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ ὑπῆρξαν ἐνθουσιώδη, πλεῖστοι δὲ ὅσοι ἐζήτησαν τὴν ἐπανάληψή της.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, μοντάζ, ραδιοσκηνοθεσία, μαγνητοφωνήσεις καὶ τεχνικὴ φροντίδα: Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Συμμετέχει πάντα ὁ Γιῶργος Ντούμας. Δίσκοι ἐκ τοῦ κατ/τος Γ. Ὀρφανίδη, εὐγενῶς προσφερομένου. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Ἐμμανουὴλ Λουκάκην καὶ Ἀστυκτηνίατρον κ. Ἰωάννην Δημοτάκην, τὰς ἐπιστολάς σας ἐλάβομεν καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

Ἀστυφύλακα κ. Γεώργιον Γεωργακόπουλον: Τὸ «Ἡ Σημαία μας», μαρτυρεῖ προσπάθειαν νὰ δημιουργήσετε λογοτεχνικὸ στὺλ πρωτότυπον. Πρὸς τοῦτο ὅμως χρειάζεται μεγάλη ἄσκησις, ὥστε νὰ παρουσιασθῇ τέτοιο ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ κριθῇ κατάλληλο πρὸς δημοσίευσιν.

Ἀστυφύλακα κ. Π. Μπουρίκαν. Τὸ «ὁ Σταυρὸς» πολὺ καλό, ἐλλείψει χώρου ὅμως δὲν ἐδημοσιεύθη κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Ὁ Βασιλικὸς λόγος τῆς Θεσσαλονίκης, Ὑπὸ κ. Σ. Πηλοῦ Ἀρχιφύλακος 5223

Διάγγελμα τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλῆ, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ 28ης Ὀκτωβρίου 5229

Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν (Δημ. Ἀσφαλείας) κ. Νικ. Ἀθανασίου, πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 5230

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁρκωμοσία Ὑπαστυνόμων τῆς ΙΒ' Ἐκπαιδευτικῆς Περιόδου, ὑπὸ κ. Σ. Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος 5231

ΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Διεθνῆ Συνέδρια Νομικῶν—Τὰ ἐν Λονδίνῳ δύο Συνέδρια «Ἐπαγγελματιῶν Νομικῶν» καὶ «Συγκριτικοῦ Δικαίου», ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου, τ. Ἐφέτου καὶ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου κ. Χρίστου Π. Γιώτη (συνέχεια) 5239

Ἡ Διεθνὴς Ἕνωσις καὶ ἡ Διεθνὴς Ἑταιρεία τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ν. Κίννα 5242

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Ἡ ἔντασις τῆς ἀντιθρησκευτικῆς ἐκστρατείας εἰς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ., ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ», τεῦχος 16ον, Ἰούνιος 1957.. 5245

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Κύπρος, τὸ Ἑλληνικὸ νησί, ὑπὸ Θ. Χαρλαύτη, Ὑπαστυνόμου Β'..... 5250

ΠΕΝΘΗ

Δημήτριος Βλαστάρης 5251

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τὸ ἄλλοθι 5254

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Στὴ 12η Σελίδα, τῆς Νίνας Γεωργίου (συνέχεια καὶ τέλος)..... 5255

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ κ. Χ. Σταμάτη, Ἀρχιφύλακος 5258

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Ἁγιασμὸς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων Σχολῆς Ὑπαστυνόμων ΙΓ' Ἐκπαιδευτικῆς Περιόδου 5263

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Βράδυ..., ὑπὸ κ. Ι. Ράϊκου, Ὑπαστυνόμου Β'..... 5264

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 5265

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Μὲ τὴ Σχολὴ Ἀρχιφυλάκων στοὺς Δελφούς, ὑπὸ κ. Σ. Πηλοῦ Ἀρχιφύλακος. 5268

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 5269

Σημείωσις. Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια τῆς μελέτης: Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)